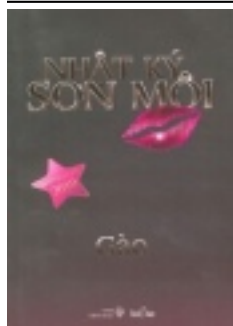

Nhật ký son môi

Contents

Nhật ký son môi	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	5
3. Chương 05 - 06	10
4. Chương 07 - 08	15
5. Chương 09 - 10	20
6. Chương 11 - 12	33
7. Chương 13 - 14	41
8. Chương 15 - End	47

Nhật ký son môi

Giới thiệu

Ghi chép của một cô gái trải qua khủng hoảng tuổi hai mươi... ” Em giấu nỗi buồn trong thỏi son môi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-son-moi>

1. Chương 01 - 02

Tình yêu của tôi

Tôi yêu một chàng trai vào đầu năm ngoái. Vậy là tính đến bây giờ chúng tôi đã yêu nhau được gần hai năm. Đủ dài để tôi lưu luyến, nhớ thương, buồn vương và sầu muộn mỗi khi xa cách hoặc cãi vã. Hơn một năm, chúng tôi dính với nhau như hình với bóng. Mặc dù người yêu tôi đi du học, nhưng phần lớn thời gian trong cuộc sống, chúng tôi đều dành cho nhau. Đã qua rồi cái thời khoảng cách địa lý trở thành một bài toán quá khó đối với những mối quan hệ. Người ta dễ dàng gặp nhau mỗi ngày cả khi ở xa nhau nhờ công nghệ.

Ví dụ như chúng tôi có thể ngồi nói chuyện với nhau qua skype 24h mỗi ngày. Hoặc nói chuyện điện thoại thâu đêm suốt sáng. Thực sự việc yêu đương này quá đôi ngọt ngào. Mỗi khi người yêu về Việt Nam, tôi không còn biết trời đất là gì nữa, chỉ còn cái cảm giác tuyệt vời khó diễn tả khi nằm cạnh bên người đó như chú mèo lười nhả nhỏ và nhõng nhẽo. Tôi cảm thấy vui với vai trò của một người nội trợ, được nấu ăn và được người ta khen mỗi ngày. Chúng tôi sống chung với nhau ở một căn hộ tại Sài Gòn, tự tay vun vén cho ” tổ ấm bé con ” của mình với rất nhiều đồ đạc. Những ngày tháng đó, thực sự rất rất rất và vô cùng hạnh phúc.

Nhưng niềm vui này không kéo dài được bao lâu. Không phải vì bởi chúng tôi không yêu nhau mà chỉ bởi cuộc sống luôn bắt người ta đương đầu với thử thách.

Tôi là một đứa con gái. Nghiễm nhiên một đứa con gái thì cũng giống như một thằng con trai và mọi ” đứa ” người trên thế giới này, có vô vàn tật xấu. Tật xấu lớn nhất của những người tuổi 20 như tôi là tật ” tự kỷ ”.

Tôi hơn người yêu hai tuổi. Hai tuổi chẳng là cái thá gì đối với một thằng đàn ông, nhưng nó giống như một dòng sông dài rộng mênh mông đối với một người phụ nữ. Mới 22 tuổi hàng ngày tôi đã sợ bị những nếp nhăn nuốt chửng. Phụ nữ khi hơn tuổi người yêu thì luôn bị ám ảnh nảy sinh sâu muộn.

Hơn nữa, tình yêu ngọt ngào không đồng nghĩa với thiếu đi rào cản. Rào cản của chúng tôi không chỉ là số tuổi còn con của tôi. Nó còn là thái độ của những người xung quanh người yêu tôi đối với tôi. Có lẽ, người yêu tôi đủ tốt để kiếm được một cô gái tốt hơn tôi. Thế nên nhiều người thân bên anh ấy, thường nhìn tôi với ánh mắt không mấy hài lòng.

Tôi thua kém gì?

Nhiều lần tôi tự đặt mình câu hỏi đó. Sau rồi, tôi cũng tự trả lời được: ” Mình thua kém nhiều! ” ...đâm ra sợ.

Gia đình tôi không mấy khá giả, ý tôi là gia đình bạn trai tôi thì khá hơn. Vậy là một thứ thua kém!

Năm 19 tuổi, tôi cả gan bỏ học đại học để làm những thứ mà ở tuổi ấy được xem là ” to tát ”, ấy là tôi đi kiếm tiền. Nhiều khi tôi băn khoăn không biết đó có phải là một sai lầm quá lớn không? Bởi điều này vô hình dung khiến nhiều người nhìn tôi bằng một con mắt vô cùng lệch lạc.

Người yêu tôi học ở một trường đại học danh giá ở nước ngoài. Sự đối lập học vấn đó hiển nhiên khiến tôi chịu rất nhiều áp lực của sự so sánh. Tôi không phải là một đứa con gái quá yếu đuối, nhưng thực ra sau vỏ ngoài mạnh mẽ là một tâm hồn quá đỗi mong manh. Sự so sánh đó vô tình đã làm tôi tổn thương, rồi tự dần vặt bản thân mình, rằng tôi đã lặn lội với đời như thế nào và từng trải ra sao? Rằng tôi có phải thực sự là một đứa con gái ” vô học và thấp kém ” hay không? Như thế, người yêu tôi thì non tơ như một tờ giấy trắng, tôi thì đen sì như một tờ giấy than vì bon chen quá sớm?

Tội nghiệp tôi với những suy nghĩ hết sức tội nghiệp ấy, người yêu tôi cũng yêu thương tôi để bù lại ngần ấy những sự khổ tâm tự nảy sinh trong tôi trong quá trình khẳng định mình như vậy.

Nhưng đôi khi cuộc đời không dễ dàng như cách mà ta yêu nhau. Trong thời gian tôi gặp khủng hoảng - mà tôi sẽ trình bày tiếp ngay sau đây, thì người tôi yêu cũng gặp không ít rắc rối - mà tôi khó lòng có thể nói ra ngay lúc này.

Chính những rắc rối đó dẫn đến việc, vào một ngày đẹp trời, người ta khuyên tôi từ bỏ tình yêu của mình.

Tôi lằm lũi lắng nghe và lằm lũi ra đi, trong bộ dạng tiêu tụy và tịnh không một lời phản kháng nào, chỉ thỉnh thoảng cười nhàn nhạt và buồn buồn. Tôi có lòng tự trọng rất cao. Lòng tự trọng cao khiến những lời nói như thế, có thể như dao đâm xuyên thủng nó và làm tôi nhói đau.

Có lẽ chẳng nên kể quá nhiều để làm gì, vì kể mãi thì những sự kiện sẽ chồng chéo lên nhau và trở nên dài dòng lắm. Ngắn gọn lại là tôi yêu anh ấy và biết tình yêu mình đặt đúng chỗ. Vì thế, những rào cản này tôi có thể cắn răng chịu đựng nó từng ngày. Dù sau này anh có là ai trong cuộc đời này, là tổng thống hay là một ông lao công, một người bán đồng nát hay quét rác đi chẳng nữa, tôi vẫn sẽ yêu anh.

Người ta nói, tình yêu không cần lý do. Tôi cũng không cần lý do để yêu một người mà tôi đã gắn bó và hiểu rất rõ trái tim họ. Tôi chỉ cần được ở bên người ấy, nhìn thấy nụ cười như mùa thu tỏa nắng trong

nhịp thở nhẹ nhàng, được nằm bên mỗi buổi sáng và hạnh phúc vì những buổi sáng có người ấy bên đời. Thế là đã quá tuyệt vời rồi.

2

Khi một thứ rời bỏ bạn - Mọi thứ rời bỏ bạn

Bạn sẽ không bao giờ đoán được những điều sẽ đến với cuộc đời bạn vào ngày mai, ngày kia, hoặc nhiều ngày sau trong tương lai. Thế nên, phần lớn thời gian bạn để cho hiện tại trôi qua mà chẳng trông chờ điều gì cả.

Lúc chúng tôi đắm đuối bên nhau, tôi không nghĩ rằng chúng tôi sẽ trải qua một khoảng thời gian khó khăn như bây giờ. Như tôi đã nói ở phía trên kia, người yêu tôi có những rắc rối. Ban đầu nó nhỏ thôi, nhưng sau đó lớn dần, điều ấy tạo cho anh rất nhiều áp lực. Chúng tôi ở xa nhau đến hơn chục giờ bay. Tôi không thể làm gì ngay lúc này để giúp cho anh ấy. Ngoài việc gọi điện thoại.

Những áp lực bắt đầu tố cáo tuổi tác chênh lệch của chúng tôi. Tôi trở thành người quá già đời trong những lập luận...qua điện thoại, làm người yêu tôi phát bực. Chúng tôi cãi vã và tôi khóc rất nhiều. Người ta không nên cãi nhau khi ở quá xa nhau, bởi vì lúc đó ngoài căng thẳng ra, cả hai chẳng có thể làm gì hơn được cả.

Người yêu tôi yêu cầu tôi đừng gọi điện thoại cho anh nữa. Trong những ngày tháng đó, nỗi nhớ dày vò và xâu xé tôi ra thành từng mảnh nhỏ. Tôi khổ tâm lắm! Bởi vì tôi đã quá quen rồi, quen với việc nghe giọng anh mỗi ngày, gián tiếp tiếp xúc với anh ngay cả khi xa cách.

Nhưng có lẽ lý do khiến chúng tôi trở nên căng thẳng, không phải bởi vì anh, cũng chẳng phải bởi vì chúng tôi ở xa nhau. Mà bởi vì tôi - chính tôi, đang bước vào thời kỳ đau đầu nhất nhì cuộc đời mình - thời kỳ khủng hoảng tuổi hai mươi.

Tôi tất cả chỉ trong một thời gian ngắn! Bạn có thể hình dung về một người mất tất như thế này: giống như một đứa trẻ bị bỏ lạc giữa rừng hoang, chỉ biết kêu oe oe chờ thú rừng ăn thịt. Không phải đứa trẻ nào cũng may mắn trở thành Tarzan để tồn tại tự do và thống lĩnh muôn loài trong rừng thẳm. Những đứa trẻ bị bỏ rơi đó - chúng có thể chết bất cứ lúc nào cái kiểu cứ gào khóc trong tuyệt vọng để chờ thú đến xơi như thế.

Tôi “bỗng dưng” thất nghiệp. Thất nghiệp đồng nghĩa với việc không có tiền. Không có tiền đi liền với việc cuộc sống trở nên khó khăn cùng quẫn.

Tôi đang ở căn hộ cho thuê sang trọng. Bỗng chốc phải rời về căn phòng trọ bé tẹo, rất chật. Nếu mỗi tháng, số tiền tôi dành ra sắm nhiều bao nhiêu, thì bây giờ, tôi trở nên bất lực với nhu cầu mua sắm tối thiểu của bản thân bất nhiều.

Người yêu tôi chỉ là sinh viên thôi. Sinh viên dù ở Tây, ở Tàu hay ở đây thì cũng ít nhiều thiếu thốn. Suy ra, tôi không thể bám víu vào đó được. Hơn nữa, thời gian này, chúng tôi liên lạc với nhau rất thưa thớt. Anh nói rằng anh phải lo học. Tôi không muốn đổ thêm khó nhọc vào suy nghĩ của anh.

Bố mẹ tôi cũng chẳng khá giả gì, thậm chí có thể trở nên suy sụp hoặc lo lắng thái quá nếu biết tôi đang ở trong hoàn cảnh tệ. Nên tìm về bố mẹ lúc này là một sự nương náu mất dạy. Tức là, tôi chẳng còn biết phải dựa vào đâu ngoài chính mình.

Cùng thời điểm với việc thất nghiệp và hết tiền đó, tôi đã phải méo mó vì mất hết đồ đạc và tiền bạc trong một phi vụ trộm cắp tinh vi. Mà theo tôi thì, thằng trộm đó là thằng nhân tâm và ác độc nhất thế giới. Tại sao nó có thể khôn tới độ ẩn cắp nốt số tài sản cuối cùng của một con bé đang trong đường cùng vô sản? Nó khôn nạn hay là nó khôn ngoan thì nó cũng chỉ là một thằng trộm. Một thằng trộm nếu có tấm lòng với nạn nhân thì nó không thể là một thằng trộm giỏi được. Vậy nên, dù chẳng ai thông cảm cho tôi, tôi vẫn thông cảm cho thằng trộm. Ai mà chẳng muốn thành “người giỏi” trong cái nghề nghiệp mà mình theo đuổi cơ chứ?

Tiếp đó, gia đình tôi bỗng nhiên có biến cố lớn. Tôi cần một khoản tiền lớn cho biến cố lớn đó. Trong suốt thời gian đi làm với mức lương cao chói với, tôi đã chẳng để dành được một cắc bạc nào. Hiển nhiên, trong hoàn cảnh này, tôi đã phải đi vay và vác thêm một món nợ trong khi thất nghiệp dài mồm.

Xin lỗi vì đã không thể kể chi tiết hơn. Nhưng chi tiết chỉ làm cho người ta phát ngán. Đến người kể còn phát ngán thì người đọc làm sao đủ kiên nhẫn để mà đón nhận những chuyện dài dòng không liên quan?

Tóm lại là tôi đã không có tiền, không có việc làm và nợ nần. Tôi khá được biết đến với tư cách là một người viết truyện - mặc dù đó không bao giờ được tôi coi là nghề nghiệp. Tuy nhiên, nó cũng mang lại cho tôi khá thú vị. Ví dụ như việc xuất hiện trên báo chí với nhiều mỹ từ, được ca ngợi như một người có tầm tài ở chỗ này chỗ nọ. Nhưng trong thời kỳ khủng hoảng của tuổi hai mươi này, thì chính là những thứ đó lại giết chết tôi mỗi ngày.

Bạn khủng hoảng và bạn không được ai biết tới. Điều đó dễ dàng hơn nhiều việc bạn tệ hại trong cái thời điểm quá nhiều người biết đến bạn là ai. Họ đem bạn ra bình luận, xâu xé và mổ xẻ.

Một loại tin đồn rộ lên về việc tôi thất nghiệp khiến tôi đau đầu không kể xiết. Một số kẻ ác ý nói về tôi với giọng điệu khinh bỉ và mỉa mai.

Bây giờ, tôi sẽ thống kê lại, khủng hoảng tuổi hai mươi của tôi bao gồm những gì, để cho chính tôi và những người đang đọc có thể tạm thời hình dung được:

1. Từ một người có việc làm với mức thu nhập đáng mơ ước, tôi trở nên thất nghiệp, không một xu dính túi!
2. Không một xu dính túi dẫn tới việc từ một căn hộ cao cấp, tôi phải ở một phòng trọ thuê nhỏ hẹp, tồi tàn.
3. Tôi nợ nần trong khi tôi tồi tàn và tôi thất nghiệp.
4. Tôi hơi nổi tiếng một tý, dẫn đến việc trong lúc tôi tồi tàn, thất nghiệp, nợ nần và không có tiền, tôi liền mang thêm nhiều điều tiếng, khinh kị và dè bủ.
5. Điều 1-2-3-4, dẫn đến việc tôi suy sụp, đau khổ và mệt mỏi tới độ chán ăn, không ngủ nổi. Từ một cô gái xinh đẹp (xin cho tôi tự nhận thế) tôi trở nên xấu xí và tiền tụy. Các mối quan hệ rời bỏ tôi vì những tin đồn hay cũng bởi vì sự thất thế của tôi trước mắt.
6. Cuối cùng, tôi bám víu vào tình yêu. Nhưng tình yêu cũng phát rồ vì tôi.
7. Tình yêu phát rồ với tôi khiến tôi phát điên với mình, tôi đau khổ, tôi khóc lóc, tôi bức bách, tôi cùng quẫn.
8. Điều 6 & 7 làm tôi muốn chết!

Tất nhiên, sau tất cả, tôi đã không làm điều 8 (hoặc chưa làm điều 8). Bởi nếu tôi đã làm điều 8, muốn chết là chết luôn, thì tôi đã không ngồi đây để nhận ra điều này: “Khi một thứ rời bỏ bạn-Mọi thứ rời bỏ bạn!”

Thế bạn có muốn biết, cái “một thứ” rời bỏ tôi là gì không? Nó là cái gì trong 1,2,3,4,5,6 điều kia?

Ồi chao, nó chẳng là điều nào trong tất cả nhiều điều ấy! Thứ rời bỏ tôi chính là bản thân tôi. Trong một phút giây nào đó, một cô gái đầu kiêu hãnh, tự tin đã mãi chơi để vô tình đi lạc. Chỉ còn lại hình hài yếu đuối xơ xác đối mặt với mọi vấn đề cùng thái độ ỷ dột và sâu não.

Phải, tôi đã đánh mất chính mình. Khi bạn đánh mất chính mình, bạn chẳng còn gì cả. Tình yêu cũng sẽ đội nón ra đi. Khi bạn chẳng còn biết cách yêu chính bản thân bạn ra sao, bạn nào còn tư cách yêu người khác ở bất kỳ góc độ nào?

Khủng hoảng tuổi 20 của tôi chính là việc: Tôi đã từ bỏ chính tôi!

2. Chương 03 - 04

3

Sau cơn mưa trời lại mát

Đây mặc nhiên không phải là một cuốn sách triết lý, tôi cũng không hề có ý định liệt kê cơn đại khủng hoảng tuổi hai mươi của mình rồi chỉ ra ọi người rằng tôi đã vượt qua nó ra sao.

Cuộc đời này, có vô vàn các “kiểu khủng hoảng” khác nhau. Người ta vượt qua nó hoặc người ta giãy đành đạch với nó. Nếu nói tôi đã giải quyết những vấn đề đó của mình như thế nào, thì thừa thãi quá. Bởi nó chẳng thể là đáp số chung ọi bề tấc. Tôi chỉ muốn tâm sự một cách đầy bản năng rằng, tôi đang đi qua những vùng trũng.

Đối với bạn thì thế nào? Nếu bạn ở trong hoàn cảnh của tôi bây giờ? Ôi, bạn làm sao mà biết được, giống như tôi cũng sẽ chịu chết khi ở trong bế tắc của bạn. Bởi vì bạn là bạn, và tôi là tôi. Chúng ta không giống nhau. Vì thế, khi đứng ở đũa ra những giả thiết. Mà những giả thiết thì, chưa chắc đã chính xác.

Thực ra vấn đề trầm trọng nhất trong cuộc đại khủng hoảng tuổi hai mươi của tôi là vấn đề TÂM LÝ. Tôi cảm thấy cô đơn khi đơn lẻ trước cuộc đời này. Tình yêu làm tôi đau khổ từng ngày vì nó thờ ơ với tôi. Tôi lạc lõng trong một thành phố lớn như Sài Gòn với số vốn là hai bàn tay trắng. Sự lạc lõng đến rùng rợn đôi khi làm tôi thấy muốn...lạc lõng.

Một số người nói, tôi đã quá hà khắc với bản thân, hà khắc đến độ những gì đang trải qua với tôi sẽ trở nên quá nhỏ nhoi nếu tôi chịu khó buông lỏng ra một chút.

Ví dụ như để có tiền thì chúng ta có thể có nhiều cách, ngoài tài năng tôi có một chút nhan sắc (hãy cứ cho tôi tự tưởng tượng thế đi, tôi tin là mình có nhan sắc). Mọi người phụ nữ có nhan sắc hoặc một người con gái dễ nhìn như tôi, có thể kiếm tiền từ nhiều cách. Từ lâu rồi, việc tận dụng những điểm mạnh của mình để mưu cầu một cuộc sống tốt đẹp hơn đã chẳng có gì là tội lỗi. Người phụ nữ nghiêm nhiên có thể dựa vào một người đàn ông. Người đàn ông đó chu cấp cho người phụ nữ ấy một cuộc sống như người phụ nữ đó mong chờ. Còn người phụ nữ đó, cho người đàn ông ấy cái mà anh ta muốn. Anh ta muốn gì thì chỉ có anh ta và người phụ nữ đó biết. Tôi không biết và không nhất thiết phải biết. Bởi muốn biết sẽ phải suy đoán. Mà suy đoán thì lại chưa chắc đã chính xác.

Nhưng dù cho việc tận dụng nhan sắc và vốn tự cho để nuôi sống bản thân là điều không có gì đáng phải xấu hổ, tôi cũng sẽ không bao giờ làm như thế! Tôi có những lý do của riêng mình, niềm kiêu hãnh không thể nào bị mất đi ngay cả khi bản thân trở nên suy sụp.

Quay lại vấn đề tôi vượt qua khủng hoảng như thế nào, thực ra bây giờ, đến giờ phút này, khi tôi viết những dòng này, tôi vẫn chưa hoàn toàn vượt qua được.

Tâm trạng nặng nề như đám mây mù vẫn đang phủ kín tâm hồn đói khát yêu thương của tôi.

Nhưng tôi cũng đã vượt qua được một-phần-nào. Tất nhiên, không phải bằng cách mà người ta đã khuyên ở phía trên kia, rằng tôi phải dùng điểm mạnh là nhan sắc và dùng thế mạnh là phụ nữ của mình. Tôi không muốn bị người ta khinh.

Tôi sống tình cảm và tình cảm là thứ nuôi sống tôi. Tôi không thể bóp chết mình bằng bất cứ giá nào. Bóp chết mình bằng cách cắt tay, treo cổ, tự sát, uống thuốc ngủ, còn dễ dàng hơn việc phụ thuộc vào một người đàn ông một cách rất “giá cả”. Đặc biệt là khi mình không hề yêu họ.

Bây giờ, tôi đã có việc làm. Sau khi có việc làm, tôi có thể nói thêm câu này: “Khi một thứ trở lại với bạn - Những thứ khác sẽ lần lượt trở lại với bạn”.

Đơn cử như việc làm của tôi, tôi có được nhờ Chúa, Trời, Phật, Thần Thánh-đó là may mắn mà một đấng thần linh nào đó đã giúp tôi. Cảm ơn họ, những đấng tối cao đó. Họ đã cho tôi một công việc. Bạn không thể tưởng tượng được, một người thất nghiệp và nghèo đói, buồn bã và đau khổ, nợ nần và bế tắc như tôi, khi kiếm được một công việc thì sẽ mỉm cười to như thế nào đâu. Ngay sau khi tôi có một công việc, thì thật điên rồ, hàng loạt những lời mời làm việc béo bở tới tấp và ồ ạt đến với tôi. Tôi được mời làm chủ

nhệm trong một chương trình giải trí trên truyền hình, làm manager ột thương hiệu mới hoặc quản lý một dự án...v...v.. khi một thứ trở lại với bạn, nhiều thứ ồ ạt tìm đến bạn một cách rất vô lý như thế đấy.

Hàng ngày, tôi đến công ty, mang theo gánh nặng tâm lý trĩu lên đôi vai mình. Mừng thì mừng thật đấy, nói không vui thì hóa kẻ nói điều. Công việc ban đầu còn mới mẻ, chẳng có gì nhiều. Nhưng không được liên lạc với người yêu, rồi mỗi đứa một nơi làm tôi ủ dột.

Thỉnh thoảng, tôi thèm chửi thề, chửi người yêu là thằng chó, thằng đĩ, thằng nọ, thằng kia. Thỉnh thoảng, tôi thèm được hỏi những câu hỏi tại sao rất ngu si, theo kiểu: Tại sao anh lại bỏ mặc em lúc này? Tại sao anh lại để em một mình ở đây? Chồng chọi với ngàn đó thứ mà em tưởng như với sức lực này em sẽ chết nghèo??? Tại sao và tại sao?

Có gì là nông nổi không với những suy nghĩ ấy? Có gì là sai trái không với ham muốn chửi rủa và trách móc ấy? Có! Nông nổi hoàn toàn sai trái hoàn toàn! Ham muốn ị ham muốn!

Đi làm là bước đầu chứ không phải là bước cuối của việc giải quyết khủng hoảng. Tôi nợ, vẫn nợ, hàng ngày vẫn mệt mỏi với những con số. Vẫn phải nhờ vả người này người nọ - những người còn sót lại của cái gọi là bạn bè, những người hiếm hoi không bỏ mặc tôi hoàn toàn khi tôi kiệt quệ. Tôi vẫn phải chống chọi với sự tàn phai nhan sắc ở cái tuổi mới hơn hai mươi một tí, vẫn phải lo lắng với sự xuất hiện của mình trước đám đông một tẹo...

Thực sự cần một chỗ dựa, nhưng chẳng biết dựa chỗ nào, tôi cảm thấy mỗi lưng, cảm thấy tức ngực, cảm thấy mệt đừ đừ.

Nhớ cái hồi tôi mới bị khủng hoảng. Tôi còn muốn chết cơ. Này nhé, bố mẹ sinh ra mình khó khăn biết chừng nào, nuôi lớn mình gian khổ biết bao nhiêu. Rồi tự dưng, một ngày, mình vì chuyện này chuyện nọ mà chẳng phải là vì bố mẹ, mình lăn quay ra chết. Ngoài việc bất hiểu thì rõ ràng còn nhiều vấn đề khác nữa. Chết là một giải pháp tức tưởi nhất thời.

Song, tôi thề rằng, lúc đó dù có nghĩ được như vậy đi chẳng nữa thì cảm giác muốn chết vẫn tròn đầy và y nguyên là cảm giác muốn chết. Muốn chết chết đi được. Thứ duy nhất níu kéo tôi lại với cuộc đời, không phải bởi tôi nhớ tới công lao dưỡng dục sinh thành của cha mẹ. Tôi không thể nói điều như vậy được, tôi không thể nói là tôi có nghĩ tới điều đó để bản khoăn rằng mình có nên chết hay không. Vì tôi không nghĩ thế, nên nếu nói thế thì hóa ra nói dối. Thứ níu kéo tôi sống, là chính tôi. Cũng giống như cách chính tôi tự khiến mình trở nên suy sụp, chính tôi giữ tôi lại với cuộc đời. Bởi một lý do không đáng để làm lý do (mà trên đời này, nào ai biết lý do nào đáng để làm lý do cơ chứ?) lý do đó là vì: Tôi vẫn còn sợ chết!

Nếu người ta vượt qua được nỗi sợ chết căn bản, chắc gì người ta đã sống? Nếu tôi trong tuyệt vọng có đủ dũng cảm để không sợ chết, thì chắc quái gì tôi đã ngồi đây? Nếu một con người chí phèo tới mức, coi mạng sống của mình như giẻ rách thì chắc gì họ đã cảm nhận được tí xiu nỗi đau nào mà trở nên buồn khổ và muốn chết? Nếu con người ta không sợ chết, thì sự tuyệt vọng nào có thể hiển hiện trên đời?

Nhưng “sợ chết” cũng chẳng phải là cách tôi vượt qua khủng hoảng. Tôi vượt qua bằng cách nào, tôi cũng chẳng biết nữa. Có lẽ bằng cách dành phần lớn thời gian của mình vào việc quan sát cuộc sống. Việc ghi chép lại những thứ diễn ra xung quanh mình khiến tôi bớt suy nghĩ viển vông. Đôi khi là thế!

Tôi đã từng có một sự nghiệp-xin thưa là như vậy. Nhưng giờ đây, tôi chỉ có hai bàn tay và một bộ não găm đầy những ký ức với không thiếu những nhận định.

Tôi đã từng là một cây bút-xin thưa là như thế. Sách của tôi bán chạy-không thể phủ nhận điều này-cho dù người ta có chửi nó, khen nó, khoa trương nó hay báng bổ nó. Ôi chao, khi viết những truyện ngắn của mình, tôi đã có những nhân vật. Những nhân vật của tôi không phải là tôi, nhưng tôi đã đặt tôi vào trong họ.

Nhưng thời kỳ khủng hoảng tuổi hai mươi này tôi, tôi không thể làm được điều ấy. Tôi không thể tạo ra nhân vật trừ khi họ sẵn có. Tôi cũng ngao ngán quá chừng cái việc đặt mình vào nhân vật. Họ mệt mỏi, tôi cũng mệt mỏi bỏ xừ. Mệt mỏi khi phải da diết với họ, oằn oại với họ, khóc lóc như họ và đau đớn như họ.

Thế nên, chỉ cần quan sát rồi thủ công ghi chép, có lẽ là cách tốt nhất của tôi bây giờ. Tôi không tạo nên nhân vật nữa. Tôi viết về những người thật việc thật. Đôi lúc, tôi đối chiếu bản thân mình với họ. Lắm khi,

tôi nhìn lại mình và rên rỉ tí chút.

Cuộc sống này có quá nhiều định nghĩa. Tôi mệt mỏi với những định nghĩa ấy. Cuộc sống này có vô vàn số phận. Những số phận đó chẳng đi theo một định nghĩa nhất quán nào.

Ở khủng hoảng tuổi hai mươi, tôi lao vào cuộc đời và va đập để rồi sẽ tỉnh ngộ? Hoặc như một đứa bé bị bỏ trong rừng hoang mà tôi đã nói làm ví dụ, tôi chờ thú dữ ăn thịt mình? Chẳng phải ai cũng có thể làm Tarzan!

4

Câu chuyện thứ nhất : Người Đàn Bà Khóc Trong Phòng Xông Hơi

Sau một thôi một hồi trình bày những thứ như trên, đến bây giờ tôi mới có thể đi vào chi tiết. Người ta hay chê cười tôi rằng truyện tôi viết không có mở có kết, không có kết cấu mà cũng chẳng có nội dung. Tôi nào dám bàn cãi những thứ người ta bảo thế. Bởi giờ phút này đây, tiếng nói của tôi đâu có nghĩa lý gì với chính tôi, huống hồ là cả cuộc đời? Nhưng bây giờ, thì người ta đã thấy rồi, mọi câu chuyện này là sự khủng hoảng tuổi hai mươi của tôi-như tôi đã trình bày “ngắn gọn” ở phía trên. Cuộc khủng hoảng này đẩy tôi đến hành trình tìm lại chính mình. Trong hành trình đó, tôi đã đi, và gặp gỡ những con người, những câu chuyện. Đây là câu chuyện thứ nhất:

Tôi bắt đầu đi tập Yoga, sau rất nhiều ngày chỉ biết duỗi căng nằm khóc ở nhà. Hỏi những câu hỏi trời ơi đất hỡi, không lời giải đáp. Hỏi thế gian sao nở chà đạp, phủ phàng lên thân xác mỏng manh của mình. Thỉnh thoảng lên mạng uất hận với việc bị một kẻ hàng ngày chì chiết và nói xấu. Đó là tất cả những việc tôi làm khi chưa đi tập Yoga.

Yoga mang đến cho tôi nhiều thứ. Đầu tiên là những bức ảnh đẹp để cho lên blog. Thành thực mà nói, thì những bức ảnh này cũng không mấy đẹp, nhưng còn đỡ hơn cái việc chẳng cập nhật gì với thế giới, để thiên hạ nghĩ mình đã chết rồi.

Tiếp theo Yoga mang lại cho tôi một sự...tĩnh tâm giả tạo. Tôi cứ ngồi thiền rồi tập đến oằn người, ra vẻ tâm trí mình đang được chúa trời tưới một luồng sinh khí mới thánh thót, thanh thản và dịu dàng hơn.

Nhưng thực ra tất cả chỉ là giả dối. Tâm trí không tĩnh thì Yoga cũng giống như sự lừa dối, không làm cho bạn cảm thấy thanh thản hơn. Đầu óc tôi vẫn cứ nghĩ những thứ tận đâu tận đâu ...Buồn sầu không kiểm soát.

Đêm về tôi vẫn khóc. Sáng dậy, vẫn thấy mắt mình ướt nhẹp. Lòng vẫn thấy chua chát và đau đớn.

Ôi biết làm sao được?

Nhưng cuối cùng. Yoga cũng mang tới cho tôi một con người. Con người này, chẳng liên quan tí xéo nào tới cuộc đời của tôi, nếu như tôi không gặp cô ấy ở lớp tập Yoga.

Một cô gái trẻ, béo ú- xin lỗi đã không dùng mỹ từ với cô ấy! Dở hơi- xin lỗi đã thô thiển với cô ấy! Cô ấy tập cùng chỗ với tôi. Ngày nào, cô ấy cũng vui vẻ một cách quá đáng, yêu đời một cách thái quá, hơn hớn một cách thừa thãi và giao lưu kết bạn một cách nhiệt tình.

Tôi vốn dĩ không thích bắt chuyện, ghét cái cách làm thân làm quen như thể chúng ta đã biết nhau từ kiếp trước. Sau một vài lần nói chuyện, tôi cũng đã bớt đi cái ác cảm ban đầu với cô ấy, thân thiện hơn với cô ấy. Tôi đã gọi cô ấy là ”chị” khi biết cô ấy hơn mình hai tuổi. Thay vì những cái gạt đầu xã giao, chúng tôi trò chuyện với nhau vui vẻ ngay cả trong phòng xông hơi. Thỉnh thoảng, chúng tôi còn đi chơi sau khi tập.

Cho đến một ngày, (những câu chuyện đơn giản trở nên hơi phức tạp một tí khi cái cụm từ” cho đến một ngày nọ” xuất hiện. Truyện cổ tích cũng vậy mà truyện hiện đại càng phải thế!)...Vâng, cho đến một ngày, khi tôi đến phòng tập, thấy An Nhiên (tên chị ấy-xin lỗi vì những lý do khách quan, tên nhân vật đã được thay đổi để giữ an toàn cho người viết) ngồi khóc trong phòng xông hơi.

Khóc nức nở trong phòng xông hơi mà vẫn nức nở nổi-thật tài. Bạn biết đấy, phòng xông hơi thì rất nóng. Ở trong đó, thử thậm chí còn cần phải phì phò, khó khăn, huống chi là khóc nức nở. Ban đầu, tôi chỉ tò mò đẩy cánh cửa phòng xông hơi ra, vì nghe thấy tiếng rên rỉ rất chi là lạ. Nhưng đến khi nhận ra đó là An Nhiên, với tiếng khóc như kim chích của cô ấy, tôi bỗng dưng cảm thấy lúng túng.

- Chị ơi, chị có sao không?

An Nhiên không nói gì, cô ấy cúi gằm mặt mà khóc rưng rức như thế. Tôi cảm thấy bất lực trong tình huống này. Tôi không phải là đàn ông để cảm thấy rối trí khi đàn bà khóc lóc. Nhưng tôi lại càng không phải là một đứa con gái quá tinh tế với nước mắt đàn bà. Tôi cũng là một đứa con gái hay khóc. Nhưng tôi hoàn toàn không biết, người ta cần gì khi đang khóc? Sau một hồi ngẩn ngơ không biết làm gì, bằng sự nhẹ nhàng hết sức có thể, tôi kéo An Nhiên ra khỏi phòng xông hơi.

- Có chuyện gì thì từ từ giải quyết, sao chị lại cứ ngồi trong đó như thế? Sẽ bị ngột chết đấy! Chị định tự sát để tụi nhân viên ở đây đi tù vì tội ngộ sát hả?

Ồi, mặc dù tôi biết thừa, đau khổ thì người ta mới khóc và trở nên quẩn quại như thế. Và tôi cũng biết thừa, đau khổ không thể và không phải là thứ chỉ cần “từ từ giải quyết” thế là xong. Song, trong tình huống đó, lúc ấy biết phải nói gì hơn đây?

An Nhiên không nói, cứ ngồi khóc như thế. Chị ngồi trên chiếc ghế gỗ dài trong phòng thay đồ quần áo y nguyên và ướt nhèm mồ hôi do mới ở phòng xông hơi ra. Nước mắt làm cho khuôn mặt tròn trĩnh của chị thêm phần ảm đạm, nhẽ nhãi. Chị dựa đầu vào vai tôi và khóc ướt áo tôi.

Tôi cảm thấy một phần nào sự đau khổ của An Nhiên. Bởi tôi cũng đã từng khóc trong dờ dẩn như thế trước đây. Một thời gian rất lâu và rất xa rồi. Những thứ người ta muốn quên, hoặc đã quên, khi kể về nó, người ta hay dùng những từ như “rất lâu và rất xa”. Mặc dù, có lẽ nếu tính chi tiết kỹ càng ra, thì nó mới lắm, đôi khi chỉ mới như ngày hôm qua.

Có thể lúc đầu khi nhìn thấy An Nhiên, tôi đã tự đưa ra ình những nhận định nặng nề để phán xét bề ngoài và cách mà cô ấy giao tiếp. Rằng đó là béo ú và dở hơi, nhưng ở trong giờ phút đó, giờ phút An Nhiên tựa đầu vào vai tôi nức nở không thành tiếng những giọt nước mắt của cô ấy thấm vào trái tim tôi một sự đồng cảm khó nói thành lời.

- Giờ chị phải làm sao đây?

An Nhiên cố nói trong tiếng nấc thút thít. Đã hơn một giờ trôi qua, kể từ lúc tôi kéo An Nhiên ra khỏi phòng xông hơi và ngồi đây với chị ấy. Chúng tôi đã bỏ lỡ một buổi tập của giáo viên Yogaa mà tôi thích nhất. Hơn một giờ, một khoảng thời gian rất dài và đầy thử thách cho sự trải nghiệm nỗi buồn trong im lặng. An Nhiên mới chịu mở lời. Tôi quen với việc không biết nói gì để an ủi người khác, chỉ lặng lẽ lắng nghe khi họ cần nói điều gì. Khi An Nhiên nói tôi thở dài:

- Có chuyện gì vậy chị?

An Nhiên lại im lặng, lại khóc. Một câu nói tưởng chừng như vô thưởng vô phạt của tôi, một câu hỏi như thế trôi tuột vào không trung như thế, lại làm cho nước mắt An Nhiên thêm dầm dề. Mãi một lúc sau, chị ấy mới nói tiếp:

- Chị phải làm gì, nếu người chị yêu rời xa chị vì một người phụ nữ khác xinh đẹp hơn chị, giỏi giang hơn chị và quyến rũ hơn chị?

An Nhiên nói trong nghẹn ngào. Từng chữ như từng tiếng nấc bị dao đâm gây vụn. Tôi là một con thú. Chính xác trong những tình huống đòi hỏi sự phòng vệ, tôi là một con thú. Rất hoang dã. Theo phản xạ rất bản năng đó, tôi ngay lập tức trả lời An Nhiên một câu trả lời không cần mất một giây nào để lập trình:

- Tình yêu của chị. Chị phải xinh đẹp hơn nó, giỏi giang hơn nó và quyến rũ hơn nó!

- Nhưng cái gì không phải là của mình thì giành giật để làm gì hả em?

- Không phải là của mình thì sẽ chưa từng là của mình. Nếu dù chỉ một giây thuộc về mình, thì suốt đời thuộc về mình.

- Chị làm sao có thể xinh đẹp hơn? Làm sao có thể thông minh và khéo léo hơn bây giờ chứ? Chị béo ú và vô duyên, chị chỉ có sự nhiệt tình thô thiển...

- Chị làm sao biết chị không làm được khi chị chưa từng thử?

Vậy đây, giờ thì tôi đã biết lý do mà An Nhiên trở nên đau khổ. Người ta chỉ chán sống và đau khổ khi trái tim tan vỡ mà thôi. Tôi không hiểu quá nhiều về An Nhiên. Qua những lần nói chuyện trong phòng tập hoặc dăm ba lần đi chơi và nói một vài câu chuyện phiếm, tôi hình dung An Nhiên là một người thân thiện. Và cô ấy thực sự rất thân thiện.

Tôi biết về An Nhiên vốn vẹn ở những nội dung ngắn gọn và chi tiết tóm tắt như: Mới đi du học với bạn trai, vừa về được vài tháng, đang làm ở ngân hàng ANZ. Mỗi lần nói về bạn trai, mắt An Nhiên sáng như hai viên bi nước, long lanh tràn ngập tình yêu thương. Cô ấy kể với tôi họ đã chung sống được bốn năm ở nước ngoài và quyết định sau khi tốt nghiệp cùng về Việt Nam. Họ đã cùng nhau về thật. An Nhiên hy vọng họ sẽ cưới nhau, cô ấy dường như tin chắc điều đó.

Tôi chẳng có gì nhiều để chia sẻ với An Nhiên về tình yêu. Hay ít ra trong thời gian “giải quyết khủng hoảng tuổi hai mươi”, tôi không muốn nhắc quá nhiều tới việc đó. Bởi vì tình yêu lúc này luôn ở trong tôi đầy dẫy vò và nhói đau. Nó nhói đau đến nỗi, khi tôi đang đánh dòng chữ thực sự!

Phụ nữ thường có sự đồng cảm với nhau.

Câu chuyện về An Nhiên dĩ nhiên không kết thúc đơn giản vậy. Cô ấy vẫn khóc đều đặn mỗi ngày trong suốt thời gian dài sau này mà chúng tôi gặp nhau. Mỗi lần đi tập, tôi đều thấy mắt An Nhiên đỏ hoe. Tôi không đi sâu vào chi tiết những gì An Nhiên gặp phải. Nhưng mỗi ngày, cô ấy đều kể cho tôi một chút. Cô ấy muốn tôi giúp cô ấy, bằng sự linh cảm nào đó chăng? Cô ấy tin rằng tôi có thể giúp được. Bởi vì tôi hiểu đàn ông hơn cô ấy, cô ấy nói vậy!

Phụ nữ đúng là phụ nữ. Họ luôn cho rằng những người phụ nữ khác đều hiểu đàn ông hơn mình. Tôi không biết có nên gọi đó là kiểu suy diễn lú lẫn hay không? Dần dần, những câu chuyện của An Nhiên thấm vào cuộc sống của tôi. Có lẽ đó cũng là một cách tốt để tôi có thể quên đi cái mình đang không muốn nhớ.

An Nhiên đang kiên trì theo đuổi cái gì? Một tình yêu hay một người đàn ông phản bội? Tình yêu dành ột người đàn ông phản bội khi đang yêu thì có được xem là người đó có tình yêu với mình không? Và nước mắt An Nhiên mỗi ngày rơi một nhiều như vậy, để trả giá cho điều gì mới được cơ chứ? Hạnh phúc ư? Nếu hạnh phúc cần đánh đổi bởi nhiều nước mắt như thế, thì hạnh phúc thực sự, nó là cái gì vậy?

Tôi cứ thắc mắc mãi.

Một lần, An Nhiên cho tôi xem ảnh của cô gái mà bạn trai chị ấy ngoại tình trên facebook, cô ấy đúng là xinh đẹp thật. Cô ấy ít tuổi hơn cả tôi, mà tôi thì lại ít tuổi hơn An Nhiên, điều đó làm tôi thở dài thườn thượt. Sức mạnh của sự tươi mới và bóng mượt luôn quyến rũ những gã đàn ông thiếu bản lĩnh. An Nhiên thì lại quá “tròn trĩnh” đối với bản lĩnh của một thằng đàn ông. Dù chị ấy tập nhiều như thế nào, thì chị ấy vẫn mặc size 10 thay vì size 8 hoặc size 6 của những cô gái mình đây, nhưng đủ mông và ngực. Mông và ngực là những thứ bươm vá được, còn tâm hồn và tình yêu là những thứ hoàn toàn không thể đo lường mà thành. Song đàn ông thì không nghĩ sâu xa như vậy.

Sau khi xem ảnh cô gái kia trên facebook, tôi thở dài khi nghĩ tới tình cảnh thảm hại của An Nhiên hiện tại. Chị ấy biết rõ ràng rằng người yêu mình đang làm việc không phải với mình. Vậy mà hằng ngày vẫn phải đối mặt với anh ta với nụ cười tươi rói như thể chẳng biết gì. Còn cái anh chàng kia, anh ta là loại gì? Trâu ,bò, lợn gà hay chuột, chó? Anh ta có cảm nhận được người mà mình chung sống hơn bốn năm trời nơi xa xứ kia, đang nhức nhối từng đêm với những dòng nước mắt lăn dài trên má? Có nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe đầm nước đang trườn đi trong những dầy vò khó tả? Ôi, anh ta chẳng nhìn thấy hay chẳng thèm nhìn thấy?

Xét cho cùng, anh ta cũng chỉ là một thằng đàn ông! Một thằng đàn ông, ác như thú!

Một ngày nọ, tôi tìm thấy trên facebook (lại facebook), một đoạn note nho nhỏ với lời ghi chú rằng: ” Là con gái cần phải biết” (chỉ là một đoạn văn đi lạc, tôi xin lỗi vì không biết tác giả là ai, cảm ơn và xin phép vì đã nhặt được nó trên mạng để cho lên đây) tôi đã đưa cho An Nhiên đọc. Đoạn note đó như sau:

1. Không nên nghĩ rằng mình là người con gái mà anh ấy yêu nhất, càng không nên nghĩ mình quan trọng hơn những người đến trước bởi vì người mà anh ấy yêu nhất luôn luôn là người tiếp theo.

2. Trong thời đại vật chất này, nếu một người đàn ông không đem lại cho bạn lòng tin một tình yêu chân thành, thì lựa chọn tốt nhất của bạn là vật chất.
3. Không bao giờ lao đầu vào tình yêu mù quáng, không nên vì yêu mà cho đi tất cả. Dù có gặp một người làm mình rất rung động thì chỉ nên yêu anh ấy 7 phần, giữ lại 3 phần. Sau này có chia tay, mình vẫn còn một lối thoát.
4. Cửa trời trả trời, cửa đất trả đất, của người ta thì trả người ta, không nên đi giành giật những cái không thuộc về mình. Nếu không muốn phí công sức nhưng không được gì...
5. Tình yêu không phải là nhược điểm lớn nhất của phụ nữ. Mà điểm yếu nhất chính là khi phụ nữ không biết mình muốn gì.
6. Phụ nữ phải sống cho bản thân mình, bất kể là cuộc sống có phong phú hay không, cũng không nên vì tình yêu mà buông thả, quỵ lụy, đánh mất chính mình. Một người không biết tự yêu quý bản thân mình thì cũng không có tư cách yêu người khác.
7. Vì tình yêu mà gạt đi tình thân là một chuyện ngu ngốc hết sức. Dù tình yêu có đẹp đến đâu, thì cũng sẽ phai tàn qua năm tháng, nhưng tình thương gia đình thì sẽ ngày càng sâu đậm.
8. Khi anh ấy đã có tất cả, cũng là lúc anh ấy chán tất cả.
9. Có hạnh phúc hay không? Không liên quan đến sắc đẹp, càng không liên quan đến tài năng mà là do tính cách và tâm lý.
10. Không nên chia sẻ tình yêu ngọt ngào và hôn nhân hạnh phúc với chị em, bạn thân thiết.

Thực ra, tôi cũng nói với An Nhiên rằng cái note này chỉ là đọc để “cho vui”. An Nhiên đọc để biết thì biết thể thôi, còn trong mỗi tình huống, chuyện yêu đương cần giải quyết một cách rất khác biệt. Ví dụ như trong trường hợp của An Nhiên mà đi áp dụng cái điều số 4 là không được. Điều đó nên sửa thành : “Của mình là của mình-thách đũa nào lấy được”. Tôi và chị ấy đều cười khi tôi nói câu nói đó với một thái độ quyết liệt và vẻ mặt trầm trọng. Tôi nhắc An Nhiên phải nhớ kỹ những điều từ số 5 đến số 9, những điều khác ở hoàn cảnh hiện tại, chị ấy không nhất thiết phải để tâm.

3. Chương 05 - 06

5

Câu Chuyện Thứ Hai : Sự xuất hiện của người yêu cũ

Sài Gòn không phải là một thành phố đẹp, ít nhất là trong mắt tôi. Nó ồn ào quá và khói bụi lắm. Tuy nhiên, vì Sài Gòn là một thành phố lớn. Nhờ sự ồn ào, náo nhiệt, to lớn và đông dân ấy. Những cuộc gặp gỡ có thể đến rồi đi mau chóng mà chẳng mấy ai để ý. Ấu đó cũng là một điều hay. Khác với những ngày tôi còn ở Hà Nội (từ bé đến lớn tôi đều sống ở Hà Nội với bố mẹ và em trai mình) đi đâu cũng gặp người quen. Không phải vì tôi quen biết quá rộng mà bởi vì Hà Nội quá bé. Bé đến nỗi người ta có thể ngồi trên phố Hàng Bông vài giờ thôi, cũng đủ để gặp hết lượt người quen này tới người quen nọ lướt xe bay bay trên con phố đó.

Trước đây, tôi có yêu một người từ thời trung học, hơn tôi hai tuổi. Lúc đó, tôi 17 còn anh ta 19. Tôi vẫn là nữ sinh, còn anh ta đã thoát ra khỏi sự kìm kẹp của trường trung học. Lúc chúng tôi mỗi đứa một nơi, anh ta sang Pháp du học, còn tôi chơi vơi ở lại Việt Nam một mình trong ngõ ngách, tôi đã buồn bã khôn xiết.

Mặc dù, khi ở Việt Nam, ngay gần bên tôi, anh ta cũng chẳng phải là một hình mẫu hoàn hảo gì cho cam. Tôi biết, nói xấu người yêu cũ là một hành vi tệ hại. Chính vì thế, tôi xin thanh minh rằng, tôi không nói xấu, chỉ nói sự thật thôi.

Anh ta là một “thành phần bất hảo” và thường xuyên bỏ rơi tôi rồi mất tích đâu đó mấy ngày. Lúc đó, tôi cuống đi tìm. Liên lạc thì điện thoại tắt máy, nhà thì anh ấy không về. Tôi không biết phải làm thế nào. Bạn tôi mới bảo: “Mày cứ lên Hàng Bông, ngồi ở vỉa hè cả ngày, thế nào cũng thấy nó đi qua!”. Ôi trời ơi, vậy mà đúng quá, tôi chỉ mới ngồi ở phố Hàng Bông có vắn vắn...mấy tiếng thôi, đã thấy người yêu chở một cô gái đang ôm anh ấy chặt cứng phóng qua vèo vèo. Nhìn cảnh tượng đó mà tôi shock, suýt xỉu.

Tôi sau này hay khuyên người ta là...cứ ra... Hàng Bông mà tìm người thất lạc. Tất nhiên điều này chỉ nói cho vui thể thôi, chứ cái đứa “cố tình đi lạc” mà nó chơi với tận Hải Phòng, Tuyên Quang hay Sài Gòn thì làm sao mà tìm được ở Hàng Bông?

Xét cho cùng, những thứ đã cố tình đi và cố tình trốn, chúng ta không nên đi tìm. Vì nếu có tìm thấy điều ấy chỉ khiến cho ta thêm đau lòng.

Nỗi đau ngày hôm đó tôi còn nhớ rõ như in. Tôi đã chiến đấu với cảnh tượng ấy với tư cách một nữ sinh trung học kiên cường nhất. Haha. Dĩ nhiên, ngoài tư cách nữ sinh trung học, tôi còn tư cách gì nữa ở tuổi mười bảy đó? Nếu nói mười bảy tuổi yêu là sớm thì cũng không hẳn, nhưng ở tuổi ấy, một đứa con gái sẽ trở nên quá ngây ngô để đối mặt với những vấn đề khi yêu. Đặc biệt là sự phản bội. Như An Nhiên bây giờ, đã là một thiếu nữ hai mươi tư tuổi hẳn hoi, mà vẫn khóc như mưa vì những gì đang diễn ra trước mắt, thì một cô gái mười bảy tuổi như tôi lúc đó, phải làm gì đây?

Tôi sẽ trả lời ngay bây giờ: Tôi đã chấp nhận điều đó như một sự hiển nhiên. Khi người ta không thể làm gì được để thay đổi hoàn cảnh, người ta ngoan ngoãn chấp nhận hoàn toàn.

Một thằng con trai mười chín tuổi, đối với phụ huynh và những người lớn tuổi, thì nó chỉ là một thằng con nít thôi. Đối với những đứa con gái nhỏ tuổi hơn, nếu thằng đó đẹp trai và biết cách cư xử, thì thằng đàn ông ấy hẳn là tuyệt vời nhất thế giới.

Đối với người lớn, thì con nít không biết tình dục là gì. Nhưng đối với một thằng con trai mười chín tuổi, nó đã không còn là con nít nữa. Nó biết tình dục là gì.

Nỗi khổ của tôi khi đó, không chỉ là việc người đó ngoại tình. Mà còn là việc anh ta biết tình dục là gì, còn tôi thì không biết và không muốn biết.

Vậy thì, “em phải chấp nhận việc anh đi chén gái! Đó chỉ là nhu cầu thôi. Nhu cầu không phải tình yêu!”. Ô, thế tình yêu mà thiếu nhu cầu thì có phải là tình yêu không? Đâu ai biết!

Ừ thì, tôi cũng hiểu cái lý thuyết mà anh ta nói. Hoặc giả đó tôi đang cố tỏ ra rằng mình là đứa con gái biết điều và hiểu biết nhiều. Bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy cái suy nghĩ đó thật ngu ngốc. Tôi tự lừa mình rằng, những đứa con gái đó chỉ là đồ chơi mà thôi, còn tôi mới là ”chính thức“. Và tôi tin chắc rằng, không ít cô gái ngây thơ, cũng nghĩ đại dột như tôi khi đó. Rằng mình là ”chính thức“, còn ”bồ bịch“ của người yêu mình là ” đồ chơi“. Đó là định nghĩa dở hơi của những đứa con gái tính cách còn hơi mù mịt.

Bởi một khi, một thằng đàn ông đã xem một đứa con gái là trò chơi, thì nó cũng chẳng tử tế gì với mình đâu. Nó cũng sẽ xem mọi phụ nữ như nhau, đều là trò chơi của nó, nếu nó còn có thể điều khiển được.

Sau này, khi anh ta sang Pháp du học, chúng tôi vẫn giữ liên lạc và vẫn ...yêu nhau. Tình yêu đó - có - thể - là - có - thật. Tình cảm của tôi dành cho anh ta cũng có - thể - đã - từng - tồn - tại. Nhưng có lẽ nó đã chết vào cái ngày anh ta chia tay với tôi một cách thẳng thừng qua...chat. Chỉ đơn giản là anh ta có người con gái khác.

Vậy là anh ta đã sẵn sàng cắt đứt sợi dây nối liền con rối - là tôi, đang vẫy vùng trong tuyệt vọng. Khi ấy, tôi mới mười mấy tuổi, việc chia tay người yêu lúc đó là một nỗi buồn khó diễn tả nổi. Một cú shock không thể đặt tên là cú shock, bởi nó nặng nề hơn thế. Một cú shock chỉ có những ” đứa trẻ“ mười mấy tuổi, mới có thể nhớ mặt đặt tên.

Anh ta quá phũ, phũ đủ để tôi cảm thấy chán mình đủ nhiều. Để dần dần xóa sạch hình bóng ấy. Chúng tôi đã có ít nhiều kỷ niệm. Những gì tôi làm cho anh ta cũng có thể đọng đầy thành nhiều bình đựng lớn. Nhưng một tình yêu dễ dàng từ bỏ thì không phải là tình yêu. Rồi, ta ...cũng... quên nó đi...!

Và rồi, khi tôi đang ở trong thời kỳ khủng hoảng tuổi hai mươi, anh ta đã trở về. Ngồi đây, ngay trước mặt tôi, tại Sài Gòn, nơi mà chúng tôi thậm chí không hề có lấy một mẫu kỷ niệm nhỏ. Anh ta vẫn thế, xấu xí

hơn cái ngày anh ta ra đi. Chiều cao vẫn vậy, đủ đẹp để mặc những bộ đồ màu mè và hợp mốt. Ánh mắt vẫn thế, đầy sự van xin và nín kéo trời cho. Có thể, cuộc đời đã nhào nặn anh ta thành một người đàn ông có trái tim rất tệ, nhưng lại cho anh ta cái vẻ bề ngoài miễn chê, đầy quyến luyến và thừa nhân đạo.

Sau ba năm, con người ta sẽ thay đổi chứ?

Tất nhiên rồi, ba năm là quá dài mà.

Nó dài đến nỗi, tôi đã cắt tóc đến vài lần. Vậy mà giờ đây tóc tôi vẫn dài đến hông.

Ba năm là quá dài mà.

Nó dài đến nỗi, tôi đã cao thêm 5cm.

Ba năm là quá dài mà.

Nó dài đến nỗi, khuôn mặt tôi đã mất hết sự ngây thơ, cái nhìn của tôi đã trở nên hoài nghi và suy nghĩ của tôi thì nặng trĩu những mơ hồ.

Nhưng nếu nhìn vào đôi mắt anh ta, tôi lại thấy ba năm mới chỉ như ngày - hôm - qua, vừa trôi đi vội vã. Anh ta, không thay đổi nhiều (ít nhất là vẻ bề ngoài) như (về bề ngoài) tôi đã đổi thay.

Có một thứ rõ ràng hơn hết thấy đã không còn nữa trong tôi như cách đây ba năm, đó là cảm xúc. Đối diện với anh ta, tôi chẳng có tí cảm xúc nào.

Cầm ly trà nóng trên tay, tay tôi xoay xoay theo viền ly ấy. Tôi nhìn vào mắt mình phản chiếu trong nước. Bỗng nhiên, giật mình khi nghe anh ta hỏi:

- Dạo này em yêu đương thế nào?
- Bình thường - Tôi trả lời cụt lỏn.
- Bình thường là không ổn rồi.
- Anh đừng ra vẻ quá hiểu em! Còn anh, thì sao?
- Anh lúc nào chẳng cô đơn.
- Thôi, anh đừng phét lác nữa. Anh thì lúc nào chả nói cô đơn. Trong khi cũng có hơn chục cô dự phòng, chưa kể người chính thức - Tôi nhìn anh ta và nói với giọng điệu mỉa mai.
- Anh làm gì có ai?
- Anh làm như em bị ngu ý. Anh có người yêu từ mấy năm nay làm gì mà em không biết!
- Em lúc nào cũng thế, chỉ thích ném đá vào hội nghị. Không bao giờ chịu giả vờ không biết cái mà mình đã biết.

Đấy, này thì ba năm, có ba năm thì tính cách “lẳng lơ” vẫn chẳng hề thay đổi. Có ba nghìn năm thì một người đàn ông tồi vẫn cứ tồi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời.

- Về nhà anh đi!

Anh ta nói câu này lúc 11 giờ đêm hôm ấy, lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau sau ba năm. Một câu nói có đủ hình thù và thái độ.

Tất nhiên là : Tôi không về nhà anh ta.

6

Câu Chuyện Thứ Ba : Thèm Đi Club

”Em không biết tình yêu vốn dĩ là một chuỗi những sự dằn vặt. Em quá quen với hạnh phúc nên đã yếu đuối trước gian nan. Em sợ hãi những khoảng thời gian được xem là thử thách. Em thấy không cần phải thử thách hay đúng hơn em kính hãi sự thử thách.

Em tìm đến với một thứ gì đó có thể cho em một cảm giác phiêu linh hơn. Sự bay bổng huyền diệu của ảo giác. Em chỉ muốn sống trong ảo giác. Nếu cho em lựa chọn ngay bây giờ giữa sự nghiện anh và nghiện ma túy. Em sẽ chọn ma túy ! Bởi vì ma túy không làm cho em đau đớn. Chỉ làm cho em phụ thuộc. Còn nghiện anh, em không thể cai được, không những đau đớn, phụ thuộc mà còn nhiều thứ khó tưởng tượng hình dung khác nữa.

Những cô gái trẻ như em, yêu như điên và cũng không biết rằng điên là gì.

Em không hiểu vì sao em phải yêu? Phải yêu để làm gì cơ chứ? Để cảm xúc và lý trí đánh nhau như vả vào mặt em mỗi ngày ư?

Em mệt mỏi, quá sức mệt mỏi!

Đến bao giờ anh mới có thời gian để yêu em như xưa? Em ghét những bận bịu và hận những sự cố, càng hối hận hơn vì mình đã quá đà trong nhiều thứ. Nhưng em tin ở anh, tin ở tình yêu của chúng mình. Nếu không có niềm tin đó, em sẽ chết ngay ngày hôm nay! Và vì niềm tin đó, em sẵn sàng để ỉn tha hóa vì yêu! Em không chấp nhận ai, không chấp nhận bất cứ thứ gì cản trở em yêu anh ..." (Trích Nhật Ký của chính tôi - Một kẻ phát cuồng vì nhớ người yêu)

Cuộc sống thật là "giở mặt" (Hay tôi đang "giở mặt" với chính mình ???). Khi tôi chưa có việc làm, tôi nghĩ đi làm tôi sẽ khá hơn. Tôi tạm gác chuyện tình cảm sang một bên để kiếm tìm công việc. Khi tôi đã có công việc, tôi bắt đầu phải kiếm tiền để trả nợ và trang trải cuộc sống của một cô gái thời kỳ khủng hoảng tuổi hai mươi. Nhưng dường như tôi không thể nào tập trung được với quá nhiều sự rối bời. Mỗi buổi tối lằm lũi đi về trong căn phòng trọ thuê chật hẹp, tôi lại co ro với chính mình. Tôi thậm chí còn nhìn thấy tôi trong những giấc mơ đầy tự kỷ, bị vứt bỏ, bị đẩy ra ngoài rìa thế giới.

Công việc không giúp tôi vơi đi nỗi nhớ. Câu chuyện của An Nhiên chỉ làm tôi thêm luẩn quẩn trong thương xót. Sự xuất hiện của người yêu cũ chỉ làm tôi càng yêu người yêu hiện tại nhiều hơn.

Tôi nhớ lại những ngày tôi mới vào Sài Gòn. Khi đó, tôi còn là một cô gái tự do và có rất nhiều thứ. Tôi đã thả mình vào những cuộc vui và vui với nó. Nếu như trong đoạn nhật ký thống thiết đầy cảm xúc phía trên kia của tôi, tôi muốn một chút ma túy cho cuộc đời trôi đi dễ dàng, thì đó chỉ là một sự so sánh thôi, ma túy không phải là cái tôi cần. Niềm vui mới là thứ tôi muốn.

Đối với một gia đình truyền thống như gia đình tôi ở Hà Nội, từ bé tới tận năm hai mươi tuổi, tôi không hề được đi đâu về khuya quá. Nói thế cũng chẳng đúng đâu, bởi vì giờ giới nghiêm của tôi là bảy giờ tối (19 giờ). Mà bảy giờ tối thì đâu đã được gọi là khuya? Thế tức là khi sống cùng gia đình, ngay cả khi đã đi làm (tôi đi làm từ năm hơn 18 tuổi một chút xíu) tôi vẫn bị bố mẹ quản chế giờ giấc rất nghiêm ngặt.

Khi chuyển vào sống và làm việc một mình ở Sài Gòn, tôi thực sự quá tự do. Ở Hà Nội, tôi sẽ chẳng bao giờ được đi club. Bố mẹ tôi không cho rằng đi vũ trường là hư hỏng. Song, một đứa con gái hư hỏng luôn là một đứa con gái vượt quá giờ giới nghiêm. Bố mẹ tôi rất "thoải mái", ông bà cho phép tôi đến vũ trường. Nhưng hỡi ôi, nào có cái vũ trường nào mở cửa trước bảy giờ tối, để tôi có thể đến đó vui chơi mà vẫn có mặt ở nhà đúng giờ quy định?

Xét cho cùng, tôi cũng là một đứa con gái khá nghe lời, ít ra là trong chuyện giờ giấc này. Không phải vì tôi sợ bị bố mẹ đánh, sợ bị cắt tiền tiêu vặt như mấy đứa nhóc choai choai dấm dớ, đi chơi xong thì sợ vợ sợ vẩn rồi đâm ra lẩn thẩn dọa mẹ dọa cha. Không hề! Thực ra chỉ bởi tôi tôn trọng quyết định của cha mẹ. Tôi luôn cố gắng tránh những xung đột không cần thiết với gia đình mình.

Không biết các gia đình khác như thế nào, nhưng bố mẹ tôi gần như đã quá quen với việc con cái nghe lời. Đặc biệt là mẹ tôi, bà có thể...tự tử nếu tôi về muộn. Tôi không hợp với mẹ nhưng tôi cũng không muốn bà rơi vào trạng thái đau khổ vì con cái như vậy.

Tôi chỉ thực sự bắt đầu đi club khi vào Sài Gòn. Ở Club tôi gặp gỡ nhiều bạn bè mới, có thêm một vài mối quan hệ xã giao. Tôi luôn tự nhắc bản thân mình tránh xa những mối tình nơi sàn nhảy. Đối với tôi, đó không phải là nơi tình yêu bắt đầu, mà chỉ dành cho những mối quan hệ chóng vánh có thể dễ dàng để lại nhiều nỗi đau. Những mối quan hệ tại những nơi như thế này, hiếm khi là một mối quan hệ chất lượng. Tôi đã chứng kiến nhiều thứ khi vào club không chỉ là rượu bia hay nhạc nhẽo ỉ xèo, đó còn là những mảng đen tối khác nữa.

Và club là nơi nếu bạn không tới với nó, nó sẽ quên bạn. Nhưng phải nói, nếu bạn có bạn bè ở đó, thì bạn sẽ cảm thấy rất vui.

Club cũng là một nơi để ta ngắm được nhiều thứ mới, biết những người trẻ tuổi như ta đang có cái gì mới hay không?

Club cũng là một nơi người ta sẽ cảm thấy vui khi người ta uống say và thả mình vào trong không gian đông nhưng nhúc người, để stress luôn lách trong đám hơi người ấy mà trôi đi tuần tuột.

Từ ngày tôi yêu người yêu tôi bây giờ, tôi không còn tới club nữa. Tính chừng cũng đã hơn một năm. Không phải bởi tôi sợ mình bị cảm dỗ, mà bởi ở bên anh đã đủ làm tôi hạnh phúc và vui vẻ quá rồi. Thời gian dành cho giải trí tôi dùng để tập trung cho tình yêu. Có lẽ, cách làm đó khiến một phần nào tình yêu của tôi trở nên thành gánh nặng.

Trong những ngày cổ "cai" cái cảm giác "nghiện nặng" tình yêu này, tôi buồn bã và bỗng dưng tôi nhớ tới club. Nhớ tới bounce, velvet, lush, 97...v..v.. Nhưng khi lục tìm trong ký ức mình, tôi bỗng dưng cảm thấy hẫng. Tôi không có một người bạn nào có thể cùng tôi đến những nơi ấy. Chẳng bù cho trước đây, cứ cuối tuần là chúng nó ì ềo, ép đi bằng được. Thế mới thấy xã hội này đôi khi quá bạc nhược, tôi chỉ mới rơi vào khủng hoảng có vền vền vài tháng thôi mà đã rơi hết bạn bè.

Nhiều cuối tuần trôi qua, đôi lúc những ngày tôi muốn đến club uống thật say rồi về nhà lăn quay ra ngủ cho nhẹ nhõm...Nhưng tôi chẳng thể tìm kiếm ai cho cuộc vui tưởng tượng đó của mình. Có đôi lần, tôi rủ An Nhiên, nhưng chị ấy lắc đầu nguây nguẩy. Đã buồn thì phải đi giải khuây, dùng rượu, nghe nhạc và nhảy.. đôi khi cũng là một cách tốt. Nhưng An Nhiên là một cô gái yếu ớt, yếu đuối hoặc quá tự ti. Chị ấy sợ xuất hiện trước đám đông những cô gái chân dài, mình đây trong club với thân hình béo ú như hiện nay. Chị ấy sợ những cặp vú đồ sộ, những cặp mông lồng bàn và những đôi chân dài nồn nà kéo tới tận nách. Sợ cả những khuôn mặt phấn son khoe choét rực rỡ dưới ánh đèn có thể làm An Nhiên tủi thân bằng vài ba cái liếc xéo dè bỉu. Ôi, lẽ nào An Nhiên của tôi đã suy nghĩ quá nhiều?

Vậy là chẳng còn ai đi cùng tôi đến club cho tôi say một lần được nữa. Mà không say thì buồn này sao giải quyết được. Thật buồn lại hoàn thật buồn mà thôi.

Haizzz, còn lại vền vền "một cục" cô đơn. Giá như ở phương xa anh biết em yêu anh nhiều biết mấy, nỗi nhớ anh cứ dấy cỗi lòng.

Có một ngày em buông tay anh...

Không nắm chặt như là em vẫn thế...

Có một ngày, bỗng dưng em chẳng thể...

Cứ mãi không buồn trước hờ hững anh trao... Có một ngày, lòng em bỗng nồn nao

...

Mất ứa nước những hư hao ngày cũ...

Có một ngày em hiểu mình chẳng đủ...

Chẳng đủ dịu dàng để níu bước chân anh...

Có một ngày, em nhìn anh bước nhanh...

Rời xa em, để ký ức tan tành...

Mọi thứ tan nhanh...hơn là đôi ta tưởng...

Có một ngày, em - anh chia đôi đường

Mưa vẫn rơi, ướt đầm giường ngăn lệ

Có một ngày, thời gian dài lê thê

Để trái tim em, tưởng chừng như muốn bể

Để bước chân đường như chẳng thể...bước đi

Có một ngày, em cứ ngồi suy nghĩ

Vì lẽ gì...sao ta lại chia hai

....

Có một ngày, em chẳng biết trách ai

Cứ lấy dao đâm sâu vào tim mình mãi

Có một ngày, em biến thành cô gái

Lặng lẽ buồn rầu hóa câm nín từ lâu...

Có một ngày, một ngày bao đốn đau

Có một ngày, ta mãi mãi mất nhau

o o o

Tại sao anh không như em...

Không thấy đau đớn đến đại diện

Khi tình yêu bỗng nhiên trôi xa mất?

Tại sao anh không như em

Không cảm thấy mình dường như mất tất

Khi lỡ làng bỗng tụt mất yêu thương?

Tại sao anh không như em?

Không đầu hàng trước bao phen gió bão?

Tại sao anh lại gục trước rào

Người cản ngăn trong mùa nước nôn nao?

Tình yêu với anh, ôi monh manh vậy sao?

Sẽ rời xa em vì danh hay vì vọng?

Sẽ rời xa em chỉ vì một ngày nóng?

Và chóng bỏ em chỉ bởi một ngày mưa?

Sẽ rời xa em chỉ trong một buổi trưa?

Tình tan vỡ, thế là thôi...dang dở?

4. Chương 07 - 08

7

Câu Chuyện Thứ Tư : Người Phụ Nữ Thứ Ba

Không đi club cũng chẳng thấy buồn nữa. Ở phòng tập Yoga đã xuất hiện thêm một người phụ nữ đáng để quan tâm. Phương châm sống của tôi vẫn là không tọc mạch vào chuyện của người khác. Nhưng trong thời gian chuyện mình cần phải quên đi, thì thỉnh thoảng để ý đến một vài người khác quá đặc biệt và nổi trội

cũng chẳng mấy sao. Bản thân họ nổi trội cũng là một thứ đập vào mắt, là một thứ bắt người khác ắt phải quan tâm rồi.

Bình thường ở phòng tập của chúng tôi, chỉ có mỗi mình tôi và An Nhiên là con gái. Nếu tính cả một vài bà già bằng tuổi bà nội tôi, cũng là con gái, thì con số có lẽ sẽ không phải chỉ có tôi và An Nhiên. Phòng tập rất vắng, vì giá tập Yoga ở đây khá cao. Những người trẻ tuổi thì lại thích tập fitness, có mấy móc để tập thì nhìn nó hoành tráng hơn.

An Nhiên cứ suốt ngày ủ dột như thế. Chuyện yêu đương của chị ấy vẫn bế tắc như vậy. Nếu trước kia chị ấy luôn cười tươi như một bông hoa, thì giờ đây hoa ấy đã trở nên héo úa. Tôi cũng nào đâu hơn gì? Tâm trạng của chúng tôi va chạm nhau mỗi ngày một cách eo ọt như vậy đấy.

Rồi người phụ nữ thứ ba ở phòng tập Yoga xuất hiện. Chị ấy chắc hẳn phải hơn tuổi tôi và An Nhiên. Lúc đầu, tôi đoán chị ấy sinh khoảng đầu thế hệ 8x, chắc tầm năm 1980 hay 1981 gì đấy. Nhưng sau này, khi biết tuổi của chị ấy, cả tôi và An Nhiên đều ngã ngửa. Chị ấy lớn hơn nhiều số tuổi mà chúng tôi dự đoán. Chị ấy sinh năm 1970.

Để miêu tả về người phụ nữ sinh năm 1970, hơn tôi 18 tuổi và hơn An Nhiên 16 tuổi, tôi chỉ có thể nói rằng : Trông như sinh năm 1980. An Nhiên thì khen chị ấy đẹp nức nở. Phải, chị ấy là một người phụ nữ quá đẹp và quá trẻ so với tuổi của mình. Đã 40 tuổi mà trông như mới gần 30, để giữ gìn được một nhan sắc không tàn phai theo năm tháng như vậy, hẳn phải rất kỳ công, chỉ tập Yoga thôi ắt hẳn là không đủ.

Ms.Cali là người cho tôi cảm giác rõ ràng nhất về sự khác biệt của cái cách người ta yêu nhau. Nếu xếp tình yêu thành nhiều loại, có thể tôi và An Nhiên nằm trong cùng một nhóm, nhóm của những kẻ dễ dàng bị tình yêu bào mòn. Cali lại khác, chị được xếp vào nhóm những kẻ đi bào mòn tình yêu. Cũng có thể vì Cali hơn chúng tôi nhiều tuổi, chị ấy cách xa tôi và An Nhiên cả một thế hệ. Thời gian sống và nếm trải ở đời đủ để chị ấy phớt lờ mọi thứ và tự tin đến mức tự kiêu trong tình yêu của mình. Mặc dù đã bước vào tuổi bốn mươi, nhưng Cali chưa từng một lần lấy chồng. Chị không có khái niệm cần phải kết hôn hay chung sống với bất kỳ người đàn ông nào. Vẫn sống một mình suốt bao năm nay, chị vui chơi và tự do với cảm giác một mình ấy.

Đôi khi, tôi tò mò tự hỏi, Cali có bao giờ cảm thấy cô đơn không? Trước khi gặp chị, tôi luôn nghĩ rằng những người phụ nữ đơn độc khi bước vào tuổi trung niên là những người phụ nữ thất bại. Họ phải ở lại một mình trong bốn bức tường ử rũ, không chồng con, hẳn sẽ buồn tủi vô cùng. Nhưng tôi không ngờ rằng, tôi có thể gặp gỡ chân dung của “một người phụ nữ-trung-niên-rất-khác” như Cali - đẹp như con gái đôi mươi, trẻ trung, sung sức, nói chuyện hơn cả xì tin. Cứ như thế, chị ấy đã uống một liều thuốc cải lão hoàn đồng để giữ mãi tuổi tác ở thời thanh xuân như thế .

Chỉ một thời gian ngắn, tôi, Cali và An Nhiên đã trở nên rất thân thiết. Ms Cali trở thành người chị cả trong ba chúng tôi. Chị ấy lớn nhất và giàu kinh nghiệm nhất. Chị ấy sống phóng khoáng và giải quyết những nỗi đau tình cảm một cách rất đơn giản. Giản đơn tới nỗi, tôi đôi lần tự hỏi, liệu có phải giấu sau sự giản đơn ấy là cả một nỗi đau chưa thành hình và không thành lời? Làm sao con người sống, có thể vô tư với yêu thương đến vậy?

Ms.Cali yêu một người đàn ông đã có vợ. Không, nói thế không đúng, chính xác phải là chị ấy cặp bồ với rất nhiều người đàn ông đã có vợ. Nói như vậy, người ta vô tình có thể hiểu nhầm rằng, Ms Cali là một người phụ nữ sống bằng tiền của đàn ông. Chị phải tìm kiếm những người đàn ông đã có vợ để cặp bồ, chấp nhận làm vợ lẽ để nhận sự chu cấp. Bởi vì Ms Cali xinh đẹp? Nên chị có quyền sống bằng cách lợi dụng nhan sắc và tuổi xuân trường cửu của mình?

Nhưng bạn sẽ ngạc nhiên đấy, khi tôi nói điều này. Cali cặp bồ với đàn ông đã có vợ, đơn thuần vì thích họ, và thích... thế, chứ không phải vì tiền của đám đàn ông đó.

Chị có một công việc ổn định, mức thu nhập cao, có niềm kiêu hãnh riêng biệt để không sống dựa vào bất cứ kẻ nào. Ms Cali thích cuộc sống đó. Một cuộc sống mà chị đặt tên cho nó là TỰ DO, chị không muốn những người đàn ông bỏ vợ. Chị quan tâm và thương những người vợ của “bồ” mình. Nhưng chị vẫn ngoại tình với những người đàn ông đó. Đây ắt hẳn là điều mâu thuẫn rõ ràng nhất mà chúng tôi có thể nhìn thấy ở Cali. Điều mà những cô gái còn quá nhỏ như tôi và An Nhiên không thể nào hiểu nổi.

Tôi mặc dù rất yêu quý chị Cali, nhưng không phải tôi chưa từng đặt ình câu hỏi về chị. Hoặc ít nhiều, tôi cũng thử đặt mình vào địa vị những người phụ nữ đáng tội nghiệp kia. Họ vì lẽ gì chung thủy với chồng con để rồi nhận lại chẳng gì nhiều hơn sự bội bạc? Nếu tôi là họ, ắt hẳn tôi sẽ rất đau lòng, rất rất đau lòng.

Cali biết rất rõ những thắc mắc đó trong lòng tôi. Nó giống như việc hiển nhiên mà bất kỳ người nào khi quen biết chị, dù đồng tình hay phản đối, yêu quý hay căm ghét, dường như cũng đều đặt dấu chấm hỏi to đùng.

Tôi và An nhiên nữa, không quy kết cho Cali một lối sống buông thả, sự tha hóa về đạo truyền thống hay bất cứ điều gì tương tự thế. Không phải chỉ bởi vì chị là bạn của chúng tôi, mà còn bởi chúng tôi không đủ tuổi để ình cái quyền to tát đến như vậy để phán xét chị.

Ai cũng có lý do riêng. Chị dường như đã quá quen với những thị phi quanh mình, quanh những mối tình vụng trộm, lúc thò lúc thụt. Thỉnh thoảng vu vơ đọc mấy câu thơ của Hồ Xuân Hương rồi tự cười tùm tùm :

”Kẻ đắp chăn bông kẻ lạnh lùng

Chém cha cái kiếp lấy chồng chung”

Chị nói với chúng tôi : “Ai nói chị thế nào, bảo chị tồi, chị xấu xa sao, chị chịu”

Cali, người phụ nữ thứ ba xuất hiện trong câu chuyện của tôi, và có lẽ cuộc đời chị gắn liền với cụm từ này - luôn là người phụ nữ thứ ba xuất hiện trong mọi mối quan hệ. Và tất nhiên, câu chuyện của chị, không chỉ có thế. 8

Câu Chuyện Thứ Năm : Người yêu cũ đến nhà tôi ngủ

Từ lần đầu tiên chúng tôi gặp lại nhau sau ba năm sau lời đề nghị khiếm nhã lúc đêm, về, người yêu cũ của tôi vẫn nhắn tin và gọi điện thoại cho tôi hằng ngày với lời lẽ yêu thương thấm thiết.

Tôi không biết anh ta muốn gì? khi chúng tôi mỗi người đã có một nửa riêng của mình từ lâu lắm. Tình cảm cho nhau, hay ít nhất là của tôi dành cho anh ta theo thời gian đã chỉ là con số 0 (hoặc cũng có thể chẳng là con số nào). Cạn kiệt và hoang sợ. Vậy mà khi trở về đây, vì lẽ gì anh ta lại xuất hiện ở thành phố này? Gặp gỡ tôi ở đây - một thành phố mà giữa chúng tôi không hề tồn tại kỷ niệm. Thành phố nơi mà tôi đang sống và anh ta đang ở, không phải là nơi mà chúng tôi đã từng sống.

Anh ta cứ chạy theo tôi như một cái bóng. Đôi lần chúng tôi gặp nhau, uống café và nói dăm ba câu chuyện lẻ tẻ. Thỉnh thoảng, cũng thấy anh ta có cái gì đó chân thành. Nhưng tôi sẽ không bao giờ để ình bị vẽ bề ngoài đó lừa dối. Vẽ bề ngoài chân thành, chưa chắc đã chứa một trái tim tử tế.

- Người yêu anh có tốt không?

- Tốt.

- Có xinh không?

- Cũng có thể.

- Có yêu anh không?

- Chắc có .

- Vậy còn cái gì khiến anh không hài lòng?

- Anh đâu nói là anh không hài lòng?

- Anh định bao giờ cưới?

- Khoảng 30 tuổi.

- Anh yêu người yêu anh bây giờ cũng đã lâu rồi. Tính tới lúc 30 tuổi, thì yêu nhau hơn 10 năm mới cưới sao?

- Chắc gì anh đã cưới cô ấy.

- Nhưng anh đang yêu chị ấy mà .
- Chỉ là yêu thôi .
- Nhưng chị ấy tốt mà?
- Thì sao?
- Lại còn yêu anh nữa?
- Thì sao nữa?
- Nhưng hai người ở bên nhau đã lâu, chẳng lẽ anh còn muốn bỏ người ta?
- Không hẳn.
- Anh nên sống nghiêm túc lại đi. Chẳng phải lúc nào cũng có một người phụ nữ có thể yêu anh và hy sinh cho anh nhiều thế.
- Anh đang sống không nghiêm túc ư?
- Thế anh đang sống nghiêm túc à?
- Anh nghĩ thế!
- Anh có biết cái gì mất đi thì sẽ rất khó lấy lại không? Một người yêu mình thật lòng, rất khó để có thể có. Nếu đánh mất sẽ hối hận cả đời đấy!
- Anh biết chứ!

Giọng anh trầm xuống rồi gần như lặng hẳn. Tôi có lẽ vẫn chưa hiểu quá nhiều về con người này. Những thứ tôi biết về anh ấy chỉ là ký ức của đứa trẻ mười mấy tuổi với mối tình đầu. Và những ký ức đó vô hình chung là rất xấu.

Nhưng cho dù những ký ức đó có xấu, tôi cũng có thể cảm nhận được một chút gì đó lặng lẽ, buồn rầu trong lòng anh ta.

Để rồi, trong những thời khắc của hiện tại, tôi cảm thấy yếu lòng. Tôi cảm thấy hình như chúng tôi có một điểm chung, đó là sự cô đơn mà không ai nói ra cả. Sự cô đơn rất khó định nghĩa, hình thành trong những con người lạc lõng.

Không hiểu sao, mỗi lần nhìn thấy người yêu cũ, tôi lại nghĩ tới An Nhiên, nghĩ tới Cali. Người yêu cũ của tôi có một thứ gì đó vừa đủ để làm ta buồn, vừa đủ để ta luôn muốn ở bên cạnh. Tôi cứ hình dung nếu người yêu anh ta, yêu anh ta như An Nhiên đang yêu người yêu cô ấy, để rồi biết được rằng, người yêu mình vẫn chỉ là một kẻ lãng nhãng, trắng hoa trong lời nói với tình cũ, và thậm chí có thể ngủ với rất nhiều con đàn bà khác nữa, thì sẽ như thế nào nhỉ? Cô ấy - người yêu anh ta, liệu sẽ sống như An Nhiên, biết mà vẫn lặng lẽ câm nín, hay như Cali, phiêu du với những cuộc vui riêng, không thiết điều gì? Cô ấy như thế nào nhỉ? Tôi tò mò quá đấy. Mạnh mẽ hay yếu mềm?

- Em cứ luôn tự hỏi anh có yêu người yêu anh không? Sau ba năm, anh chẳng thay đổi nhiều. Tính cách vẫn như thế, lẳng lơ đến phát khiếp. - Tôi cười và nói với anh ta.
- Anh với người yêu anh bây giờ đã sống với nhau được vài năm. Yêu nhau và sống với nhau, hai điều này khác nhau nhiều. Đối với người yêu anh, anh không thể muốn quăng lên giường lúc nào cũng được.
- Chuyện này thì liên quan gì đến việc anh có yêu người yêu anh không?
- Một mối quan hệ kéo dài thì người ta không còn quan tâm đến chuyện có yêu nhau hay không. Chỉ còn là sự khéo léo để giữ ối quan hệ ấy ổn định thôi cưng ạ.
- Vậy sao?
- Thế nên như em bây giờ, em đừng có cố gắng quá làm gì, đừng cố tỏ ra yêu người yêu em quá. Dù người yêu em có tuyệt vời trong mắt em đến đâu, thì cũng chỉ là đàn ông thôi. Đàn ông không sâu sắc trong việc yêu đương và cũng chẳng quá đề cao nó.

Đêm đó tôi trở về nhà, trong đầu cứ nghĩ mãi những gì người yêu cũ của tôi vừa mới nói.

Tôi không biết tại sao anh ta lại nói với tôi những điều đó. Tâm trạng bất an luôn mang lại cho tôi những cảm giác không ổn. Cảm giác ấy không rõ cội nguồn nên rất khó để triệt tiêu. Nằm một lúc, bỗng nhiên tôi khóc. Nước mắt chảy nhiều đến nỗi tôi đột nhiên cảm thấy vô vọng. Phòng trọ có một ban công nho nhỏ, kê bên cửa sổ mà từ ngày chuyển tới đây tôi chưa một lần bước ra đó. Bất giác, tôi đứng dậy, ra ban công. Ngắm ánh đèn đường trong phố đêm một ngày tĩnh lặng, tôi rút một điếu thuốc, hít một hơi thật dài...nhả khói...lòng bải hoải.

Tôi rất tin vào tình yêu trường cửu, rất tin vào tình yêu thực sự và những thứ tình cảm chân thành. Đối với tôi, thế giới này dù có đổ nát tan tành, thì tình cảm chân thành vẫn sẽ cứ rành rành ra đó. Nhưng tôi không phải đàn ông. Dù yêu họ nhiều như thế nào, tôi cũng sẽ chẳng thể nào hiểu hết họ. Nếu họ đúng như những gì người yêu cũ của tôi nói, thì tình yêu đối với đàn ông là gì? Có quan trọng không? Hay chỉ đơn giản là một mối quan hệ, được đặt tên như thế, nhưng không thực sự như thế? Chỉ là một mối quan hệ, cần phải tỉnh táo nếu ném nó lên giường, phải lựa chọn các biện pháp để duy trì ái ân vừa đủ để tạo nên thêm khát. Một mối quan hệ lâu dài thì sẽ sớm phai tàn tình cảm? Nhưng như thế nào mới được xem là lâu dài? Và bao nhiêu cái sự dài lâu đó thì nó sẽ sớm phai tàn?

Khi tôi một mình ở đây, với nỗi cô đơn mà ngay cả chúa trời cũng không biết tới, tôi luôn sống với niềm tin nhỏ nhoi. Rằng tôi và người yêu tôi sống chung một bầu trời. Bởi trái đất ngày nào cũng chẳng quay, ngôi sao hôm nay tôi nhìn thấy ở đây, thì cũng sẽ có ngày ở nơi xa ấy, anh nhìn thấy. Tình cảm tôi thật lòng hướng về anh như thế này, thì rồi anh cũng sẽ cảm nhận thấy điều ấy mà nâng niu.

Nhưng người yêu cũ của tôi lại nói như thế kia kìa, nói rằng tình yêu và tình cảm chẳng là cái gì quan trọng cả. Những gì anh ta nói làm tôi sợ. Con người ta khi yếu đuối thường trở nên hèn hèn đến độ chẳng ai dọa cũng đã sợ hãi hóa rồ. Tôi hẳn là người đang hèn như thế.

Trong những dòng suy nghĩ không đầu không cuối ấy, tôi bỗng giật mình bởi tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Tôi cảm thấy có điều gì đấy không ổn. Lúc đó đã là ba giờ sáng. Phòng trọ của tôi ở trên lầu hai, có một lối đi riêng dẫn vào rất nhỏ. Để lên được tới phòng này, còn phải đi qua cánh cổng ở phía dưới mà chủ nhà đã khóa vào lúc mười một giờ đêm. Tôi cảm thấy hơi ghê người khi có tiếng gõ cửa khuya khoắt như thế. Hồi trước, khi tôi còn ở khu chung cư cao cấp kia, mặc dù an ninh được đảm bảo rất tốt, 24/24 giờ đều có bảo vệ canh gác từ trên xuống dưới, vậy mà vẫn có án mạng đâm máu xảy ra, làm tất cả tá hỏa và phát hoảng. Huống hồ, giờ đây tôi đang ở một phòng trọ xập xệ, chẳng có một tí an ninh nào.

Không có một lỗ nhỏ nào trên cửa để có thể nhìn ra ngoài xem ai đang đứng đó. Tiếng gõ cửa ngày một xối xả làm tôi thêm cuống quýt. Lấy hết can đảm, tôi mở cánh cửa, tay còn cầm sẵn một cuốn tạp chí được cuộn tròn lại vừa vớ được dưới sàn nhà.

Một đàn ông đổ rạp vào người tôi như một cái xác chết nồng nặc mùi rượu làm tôi sợ hãi kêu "Á" lên một tiếng rất to. Giọng nói thều thào quen thuộc vang lên như gõ vào đầu tôi một nhát búa "Anh đây!"

Người yêu cũ của tôi đang say. Say thì sao anh ta lại biết đến nhà tôi mà tìm tới, biết tới phòng tôi mà leo lên? Làm cách nào anh ta có thể vượt qua cánh cửa mà ông chủ nhà đã khóa từ mười một giờ đêm? Bực bội và đầy thắc mắc, tôi đẩy anh ta ngã rạp xuống sàn. Lặng lẽ đóng cửa phòng lại rồi mở đèn lên. Cục cấn đi pha cho anh ta một ly trà ấm.

- Anh xin lỗi nhé !

- Xin lỗi vì cái gì? Sao anh biết nhà em ở đây? Bây giờ là mấy giờ rồi? Xe của anh đâu? Làm gì mà uống say thế? Say thế rồi đến đây ăn vạ hả? Không để cho em ngủ à? Ngày mai em còn phải đi làm nữa đấy, biết không ? Điên!

- Em không thể nào nói từ từ từng câu một được à? Em nói liến thoắng như thế anh làm sao nghe kịp. - Anh ta đáp trả với vẻ mặt cau kính.

À, lại còn cau nữa hả? Anh xuất hiện ở đây làm phiền tôi khi chưa được phép, khi cuộc đời tôi và anh như con tép nhỏ với con tôm hùm, chẳng có tí liên quan nào cả. Bây giờ anh lù lù như một đồng thịt ở đó và cau kính với tôi sao? Nghĩ vậy, tôi bắt đầu cảm thấy ...nóng gáy. Cố kiềm chế vì đã là buổi đêm, khu nhà trọ này không chỉ có mình tôi ở, nếu to tiếng làm ọi người dậy hết, ắt hẳn sẽ rất phiền hà. Tôi hạ giọng:

- Thế anh bị làm sao? Trình bày đi. Ngắn gọn thôi. Rồi về.
- Anh uống hơi nhiều chút, nhớ em, muốn gặp em thì qua thôi.
- Mặc mớ gì mà nhớ với nhưng. Yêu đương gì mà nhưng với nhớ. Người yêu anh đâu?
- Lần trước anh đưa em về, nên biết nhà. Cổng thì treo tường vào gõ nhằm phòng tầng 1, người ta chỉ ra phòng em ở tầng 2. Thì biết!
- Em hỏi người yêu anh đâu cơ mà? Sao em hỏi một đằng anh cứ trả lời một nẻo thế?
- Xe thì anh để ở gara gần chỗ nhậu. Đi taxi ra. Say đâu lái xe được.
- Anh không nghe câu hỏi của em à?
- Tối nay anh ngủ ở đây nhé! Sáng mai, anh sẽ về sớm.
- Không được!!!

Mặc cho câu nói “không được” của tôi rõ như đinh đóng cột, anh ta vẫn chậm rãi để cốc nước lên bàn rồi lần quay ra ngủ trong thái độ sững sờ của tôi. Không biết anh ta giả vờ hay là thật mà vừa nằm xuống đã ngủ say như chết. Tôi lấy tay lay anh ta nhiều lần, tức muốn phát khóc và la hét lên nhưng anh ta vẫn không chịu dậy. Quá mệt mỏi với con người cố chấp này, tôi đành lấy chăn ngăn tấm nệm làm đôi và quay lưng về phía anh ta, nằm xuống, cố ngủ.

Ngày mai, tôi còn phải đi làm.

Bỗng có tiếng nói bên tai tôi rất khẽ : “Anh không làm gì em đâu. Anh chỉ muốn ở đây đêm nay thôi”

Khác với cảm giác bồn chồn lo sợ khi ở một mình, bỗng nhiên có một người bên cạnh, tôi cảm thấy yên tâm hơn là hoảng hốt. Vậy là, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, anh ta đã không còn ở đó nữa. Tôi thở phào, cảm ơn chúa vì cảm thấy may mắn khi không có chuyện gì xảy ra. Mở điện thoại tôi thấy có tin nhắn của anh ta : “Cảm ơn cưng! Muahz!”

5. Chương 09 - 10

9

Câu Chuyện Thứ Sáu : Cuộc gặp gỡ của những người đàn bà

Trong chuyện tình cảm, tôi luôn nghĩ rằng nếu mình muốn người ta đối xử tốt với mình như thế nào, thì mình phải đối xử tốt với người ta như thế trước đã. Nếu mình không muốn người ta làm điều gì đó tệ với mình, thì mình đừng bao giờ làm điều tương tự với người ta. Đó cũng chính là lý do mà tôi không bao giờ ngoại tình.

An Nhiên không bao giờ rõ ràng những quan điểm của cô ấy trong tình cảm. Chỉ đơn thuần yếu đuối không lý do và buồn bã có duyên cớ. Không tán đồng và cũng chẳng phê phán bất cứ quan điểm nào. An Nhiên, trong tình yêu cũng như tình bạn, nói chung là trong cuộc sống này, cô ấy chỉ như một cái bình vôi, sẵn sàng gột rửa với mọi thứ. Có lẽ, đó là câu trả lời cho câu hỏi vì sao, cô ấy đang đứng ở giữa bể tắc tình cảm coi tình yêu là thứ không thể buông tay, phải giữ gìn bằng mọi giá. Thì An Nhiên dù cho có muốn như thế đi chăng nữa, cô ấy vẫn phân vân với điều đó vô cùng.

Cái may mắn ở đây là chúng tôi có Cali. Cali không giữ một quan niệm cố hữu nào trong tình yêu. Chị ấy khác tôi, không tôn thờ tình yêu và đặt nó lên hàng đầu trong mọi chuyện. Nhờ thế, Cali tỉnh táo hơn trong mọi suy diễn. Người phụ nữ thứ ba này, đã làm cân bằng và hài hòa những suy nghĩ của ba chúng tôi trong nhiều tình huống.

Tôi kể cho Cali và An Nhiên nghe việc người yêu cũ ngủ lại nhà tôi. Kể về cảm giác có lỗi của tôi với người yêu mình. Cho dù tôi không làm gì với người yêu cũ để có lỗi với tình yêu của tôi hiện tại.

Tôi thực sự cảm thấy dằn vặt khi để một người đàn ông không - phải- người - yêu - mình ngủ lại nhà suốt một đêm. Tôi cứ quần quanh với sự ăn năn ấy đến nỗi tôi phát điên lên, ghét cả chính mình và bực bội mọi lúc.

An Nhiên lúng túng trước câu chuyện của tôi. Cô ấy chẳng thể đưa ra lời khuyên nào, ngoài ánh nhìn ngây thơ làm tôi thêm rối trí. Chỉ có Cali là cười. Bình thần cười rồi phá lên cười:

- Nói chị nghe, thằng người yêu cũ của em có bị gay không?

Tôi cảm thấy khó chịu với câu hỏi đó của Cali. Câu hỏi đó hàm chứa ý nghĩa gì, chẳng lẽ tôi không hiểu. Chẳng lẽ đàn ông và đàn bà, khi nằm cạnh nhau trong một căn phòng, vào một đêm, thì cứ phải dè nhau ra? Tình dục không xảy ra ở hai con người không liên quan, điều đó có gì là bất thường? Tôi gất gỏng:

- Sao lúc nào chị cũng nghĩ đến chuyện ấy thế?

- Vấn đề chị tò mò không phải là em, mà là thằng con trai kia. Hahaha

Hôm đó, tôi cảm thấy Cali là một người hết sức nông cạn. Tôi thở dài, bước vào phòng tập và bỏ mặc thái độ cợt nhả của Cali, ánh nhìn khép nép của An Nhiên.

Ồi đàn bà, nhiều lúc tôi cảm thấy chán họ. Không phải cứ là phụ nữ là có thể cảm thông cho nhau mọi lúc, hay đưa ra những lời khuyên đúng khi cần. Lắm lúc, đàn bà rất ngắn ngủi. Suy nghĩ của họ, đôi khi vớ vẩn hơn ta tưởng.

Lên phòng tập, tập được một chút, tôi nằm lãn ra. Nhìn lên trần nhà rồi...chẳng nghĩ gì cả. Nhắm mắt, tôi nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, âm thanh du dương, róc rách...tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

An Nhiên lay nhẹ người, làm tôi giật mình tỉnh giấc. Cali nhìn tôi với nụ cười châm chọc làm tôi khó chịu. Chị nói:

- Xuống tắm qua rồi về nhà make up xinh đẹp đi em gái. Tối nay, chị em mình lên club chơi chút nha cưng.

Tôi quay sang nhìn An Nhiên :

- Chị có đi không?

Cô ấy nhẹ nhàng cười tủm tỉm:

- Đi chứ!

- Bọn mình đi lúc mấy giờ?

- À đi ăn trước rồi mới đi 8h chị chạy xe qua đón hai đứa nha.

Tối hôm ấy. Cali đến nhà đón tôi từ rất sớm. Hơn 7 giờ, xe của chị đã chặn hết lối đi ở ngõ làm tôi chạy xuống cuống cuồng.

- Chị hẹn 8h cơ mà?

- 8h là phải đón xong cả hai đứa. Đứa được đón trước phải sớm hơn chứ. Bây giờ mình xuống quận 7 đón An Nhiên.

- Mà hôm nay mình đi club nào thế chị?

- À, chị có bạn trên Apo. Mình lên đó.

Apo là club tập trung khá nhiều dân đồng tính tại Sài Gòn. Vào đó, chỉ thấy toàn gay là gay. Nói tới gay, tôi lại nhớ tới một người bạn. Anh này làm nghề trai bao và rất tự hào về điều đó. Anh ấy công khai nó với vẻ mặt vênh váo vô cùng táo bạo. Tôi rất quý anh ấy. Mặc dù, nhiều lúc thấy hành động anh ấy làm không thể chấp nhận được, trơ trên đôi khi trơ tráo.

Có đôi lần, anh ấy cặp với một số bạn tình. Sau đó chụp hình lại lúc hai người đang hôn hít, ái ân. Cho tôi xem, với thái độ đắc thắng, anh ấy nói sẽ dùng nó để bòn tiền " mấy thằng gốc" đó. Tôi thở dài, chẳng

hiếu sao anh ấy phải sống vậy, trong khi anh ấy cũng là người có tài trong nghệ thuật. Nếu sống bằng cái tài ấy, chắc gì anh ấy đã nghèo, mà phải dần thân làm những điều không phải với người khác. Nhưng vì anh ấy rất tử tế với tôi, không can thiệp vào chuyện riêng của tôi, nên tôi cũng phải tôn trọng mà coi như chẳng hề biết những việc anh ấy làm dù cho nó có lỗi bịch. Miễn là nó không động chạm tới mình.

Con người ta trong mắt người này người kia có thể là xấu xa, không chấp nhận được. Nếu với mình, người đó tốt, thì họ vẫn xứng đáng được gọi là người tốt - ít nhất là với mình. Nhớ tới anh bạn này, tôi quay sang hỏi Cali:

- Cali ơi, em rủ thêm bạn em nữa được không?

- Ủ, ok cưng.

Tôi rút điện thoại lục lọi trong danh bạ số điện thoại của "Má Nam". May mắn thay sau nhiều lần thay điện thoại số "Má Nam" vẫn còn đó mà không bị mất hút như biết bao nhiêu số điện thoại mà tôi đã từng sở hữu:

- Alo má à, con nè.

- Trời ơi, thấy gớm thấy gớm. Mất tích ở đâu lâu quá trời vậy cưng?

- Con thất nghiệp, má không biết á? Tụi nó chửi con rầm trời trên mạng đó.

- Đứa nào chửi đứa nào chửi? Để má cho quân hấp diêm nó.

- Hahaha. Giờ con đi làm rồi má.

- Vậy đó hả, trời ơi, nhớ quá chừng, khi nào gặp? Khi nào con hỉm?

- Tối nay lên Apo nha má.

- Trùi ui. Trúng mảnh nè, tối nay má cũng định lên Apo đó. Giờ sao giờ sao?

- Vậy chừng nào lên đó alo nhé má.

- Ủ, ok cưng, xinh đẹp lộng lẫy vào rõ chưa cưng. Mình đẹp, mình phải chứ.

Khi nói chuyện với "Má Nam" tôi luôn cảm thấy thoải mái bởi cái cách mà má luôn vận động trong câu chuyện. Không cho phép ai được buồn, được ủ rũ. Cuộc sống khi đối diện với "Má Nam" chỉ toàn là những ngày vui thôi. Tôi nhớ có lần "Má Nam" cũng khóc, chỉ năm mười phút thôi rồi lại cười. Lúc đó má nói với tôi: "Đàn ông nó khôn nạn lắm con à. Nhưng đàn ông giống như một con cá, ta là người đi câu. Biển nào đâu thiếu cá. Rớt con này, ta bắt con khác. Lo chi?". Nói rồi, má cười lớn, giọt nước mắt vẫn còn vương trên má, như dấu vết của một nỗi buồn chưa kịp xóa hết.

"Má Nam" hơn tôi năm tuổi, rất đẹp trai, ăn mặc cũng rất nam tính. Nếu không mở mồm ra nói chuyện, không ai biết má là gay. Khi biết rồi, thì nhiều người tiếc hùi. Đàn ông phong trần cát bụi, đẹp đẽ nhường ấy, lại gay, thật uổng phí cuộc đời. Song, "Má Nam" đã chọn cuộc sống ấy, đi theo nó, chấp nhận nó. Má không tiếc, cần chi ai tiếc hộ? Cũng không ít lần trải qua đau khổ, bỏ qua cái vẻ bề ngoài hóm hỉnh với những câu nói đánh đả chua ngoa, má cũng là con người - một con người chưa chắc đã đáng trách.

- Rủ được rồi hả ? - Cali lên tiếng

- Dạ Vâng.

- Vậy tốt. Hôm nay chơi hết mình vui hết cỡ nha cưng. Chị biết em buồn. Nỗi buồn chỉ khiến mình mau già thôi. Nghĩ nhiều là việc không nên làm ở tuổi hai mươi cưng ạ.

- Em 22 rồi đó.

- Haha còn trẻ hơn chị nhiều mà, vẫn mới chỉ là hai mươi.

Tôi cười trừ

- Hôm nay, em giận chị phải không?

- Sao chị nói thế? Em giận gì đâu? - Tôi chối bay. Mặc dù rõ ràng lúc ở phòng tập, tôi thực sự bức mình với Cali bởi cách nói chuyện cợt nhả của chị ấy.

Cali cười mỉm, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, tay bám chắc vô lăng và dường như chỉ quan sát tới đường đi mà không suy nghĩ gì. Song, chị vẫn chậm rãi từ từ nói với tôi:

- Đàn ông em ạ, thằng nào cũng như nhau. Khi không có nữa thì nó tiếc. Khi có, thì nó lại chẳng thèm. Em có biết vì sao những người đàn ông bỏ vợ và đến với chị không? Trong số đó có nhiều kẻ sẵn sàng bỏ vợ để cưới chị. Nhưng nếu chị cưới họ, xong họ có bỏ chị không?

- Em nghĩ chị biết rõ. Đàn ông hay đàn bà đã phản bội một lần có thể phản bội cả đời. Cũng có những trường hợp cá biệt. Nhưng chắc không nhiều.

- Em là một cô bé quá già dặn, em suy nghĩ quá nhiều, điều đó làm em khổ. Em nói đúng, chẳng sai gì cả. Vậy nên chị không muốn ràng buộc với người đàn ông nào, để phải chịu đau khổ như những người vợ của họ.

- Chị có thấy vợ của những người đó tội nghiệp không?

- Có ! Nhưng em có biết vì sao họ tội nghiệp không?

- Vì họ yêu chồng quá ! Trên đời này, cái gì cũng không nên quá, đặc biệt là tình yêu - chỉ nên vừa đủ thôi.

- Đúng, phụ nữ khi yêu quá, sẽ làm mọi thứ vì tình yêu của mình, thậm chí sẽ già đi vì tình yêu đó. Họ suốt ngày chăm lo cho gia đình, đầu tắt mặt tối, con cái, công việc rồi quên dần đi bản thân. Tối về đến nhà, sau khi nấu cơm cho chồng, chăm lo con, giặt giũ, họ mệt lả, chỉ muốn ngủ. Nhu cầu của thằng đàn ông thì lại vẫn còn dư. Vợ đáp ứng không đủ, nó đi trăng gió bên ngoài. Chị không có gia đình, chị không phải lo chiều nhà chồng và nấu cơm ngày ba bữa. Chị đi làm kiếm tiền vui vẻ với việc chăm lo ình. Lúc nào chị cũng tràn đầy năng lượng. Đàn ông tìm đến chị, họ tìm được sự thỏa mãn mà họ không thể có với vợ. Chị cũng không phải chịu bất cứ áp lực nào, nên lúc nào chị cũng có thể nhẹ nhàng với đàn ông. Họ không cần la hét, cãi vã với chị, cũng chẳng cần chu cấp cho chị. Thế nên họ yêu chị hơn yêu vợ của họ. Có gì là sai?

- Nhưng không phải đàn ông nào cũng thế.

- Ủ, nhưng những thằng chị quen, thì như thế.

- Em không chấp nhận được những kẻ, dè lên hy sinh của người yêu thương mình rồi làm cho họ đau khổ vì những ích kỷ cá nhân.

- Nhưng ai cũng có quyền sống ình. Tại sao những người phụ nữ kia lại tự trước đi cái quyền đó của bản thân?

- Bởi vì họ yêu.

- Thế thì tình yêu có nghĩa lý gì trên cuộc đời này hả em? Có ý nghĩa gì khi tình yêu đó là việc ta không còn quyền sống cho ta.

- Khi yêu một ai đó, sống vì người ấy, là hạnh phúc của bản thân mình rồi.

- Ủ, có lẽ chị không được như em và những người phụ nữ đó. Chị chán ngán nếu phải sống cho người khác. Chị cần nhiều người đàn ông một lúc. Để không có người này, chị sẽ có ngay người khác. Bởi vì chị sợ sự cô đơn, chị cần được chiều chuộng. Chị cũng chẳng cần giữ ai cho riêng chị cả.

Tôi cảm thấy cơ thể mình như ớn lạnh. Những dòng nước mắt bắt đầu rơi làm lem mascara và đôi môi ướt át. Tôi không hiểu vì sao những lời Cali nói giống như dao đâm vậy. Tôi y hệt một đứa trẻ, có đức tin rất ngây thơ vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Cali như một vị sứ giả chị nói lên sự thật phũ phàng mà chị đã trải qua, tuyên bản án cho những bài thánh ca nói về tình yêu đích thực và những người đàn ông tốt, đáng trông chờ. Tôi hiểu những điều Cali nói. Tôi không thể hoặc không đủ sức để có ý muốn cãi lại chị. Tôi chỉ khóc. Tôi sợ những điều chị nói là đúng với mọi người và ở mọi lúc. Tôi sợ tôi sẽ như chị, cô đơn ở cái tuổi 40 khi tôi 40, sợ cái cảm giác phiêu du khi đã chùn chân mệt mỏi.

- Còn người yêu cũ của em, khi em càng đẩy nó ra xa, nó sẽ lại càng muốn kéo em lại thật gần. Dù em không muốn phá vỡ mối quan hệ của chàng trai đó với bạn gái lâu năm của anh ta, em vẫn sẽ là người đâm

thùng mối quan hệ đó bởi vì sự thờ ơ của em với cậu ta. Đàn ông thèm khát thứ mà họ không sở hữu được. Hiểu không cô bé?

- Không em không muốn như thế!

Khi tôi đang quay sang nhìn Cali với ánh mắt van xin, xin chị ấy đừng nói nữa, thì xe dừng lại trước cửa nhà của An Nhiên.

Đó là một ngôi biệt thự tự xây tuyệt đẹp. Bên ngoài toàn căn nhà được bao phủ bởi những tấm kính trong suốt buông rèm trắng rất trang nhã. Cali rút điện thoại gọi cho An Nhiên. Nhanh chóng An Nhiên chạy ra trong chiếc đầm đen buông thông và mái tóc được cài chuốt cầu kỳ.

- Ôi hôm nay An Nhiên của chúng ta xinh quá phải không?

Cali vừa quay xe vừa nhìn vào gương hỏi tôi. Tôi vừa lấy khăn giấy thấm nước mắt vừa tỏ vẻ gật gù:

- Xinh chết người - Tôi chọc An Nhiên làm cô ấy có vẻ ngượng, đỏ cả mặt.

Tôi cố gắng để không nghĩ về những gì Cali vừa nói nữa. Suy nghĩ có thể giết chết tôi bằng những cơn đau bất tử. Tôi quay sang trò chuyện với An Nhiên về chiếc váy quá đẹp của cô ấy ngày hôm nay, Cali cũng góp vui bằng một vài lời châm chọc nhỏ. Chúng tôi dừng xe ở Sài Gòn Center. Ở Terrace có món Chef's salad, rất phù hợp với chế độ ăn kiêng hiện tại của ba chúng tôi. Cali nói hôm nay em gái chị ấy cũng sẽ tới, chúng tôi sẽ gặp nhau ở đây rồi cùng đi luôn. Em gái Cali đã đến từ sớm do hẹn bạn ăn tối tại Terrace. Tôi và An Nhiên chưa bao giờ gặp Phương Đông - Em gái Cali, nhưng nghe chị ấy nói thì con bé rất xinh xắn. Bố mẹ Cali sinh hai chị em Cali cách nhau quá xa. Cali đã 40 tuổi vậy mà em gái chị ấy mới chỉ 22 tuổi. Nếu Cali lấy chồng sớm và sinh con thì chắc giờ con của chị ấy cũng bằng tuổi em gái chị ấy rồi.

Tôi và An Nhiên đi sau. Cali bước nhanh về phía trước, mới mở cánh cửa ra, chúng tôi đã nhìn thấy một cánh tay nhỏ bắn gậy lên vẫy mình. Cali hớn hờ ra mặt. Mặc dù là chị em sống chung thành phố, nhưng hai người chẳng mấy khi gặp mặt. Phương Đông là người mẫu, thường xuyên bận rộn với những show diễn lớn nhỏ. Cali nói con bé yêu thích nghề này, nhưng làm việc chỉ vì đam mê chứ không hề thích nổi tiếng. Vì vậy, tuy đi diễn rất nhiều, nhưng Phương Đông hiếm khi xuất hiện trên báo chí, cũng chẳng có tí xú tin đồn hay scandal nào như những cô bạn đồng nghiệp.

Tôi rất ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của Phương Đông, từ đằng xa, cô gái ấy đã nổi lên xinh tươi như một đóa hồng nhung rực rỡ. Ở một gia đình như gia đình của Cali, ắt hẳn cái đẹp đã trở thành truyền thống khi mà cả hai chị em đều đẹp đến lạ lùng.

Bỗng dưng, tôi thấy cái gì đó níu mình lại, hóa ra là An Nhiên. Cô ấy đang đứng im một chỗ, không bước tiếp và kéo tay tôi lại. Cảm giác hào hứng muốn được đến gần để ngắm kỹ Phương Đông của tôi tự nhiên bị trôi tuột sau cái níu tay đó của An Nhiên. Cô ấy lăm băm mắt vẫn nhìn trân trân đây về dờ dẫm về phía trước:

- Là Elis ! đó là Elis.

- Đâu???? Nó đâu? Con đó cũng ở đây à? - Tôi vội vã đảo mắt khắp quán mong tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi của chính mình.

Elis hóa ra cũng ở đây sao? Cô ta quả thật phá vỡ niềm vui và sự hớn hờ của tôi ngày hôm nay quá! Elis là ả đàn bà đang ngoại tình với bạn trai của An Nhiên. Mặc dù chưa từng tiếp xúc với ả, tôi vẫn thấy ghét, bởi vì chính ả, đã làm cho An Nhiên của tôi sầu muộn suốt bao ngày qua. Ắt tưởng ả là ai, mà dám nhảy vào một mối quan hệ lâu năm của bạn tôi - An Nhiên tội nghiệp cơ chứ?

Nhìn qua nhìn lại, tôi chẳng biết ai là Elis cả, tôi chỉ mới nhìn thấy cô ta trên ảnh, thì làm sao có thể nhận ra sau một vài cái liếc quanh co như thế này chứ? Đột nhiên, An Nhiên làm tôi chết đứng bởi câu nói.

- Hình như...Phương Đông chính là Elis. Tôi cố gắng tập trung hết sức nhìn về phía Phương Đông, nắm chặt bàn tay đang run lên bần bật của An Nhiên cố bình tĩnh hết sức để có thể đưa ra những nhận định chính xác.

Nhưng tôi không dám chắc, khuôn mặt có lẽ là hao hao, nhưng không hoàn toàn như trên facebook, tôi quay sang An Nhiên:

- Này, chị có nhầm không vậy?
- Không, chị làm sao nhầm được. Chị đã nhìn thấy Elis đi với bạn trai chị vài lần rồi mà..
- Đi đâu?

- Vào khách sạn - Giọng An Nhiên run run và mắt bắt đầu rưng rưng.

Cali đảo mắt tìm chúng tôi, thấy hai đứa vẫn đứng im thín thút gần cửa ra vào, chị gọi với:

- Nè, hai cưng, không vào hả, đứng đấy làm gì vậy?

Tôi nở một nụ cười khiên cưỡng:

- Vâng bọn em chọn bánh chút, vào liền đây.

Rồi quay sang An Nhiên, tôi nói khẽ:

- Coi như không biết gì cứ vào đi chị. Con bé này cũng không biết chị mà, phải không?
- Ừ .

Tôi nắm chặt tay An Nhiên, tươi tỉnh nhìn vào ngồi xuống bàn. Nở nụ cười chói lọi và nhìn thẳng vào mắt Phương Đông khiến cho con bé hình như phát hoảng.

- Ôi, em gái của chị Cali xinh quá. Mà chị hình như nhìn thấy em trên facebook rồi. Em có hay lên facebook không?
- Có chị ạ. - Cô bé lễ phép.
- Nick trên facebook của em là gì? Để tôi về chị add?
- Elis Nguyễn chị ạ. Chị nhớ add em nha...
- Ừ, tên hay thế. Phương Đông cũng hay mà Elis cũng hay. Tên cứ đẹp y như người vậy.

Tôi - chẳng bao giờ add facebook của ai cả, dù cho có là người quen hay là bạn bè thân thích nhất. Tôi - thích người ta tìm đến mình, nắn nỉ mình, yêu cầu mình “accept” người ta vào thế giới của mình. Tôi quen thế. Tôi toàn thế. Tôi thích như thế.

Tôi hỏi những câu hỏi đó với Phương Đông - hay Elis? Thực ra cũng chỉ là để dò xét thái độ của cô bé này. Nhưng xét cho cùng tôi cũng chẳng thu thập được gì hay, từ cái biểu hiện hết sức thân thiện và hồn nhiên ấy. Tôi dù không nhìn An Nhiên, cũng có thể cảm thấy một sự kìm nén bật nước trong lòng cô ấy. Có thể, cô ấy đang muốn ngay lập tức đứng dậy, chạy khỏi cái bàn này, và khóc toáng lên một cách đầy nức nở. An Nhiên đang đứng trước “đối thủ” của mình. Đối thủ trong trò chơi tình yêu mù quáng. Nhưng cho dù hôm nay An Nhiên có đẹp hơn mọi ngày, với những đường cong dịu dàng của chiếc váy màu đen sang đầy kiêu hãnh, thì cô ấy cũng không thể nào tỏa sáng hơn vẻ đẹp đài các của Elis.

An Nhiên thua rồi.

Ít nhất, bề ngoài của cô ấy...thua rồi.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi diễn ra không mấy rôm rả, chỉ là vài ba lời giới thiệu về nhau, tên tuổi, nghề nghiệp, vì sao quen biết và thân thiết như thế nào? Cali và Elis dường như không để ý tới việc An Nhiên cứ cầm chiếc khăn ăn và xoắn lấy nhau. Đôi mắt cúi xuống buồn rầu thật tẻ. Họ mãi miết nói những chuyện trên trời dưới bể. Như thế hai chị em họ đã xa nhau lâu lắm rồi, giờ mới có dịp hàn huyên, đoàn tụ. Tôi quan sát tất cả bọn họ. Cali, Elis, An Nhiên, họ đang làm gì thế nhỉ? Họ đang sống trong một mối quan hệ chồng chứa mà bản thân họ cũng chưa biết rõ.

An Nhiên xin phép đứng dậy để vào nhà vệ sinh chỉnh váy. Tôi nói mình cũng cần dặm lại phần lên mặt một chút, rồi đi theo An Nhiên. Hai chúng tôi vào toilet. Tôi biết, An Nhiên vào đó để làm gì. Chiếc váy của cô ấy hoàn hảo, và cô ấy hôm nay hoàn hảo. Chẳng có gì phải chỉnh sửa cả. Chỉ có tâm trạng đang bị dày xéo khi đứng trước “đối thủ” của mình khiến An Nhiên cần một chút tĩnh tâm để...khóc.

Vừa bước vào toilet. An Nhiên đã khóc nức nở. Ngồi sụp xuống bên cánh cửa, trông cô hiện rõ một sự tuyệt vọng khủng khiếp. Tôi chỉ biết ngồi xuống bên cô ấy, với một sự cảm thông khôn xiết, nói những câu an ủi sáo rỗng:

- Thôi chị bình tĩnh lại đi đừng khóc nữa.

- Sao lại là em gái của Cali chứ? Làm sao chị có thể nói với chị ấy rằng, cái đứa con gái mà chị ghét nhất thế giới, kẻ mà chúng ta suốt ngày nói tới với sự bức bối và căm tức là em ruột của chị ấy chứ?

- Nếu chị ấy biết, chị ấy sẽ hiểu. Elis là người có lỗi, không phải chị, Elis chen vào giữa, không phải chị

- Tại sao ông trời lại ác như vậy? Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Vào lúc này? Trong hôm nay? Để chứng minh rằng cô ta thực sự rục rĩ đến như thế nào? Để khẳng định rằng chị xấu xí hơn cô ta nhiều biết bao? Để làm gì chứ?

- Hôm nay chị rất đẹp mà. Thôi nào...

Tôi thực sự chẳng biết nói gì cả. Bởi vì những suy nghĩ của tôi cũng đang rối tung rối mù lên.

Bỗng Cali mở cửa toilet bước vào.

Chị tỏ thái độ ngạc nhiên thấy rõ khi nhìn thấy mắt An Nhiên lem nhem ngấn nước. Vợ và quỳ gập xuống bên cạnh tôi và An Nhiên tội nghiệp, Cali đỡ An Nhiên đứng dậy và không quên sốt sắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Chị nhìn vào An Nhiên rồi quay sang tôi:

- Có chuyện gì vậy hai đứa?

Ánh mắt và sự lo lắng của Cali làm cho tôi bối rối, tôi vợ và nói bừa:

- Bạn trai An Nhiên lại tắt máy, nên chị ấy khóc.

An Nhiên đã từng nói với chúng tôi mỗi lần bạn trai cô ấy đi với cô gái kia. Anh ta đều tắt máy không tài nào liên lạc được. Khi chúng tôi ở phòng tập yoga, An Nhiên lúc không gọi được cho người yêu thường xuyên suy diễn ra việc anh ta đi với bồ, rồi ngồi thu lu một xó, tủi thân đến sợ, nước mắt lã chã. Có lẽ lý do cho những giọt nước mắt ngay lúc này của An Nhiên, chỉ có thể giải thích cho Cali như vậy là hợp lý. Nếu nói Elis chính là cô gái làm cho An Nhiên đau khổ, tôi không biết mối quan hệ giữa chúng tôi và Cali sẽ đi đến đâu. Chúng tôi sẽ lúng túng như thế nào với nhau ngay lúc đó. - Mẹ thằng mất dạy - Cali buột mồm, rồi ôm An Nhiên vào lòng, chị dịu dàng - Thôi nào cưng hôm nay cưng xinh nhất nhà, sao phải vì một thằng đàn ông mà khóc? Nín đi nào, chị em mình hôm nay sẽ chơi vui hết cỡ.

Cali chỉnh lại váy cho An Nhiên. Chị rút trong ví ra đồ trang điểm và lau những vết mascara bị nước mắt vô tình làm cho lem luốc trên khuôn mặt An Nhiên tội nghiệp.

Ba chúng tôi quay trở lại bàn vài phút sau đó. Lúc ấy đã là gần 10 giờ tối. Elis quay ra nở một nụ cười tươi nói:

- Sao thế các chị? Mình đi chưa? Em gọi tính tiền rồi đó.

- Ủ. Mình đi thôi, 10 giờ là đi được rồi - Cali rút điện thoại, xem giờ rồi nói.

Lên xe, tôi ngồi ra ghế sau cùng An Nhiên để Elis ngồi cùng Cali ở phía trước. Ngồi cạnh An Nhiên, tôi cảm thấy cô ấy đang run lên, nắm chặt tay An Nhiên cho cô ấy bình tĩnh lại. Tôi không biết phải làm sao.

Xe chạy, nhìn vào kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt mệt mỏi của An Nhiên, cô bé hỏi:

- Chị An Nhiên sao vậy?

- Cali nói thẳng tuột, không cần giấu giếm “Buồn tình, có thằng người yêu đi cặp bồ với con khác. Chị An Nhiên này tên như nào thì tính như thế, hiền như bụt bé ả. Bị cấm sừng biết mà mặt cứ nhơn nhơn giả vờ chả biết gì, rồi chịu đựng một mình. Bây giờ chịu không được thì khóc đấy, thương chưa?”

Những câu nói vô tư của Cali tựa hồ như nhát dao đâm vô tình nỗi đau mà An Nhiên đang muốn giấu kỹ. Không thể trách chị, bởi chị không biết An Nhiên đang phải đối mặt với điều gì ngay lúc này. Đó là cảm giác sợ hãi của một cô gái yếu đuối, đang tan nát trước tình địch và bất lực trước chính mình.

Elis - với khuôn mặt biểu lộ sự cảm thông sâu sắc và chân tình nhất mà tôi có thể nhận thấy được nói:

- Đàn ông không phải tất cả chị Nhiên à. Chị nghe em, phải quên đi, bỏ đi thì cái mới và tốt đẹp hơn mới đến được. Sao phải khổ sở vì một người không tốt, thiếu chung thủy và không trân trọng mình.
- Elis có vẻ nhiều kinh nghiệm với đàn ông nhỉ? - Tôi nói với giọng điệu châm chích.
- Elis lạnh lắm, nói thì rắn thế mà cũng dịu dàng vì tình thôi - Cali đáp lời.
- Thế sao? Điều đúng như thế nào? - Tôi tọc mạch.
- Em cũng đang yêu một người, nhưng anh ấy cứ sao đó. Lạ lắm!

An Nhiên cắn môi, cúi gầm mặt.

- Lạ sao em? - Tôi thắc mắc.
- Nói chung là anh ấy cũng thương em, nhưng bọn em...ôi em chẳng biết nói thế nào. Buồn lắm chị ạ - Elis ngập ngừng rồi thở dài.
- Sao. Anh ta có người yêu rồi à? - Tôi sỗ sàng hỏi làm An Nhiên giật thót, kéo nhẹ tay tôi như muốn nói với tôi rằng đừng nói nữa.
- Không, nhưng mà anh ấy nói, chưa muốn có mối quan hệ quá nghiêm túc bây giờ. Em thì lại chỉ muốn... - Giọng Elis trầm xuống.
- Ôi, chị đã nói rồi. Elis hiền lắm, không lạnh như chị đâu. Chị em ruột mà khác nhau trời vực. Chị không bao giờ cun cút chạy theo một thằng đàn ông như con bé hâm này. Mấy đứa thật đại quá! - Cali vừa lái xe vừa than thở.
- Biết làm thế nào được chị, yêu mà - Tôi nói - Yêu vào thì rất khó dứt ra. Thế anh ta không muốn nghiêm túc thì em tính sao?
- Em cũng không biết nữa - Elis rụt rè
- Tính sao cái gì, các cô phải nghĩ thoáng ra. Have fun và chỉ have fun thôi. Hãy nhìn lại các em đi, xinh đẹp, trẻ trung và hấp dẫn, tại sao phải đổ cả một rổ nước mắt vì những thằng vô dụng - Cali quả quyết.
- Have fun là sao hả chị? - Tôi ngược mắt lên nhìn về ghế phía trước.
- Nói chuyện, vui vẻ, kết bạn, gác những thằng đàn ông làm trái tim ta tan nát sang một bên, tìm kiếm những thằng đàn ông mang đến cho ta nhiều thứ thú vị hơn. Kể cả sex.
- Kể cả sex????? - Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên. Elis thì lắc đầu, An Nhiên có vẻ không chú ý lắm, vẫn cúi gầm mặt xuống, tay vẫn cầm viên váy, mân mê qua lại.

- Ủi đối với chị thì sex cũng chỉ là một thứ giải trí thôi. Cho vui...

Cali nói đến đó thì xe đã dừng lại trước cửa Apo. Chúng tôi xuống xe trước để Cali tìm chỗ đậu xe. Elis nhìn tôi và An Nhiên rồi nở một nụ cười thật hiền : “Chị An Nhiên vui lên nha, đừng buồn mà”

Vào tới club, tôi nói Cali và Elis ra lấy bàn trước. Tôi và An Nhiên vào toilet một chút. An Nhiên như người mất hồn. Mặc cho tôi kéo đi cô ấy cứ theo tôi lèo đèo như một kẻ vô tri. Đóng cửa toilet, tôi thầm thì:

- Chị, hình như Elis đâu biết bạn trai chị có người yêu rồi đâu, đúng không?
- Chị không rõ.
- Em nghĩ vậy đấy, con bé có vẻ rất ngây thơ mà. Với lại cái cách nó nói chuyện, có vẻ như nó không biết gì đâu
- Ủi có lẽ...

An Nhiên dường như chẳng để tâm đến việc Elis có biết rằng bạn trai của mình cũng là người yêu của An Nhiên hay không. Cô ấy đã quá buồn bã đến độ ỉu dột và không quan tâm đến mọi thứ. Có lẽ lúc này cô ấy đang gặm nhấm sự tự ti về mình trước Elis và nghĩ tới việc phải đối mặt cay nghiệt với người con gái mà bạn trai mình đã chung chạ bấy lâu nay. An Nhiên không còn đủ tỉnh táo nữa, chỉ chờ đợi chứ chẳng thể suy nghĩ nhiều.

Tôi cảm thấy trong việc này, với linh cảm cá nhân của tôi thôi, thì Elis cũng chỉ giống như một nạn nhân vậy. Người có lỗi duy nhất trong mối quan hệ tay ba này, là bạn trai của An Nhiên. Người đàn ông đó có lẽ đã lừa dối cả hai cô gái này. Thậm chí, nhiều hơn không biết chừng. Nhưng Elis cũng bị lừa dối thì có gì hay hơn đâu cơ chứ? Lại thêm một cô gái sẽ phải đau nỗi đau này - nỗi đau của một tình yêu phản bội. Dù họ là ai, người đến sau hay người đến trước, họ cũng vô tội trước cái bẫy này mà. Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh nhân hậu và hiền hòa của An Nhiên, tôi thương cô ấy vô hạn. Nhớ tới dáng vẻ hồn nhiên mang đầy thiện cảm của Elis, tôi thấy xót xa. Nhưng cuối cùng thì dù có thương yêu hay xót xa rất nhiều, tôi cũng không biết phải làm gì cho họ. Trò chơi này do người đàn ông kia bày ra, anh ta là người duy nhất vui vẻ trong sự rối rắm này. Thật bất công cho những người con gái của anh ta, họ đã làm gì để phải yêu anh ta nhiều đến thế???

Tiếng nhạc kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ miên man ấy. Để rồi tôi lại thấy An Nhiên buồn khổ trước mắt mình, tôi kéo An Nhiên ra ngoài không quên nói chị hãy cố vui cười lên và xem như hôm nay không có chuyện gì diễn ra cả. Hãy vui chơi cho thỏa thích đi và uống thật đã đời vào. Mọi chuyện hãy...để mai tính.

Chúng tôi ra khỏi toilet, đảo mắt tìm bàn của mình. Cuối cùng tôi cũng đã nhìn thấy bàn của chúng tôi. Nó ở gần lối ra vào, khi tôi và An Nhiên bước tới, thì bàn đã rất đông người rồi. Ngoài Cali và Elis thì còn có dăm ba anh chàng nữa. Cali thì thâm với tôi, họ đều là gay cả đấy.

Bỗng dưng tôi nhớ tới “Má Nam” nhắn tin xem “Má” đang ở đâu thì đột nhiên có người ôm tôi từ đằng sau chặt khít, làm tôi giật mình, đổ hết ly rượu Cali vừa mới đưa vào người. Thật quá đối hoảng hốt.

Trong ánh đèn nhấp nhòa và tiếng nhạc chói tai, tôi ngoái lại xem ai vừa ôm mình như thế, thì hóa ra là “Má Nam” vừa thấy tôi nhận ra mình, má đã la toáng lên như bị ai cắt tiết:

- Ôi, yêu yêu yêu, hóa ra cưng cũng là bạn của chị Cali hả. Trời ơi, sao không nói sớm vậy? Cùng bàn rồi, ưm quá ưm quá! Nhớ cưng chết mất thôi.

- Má Nam nói liền thoảng không để cho tôi đáp trả câu nào. Tôi chỉ còn biết cười và nói mấy câu băng quơ cho có lời qua tiếng lại. An Nhiên vẫn thu lu trong một góc bàn. Sự tro trọi ấy thu hút mọi ánh nhìn. Ai cũng hỏi thăm An Nhiên kể cả những người lạ cùng bàn mà chúng tôi chưa từng gặp. Cô ấy chỉ cười khách sáo và lại nhâm nhi ly rượu rồi nhìn xuống đất với ánh mắt rất buồn. Má Nam hỏi tôi:

- Nè cưng, con bạn cưng bị làm sao thế? Thất tình phỏng ? Bị mấy thằng đĩ zai đá phải hun?

- Ủ má, bị cảm sùng đó.

- Khổ thân con bé, để má chăm nó cho. Má cũng có một phần đàn bà, nhìn tụi bay vậy, má xót dữ lắm.

Nói rồi, Má Nam quay ra phía An Nhiên và bắt đầu bắt chuyện. Má Nam luôn biết cách làm cho người ta hòa nhập vào cuộc vui. Tôi cầm ly rượu uống cạn, nghe nhạc và bắt đầu nhảy. Apo bỗng nhiên ngày hôm đó đông dễ sợ. Mọi người chen lấn như muốn đè bẹp lên nhau. Dân đồng tính ở khắp nơi trong club, nhìn ra chỉ toàn thấy “bóng” chứ chẳng có mấy mống “man”. Thỉnh thoảng cao hứng, má Nam và mấy cậu bạn của má lại đùa nhau hét toáng lên : “Trời ơi sao hôm nay lắm pede vậy trời. Đuối hết bọn pede ra đi!” “Mày là pede phỏng?” “Tao cũng pede này”. Cứ nói qua nói lại như vậy, rồi cả hội phá lên cười. Họ giống như đang mỉa mai chính họ, cười chính họ. Thật lạ lùng, không biết họ đang buồn hay đang vui?

Còn những người phụ nữ 100% như chúng tôi là tôi, An Nhiên, Elis, và Cali, chúng tôi buồn hay vui? Tôi nhìn thấy rõ nỗi buồn hiển hiện trên khuôn mặt An Nhiên, đôi mắt xa xăm có gì đó đầy trông ngóng của Elis...và cả nước mắt hình như đang chảy trong nỗi cô đơn dưới nụ cười giả dối của Cali...

Hôm đó, hình như, chẳng một ai vui cả.

Tôi thì ...nhớ anh ! Rất nhớ Anh. Nhưng sao cứ phải giả vờ cố vui ?

Này anh ơi, đã hiểu hết em chưa?
Em chẳng phải một người ưa nói thật
Những gì em nói, toàn là nói dối tất
Chẳng mấy khi là nói thật đâu mà
Giả vờ mạnh mẽ, giả vờ cười
Giả vờ không nghĩ, giả vờ thôi
Giả vờ vui khi đang buồn đang tủi
Giả vờ cười khi nước mắt đang rơi
Này anh ơi, đã hiểu hết em chưa?
Ghen lồng lộn nhưng giả vờ không thiết
Nhớ cuồng điên nhưng quyết không thể hiện
Giận tím người, nhưng lại giả vô tư
Giả vờ cố chấp, giả vờ hư
Nhưng trong tâm đã từ lâu tha thứ
Giả vờ quên, trong khi luôn rất nhớ
Giả vờ hết yêu, trong lúc vẫn rất yêu
Em thật là một cô gái nói điêu
Khi luôn giấu những điều em vẫn nghĩ
Em thực sự là cô gái sân si
Hay bồn chồn và luôn luôn ghen tị
Này anh, chẳng hiểu em chút gì
Nếu có hiểu, hãy cứ giả vờ đi
Giả vờ biết là em luôn mạnh mẽ
Để em cứ phải, bẻ oặt thân em đi
Bẻ oặt thân đau, giấu trong lòng nỗi sầu
Để bất cứ đi đâu, cũng gật đầu : “Em mạnh”
Để cứ lâu lâu, lại ra vẻ đành hanh
Giả vờ mạnh mẽ, giả vờ nhanh! 10
Chuyện thứ bảy : Ghen

Những buổi tập Yoga sau là những chiều nhạt nhòa. Chẳng ai nói với ai câu nào, cả ba chúng tôi đều có tâm sự riêng. An Nhiên thu mình lại. Cali như đang lo lắng điều gì. Còn tôi, tôi chẳng để tâm tới chuyện giữa Elis - em gái của Cali và An Nhiên nữa. Mỗi tình tay ba của họ, tôi chẳng biết phải giải quyết thế nào. Nhất là trong những mối quan hệ bạn bè này nữa chứ, nhì nhằng, khó nói.

Tôi buồn nỗi buồn của riêng tôi. Tôi khóc tiếng khóc của riêng mình. Tôi gọi điện thoại cho người yêu cũ trong một chiều mưa rầm rút. Nước mắt trơ trọi và bơ vơ nơi quán café trên đường Đồng Khởi. Tôi nhìn những giọt mưa của Sài Gòn đầu mùa nước đổ, lòng không khỏi se sắt lại:

- Hôm qua em gọi điện thoại cho người yêu em. Anh ấy nói em đừng gọi cho anh ấy nữa. Anh ấy thấy rất phiền.

Tâm sự với người yêu cũ, giọng tôi như nghẹn lại, hai hàm răng cứng đờ cứ nghiền chặt vào nhau trong những suy tư rất vội.

Rồi tôi thở dài:

- Anh thấy không? Cuộc đời này, tình yêu chẳng dành riêng cho ai...Em có hai cô bạn, ở lớp tập Yoga. Một người có người yêu đã sống chung vài năm nhưng lại bị cấm sừng. Bạn trai cô ấy yêu một cô gái khác. Cô gái này không biết bạn trai của bạn em đã có người yêu. Rồi tình cờ, em và bạn em phát hiện ra, cô bồ của người yêu bạn em lại là em gái của chị bạn còn lại ở lớp tập Yoga. Vậy là, mọi thứ rối tung lên trong im lặng. Em cũng chẳng biết giúp gì họ. Bởi vì em đang có cái khó của em. Cái khó của một con điên, thêm yêu không chịu nổi.

Người yêu cũ im lặng nghe tôi nói. Anh chăm chú nghe và chăm chú vào đĩa spaghetti của mình. Mọi lúc sau, anh ngược lên, nhìn vào đôi mắt tôi đầm nước:

- Em buồn nỗi buồn của riêng em, đã quá đủ cho em rồi. Đừng nghĩ lan man sang chuyện khác. Trong khi, thực ra, em đã biết phải làm gì với chuyện tình cảm của mình đâu?

- Vậy em phải làm gì mới được đây?

- Yêu ít đi.

- Nói thì dễ lắm.

- Lặng nhắng vào

- Sao làm thế được?

- Đừng buồn nữa

- Em cũng muốn thế

- Cười anh nhé!

Im Lặng !

Mắt tôi mở to ngược nhìn về phía anh. Giọng nói nào vừa đập vào tai tôi như chắc nịch. Không phải tôi ngạc nhiên bởi lời nói đó. Tôi chỉ cảm giác như một ký ức vừa được ném vào mặt mình.

Khi bạn quá yêu một ai đó, mọi suy nghĩ người khác dù có cố áp đặt lên bạn bao nhiêu, bạn sẽ vẫn cứ hướng về người đó, chỉ mình người đó. Tôi sau khi nghe câu nói của người yêu cũ...bỗng dưng thổn thức nhớ tới...người yêu mình bây giờ.

Dù rằng, mối quan hệ của chúng tôi (tôi và người yêu tôi bây giờ) là một mớ hổ lốn của những cách xa đầy phức tạp. Song, tình cảm của tôi dành cho anh ấy là một khoảng không gian chứa đầy những thứ không hữu hạn tí nào.

Tôi chợt nhớ lần đầu tiên chúng tôi đi du lịch với nhau ở Singapore. 10 giờ tối, anh và tôi chạy thật nhanh đến chiếc đu quay khổng lồ. Anh nắm nỉ được lên chuyến cuối cùng, trong khi những nhân viên ở đây đã trực chờ đóng cửa.

Chúng tôi đã lên được chiếc đu quay đó, không gian thành phố hiện lên rất rõ bởi những ánh đèn màu đỏ. Cảnh tượng bên dưới như những ngôi sao lung linh sáng tỏ dưới chân chúng tôi.

Khi chiếc đu quay khổng lồ đưa chúng tôi lên điểm cao nhất, anh quỳ xuống chân tôi và đưa cho tôi một vật tròn nho nhỏ : “Em yêu, em sẽ lấy anh chứ?” khi đó tôi đã lặng người đi, có gì đó trong tôi đang reo vui mừng rõ, có gì đó trong tôi như nước nở tuôn trào. Rồi anh ấy nhắc lại : “Em đồng ý đi!” - “Ừ em đồng ý”. Chúng tôi hôn nhau và anh ấy hét lên : “Anh yêu em nhất thế giới!”

Vậy bây giờ đây, chúng tôi mỗi người ở một nơi, cái vật be bé tròn tròn anh trao tôi hôm đó đã bay theo gió cùng tên trộm nhẩn tâm.

Vậy mà giờ đây, tôi ngồi quán café này, với người yêu cũ để nghe một câu tương tự. Để rồi thêm nghe giọng của anh mà thậm chí còn không có cơ hội hay được phép làm chuyện đó.

Ước mơ bé nhỏ cũng khó có thể được hoàn thành. Tôi bỗng nhiên cảm thấy chóng vánh, muốn buông xuôi mọi thứ và kiệt quệ với bản thân mình. Tôi buột miệng:

- Em đã yêu anh ấy biết bao...

Người yêu cũ cười rồi nhìn vào khuôn mặt tôi dường như đang mếu máo...

- Vậy thì, em hãy cứ yêu cậu ta như thế. Nhưng hãy để cho cậu ta chút khoảng trống để yêu em. Em chẳng phải đã từng nói với anh, sẽ khó có thể kiếm được một người đàn bà yêu mình nhiều được. Em yêu cậu ta nhiều như thế. Khó có thể nào, cậu ta có một người phụ nữ thứ hai được như em? Đau một chút, lâu một chút, kiềm chế và kìm nén một chút em ạ. Hiếm khi nào, người yêu cũ của tôi có thể đóng vai một người đàn ông chân thành và tận tụy. Nhưng những lúc chân thành, anh ta thực sự đã hoàn thành rất tốt điều đó.

Chúng tôi tạm biệt nhau khi đôi mắt tôi vẫn còn đang ướt nước. Khi tôi chuẩn bị quay lưng đi, người yêu cũ kéo tay tôi lại, một tay đặt lên vai, còn tay kia nhẹ nhàng lau nước mắt đang chảy lênh láng trên má tôi:

- Đừng khóc nữa nhé!

Tôi khẽ gật đầu : “Ừ”

- Anh ôm em một cái được không?

- Không!

Nói rồi, tôi quay lưng đi thẳng

Những ngày nắng cũng như những ngày mưa. Dù là buổi trưa nắng gắt, hay tối muộn buồn rầu, tôi đều nhớ về người yêu mình ở nơi xa xôi ấy. Càng nhớ tới anh ấy, tôi càng không muốn ột người đàn ông nào khác chạm nhẹ vào cuộc đời mình. Đó có lẽ là một kiểu sống quá hà khắc và ép mình. Nhưng tôi có nguyên tắc và tôi sẽ không phá vỡ nó.

Lại những ngày tháng nặng nề tiếp tục trôi qua. An Nhiên đã đánh mất nụ cười tươi như hoa của ngày đầu tôi gặp cô ấy ở phòng Yoga. Còn Cali, mấy ngày nay, tựa hồ, chị không còn là chị, lặng lẽ hơn và ít nói hơn, âu sầu hơn và tưởng như sự tự do đã không còn làm cho chị cảm thấy nhiều thoải mái đến mức phải nhắc mãi về nó như trước nữa. Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra với Cali. Có đôi lần tôi hỏi, chị chỉ cười xuề xòa, nói không sao cả, chẳng qua, tôi nhạy cảm quá đó mà.

Nhưng hóa ra không phải là tôi đã nhạy cảm quá mà thực sự đã có chuyện xảy ra với Cali.

Một ngày mưa phùn dầm dề, nước ướt nhẹp lối đi vào phòng tập của chúng tôi. Những chiếc lá rủ xuống như là đang khóc. Đó cũng chính là ngày, có chuyện đến với Cali.

Khi chúng tôi đang ngồi ở phòng thay đồ. Một đám đàn bà cầm gậy gộc xông xông vào và lục lọi khắp nơi. Những nhân viên trông xe spa thì tỏ ra hoảng hốt. Một vài người trông xe, bảo vệ và nam giới thì lúng túng không biết phải làm gì. Những người trong phòng thay đồ bất ngờ đến hoảng hốt. Tôi ngược mắt lên vội lấy chiếc khăn tắm quấn chặt lấy thân mình. An Nhiên sợ hãi nhìn tôi với ánh mắt khiếp đảm.

Cali từ phòng xông hơi bước ra.

Vừa nhìn thấy chị, đàn bà kia đã xông đến. Họ kéo chiếc khăn đang quấn trên người Cali ra rồi chụp ảnh túi bụi. Khi tôi hốt hoảng chạy vào nói họ dừng tay lại và ôm lấy Cali thì bị một mụ đàn bà nhìn rất hung dữ tát đả cả mặt. Mọi người xông vào can ngăn nhưng cũng chẳng ăn thua. Cuộc ẩu đả diễn ra ngày càng thêm to tát... Cho tới khi, một trong số những người đàn bà đó, nghe “bản tin” từ bên ngoài rằng cảnh sát tới thì vội vã bỏ chạy.

Sự hoảng hốt vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt tất cả mọi người. Cali xấu hổ, nở một nụ cười mong tha thứ và nói xin lỗi với từng người. Mọi người nhìn chị xót xa, và trách đám đàn bà kia thô lỗ.

Tất cả đi về hết. Chỉ còn lại tôi và An Nhiên nán lại phòng thay đồ chờ Cali. Chị lặng lẽ đi vào phòng tắm và ngồi chết dí trong đó suốt ba tiếng đồng hồ. Chúng tôi lo lắng, mỗi lần gõ cửa, chị đều nói: “Để chị một mình thêm một chút”.

Đôi khi, con người ta không nên giấu nỗi đau vào trong để tỏ ra mạnh mẽ quá. Nhưng Cali lại luôn như vậy.

Chị ấy lái xe đưa chúng tôi về. Quay sang cười với tôi và nói.

- Đánh ghen ấy mà. Đúng là đồ đàn bà, không giữ được chồng rồi lại lồng lộn lên. Mà hai đứa có đau lắm không? Sao phải nhảy vào đỡ hộ chị chứ. Chị quen rồi.

- Quen rồi? Như thế mà chị quen được hay sao? Chị bị như thế này bao nhiêu lần rồi?

- Nhiều. Không nhớ hết nữa.

- Em không biết nên thương hay nên giận chị bây giờ. Nhiều lần rồi sao chị không thôi đi. Đàn ông bây giờ nào có thiếu gì? Chị xinh đẹp trẻ, chưa chồng có tiền, sao lại cứ phải liên quan đến những thằng đàn ông đã có vợ.

- Vì có vợ thì nó sẽ không đòi cưới chị?

- Hôn nhân thì có gì sai?

- Em tìm được ai có vợ mà không đi ngoại tình chưa? Em chưa kết hôn, em không thể biết được.

- Chị cũng đã kết hôn bao giờ đâu? Sao chị dám chắc?

- Chẳng phải những thằng đàn ông chị quen đều đã có vợ đấy sao?

- Chị nói thật cùn.

Tôi bức bối quay đi, không muốn tranh cãi với Cali thêm để làm gì nữa. Những người phụ nữ chưa kết hôn, cãi nhau một cách cứng nhắc về những thứ mình chưa từng trải qua ư? Thật nhảm nhí!

Bỗng từ ghế phía sau. An Nhiên lí nhí:

- Chị có bị đau ở đâu không?

- Em cứ hiền lành như thế mãi hả An Nhiên? Cứ giấu tịt nỗi buồn riêng và viễn vông lo chuyện bao đồng hả?

Cả tôi và An Nhiên đều ngạc nhiên trước câu nói của Cali. Hai chúng tôi nhìn chị với ánh mắt của những đứa trẻ như thể đang chẳng hiểu chuyện gì diễn ra.

- Em bây giờ còn thời gian để hỏi chị có đau không? Trong khi, em không muốn nói cho chị biết, em đang đau như thế nào vì Elis - em gái chị sao?

- Chị biết rồi hả? - Tôi quay phắt sang, giọng hốt hoảng.

- Chị chơi với hai đứa chưa được bao lâu, nhưng đủ nhiều để hiểu trong đầu hai đứa đang nghĩ gì qua ánh nhìn của hai đứa. Hôm ở club về là chị đủ biết rồi. Đoán già đoán non không bằng đoán bừa. Nhưng xâu chuỗi lại, cái thái độ của thằng mà Elis gọi là bạn trai, và những chuyện xảy ra khi hai đứa gặp Elis, chị có thể hình dung ra được câu chuyện này là như thế nào.

An Nhiên im lặng, thở dài, rồi ngược đôi mắt tròn vo tội nghiệp, nhìn về phía cửa kính xe.

- Elis biết chưa chị?

- Biết gì? Biết người yêu nó có người yêu từ lâu? Hay biết em đang đau vì người yêu nó? - Cali nhếch mép cười - Con bé chẳng biết gì cả, chị cũng không nói gì hết. Cái gì đến sẽ đến, hãy để nó tự nhận ra. Dao đâm không sâu thì làm sao mà chết được? Phải để nó tự nhận ra, để mà tự tay giết chết cái tình yêu ngu xuẩn đó.

- Còn An Nhiên sẽ ra sao? - Tôi buột miệng.

- Ai cũng phải tự giải quyết việc của mình. Nếu như Elis không phải em gái chị, thì chẳng phải An Nhiên vẫn sẽ bị cấm sừng sao? Vấn đề Elis là em gái chị, không có nghĩa là chị sẽ có thể tác động được gì vào mối quan hệ tay ba này.

An Nhiên không nói gì, tôi thì càng chẳng có tư cách gì để nói. Một bầu không khí im lặng bao trùm lên cả ba chúng tôi. Những gì đang xảy ra thực sự không biết nên cười hay nên khóc?

Xe dừng lại trước cửa nhà An Nhiên, cô ấy lảo đảo bước xuống bấm chuông rồi đứng chờ người ra đó chờ người mở cửa. Cali chiếu đèn về phía An Nhiên. Tôi nhìn bóng dáng cô ấy mập mờ trong ánh đèn đỏ mà lòng không khỏi buồn rầu. Bỗng nhiên, An Nhiên quay lại, nhìn thẳng vào ánh đèn và phía chúng tôi, cô ấy nói : “Em hiểu rồi, mọi người cứ yên tâm!”

6. Chương 11 - 12

11

Câu chuyện thứ tám : Cú ngã

Cali đưa tôi về nhà, suốt dọc đường, chúng tôi không nói với nhau một lời nào. Đầu óc tôi trống rỗng. Mọi quan hệ và tình bạn của ba chúng tôi ngày càng trở nên mơ hồ với những mất xích mà chẳng ai muốn nó tồn tại ở đó. Nào Elis, nào bạn trai của An Nhiên, nào những trò tiêu khiển chết người của Cali với tình ái - những thứ có thể gây tổn thương cho chị ấy và bất cứ ai ở gần. Tôi dần nhận ra, chúng tôi không những chỉ là ba con người khác nhau, chúng tôi còn là ba cá thể chẳng thể tương đồng về cách suy nghĩ và lối sống.

Về tới nhà, tôi tạm biệt Cali, chị ấy quay ra nhìn tôi và nói : “Em đừng giận chị. Chị rất yêu quý em. Hiểu không nhé?”. Tôi nhướn miệng cười và bước vào trong.

Bậc thang ngày hôm nay bước lên phòng tôi trở nên cao xa và chập chới. Những suy nghĩ lúng củng mà tôi không thể diễn tả nó là cái gì bỗng nhiên cứ làm cho tôi bối rối mãi không thôi. Tôi cứ bước trên những bậc thang ấy với tâm trạng đầy chao đảo. Đột ngột, tôi hụt chân, ngã nhào. Tôi trượt liên tiếp tới bảy, tám bậc thang liền. Điều này làm tôi đau tới nỗi đứng lên còn choạng vạng. Tôi cố gắng bám vào tay nắm cửa để đứng dậy. Lết lên đến phòng, đầu óc tôi choáng váng đến nỗi hai bàn tay run rẩy khi nhét chìa khóa vào ổ. Và tới khi, tôi mở được cửa phòng ra, thì ngay lập tức, trời đen ngòm, tối thui, đầu óc tôi quay cuồng. Tôi ngất xỉu.

Không biết bao nhiêu tiếng sau tôi mới tỉnh dậy. Khi mở mắt, tôi thấy căn phòng ấy trơ trọi chỉ mình tôi ở đó. Không có một ai. Phải rồi, tôi đang sống một mình mà, làm sao có ai ở đây được? Đầu vẫn còn đau nhức, tôi giơ tay trái kiểm tra lại vết thương của mình. Nó đầy vết trầy xước và máu thì đã khô lại nơi những vết xước ấy. Tôi quàng tay ra sau, chạm vào phần đang nhức nhối ở lưng. Sao mà nó đau đến vậy? Tôi bỗng nhiên khóc lên. Khóc không phải vì đau mà chỉ vì tự nhiên cảm thấy tức. Tôi tức lắm cái hoàn cảnh của tôi lúc đó loay hoay với những vết thương trầy xước nhỏ nhỏ của mình.

Nhưng rồi, tôi lại nuốt nước mắt vào trong, để tiếng khóc không làm ình suy kiệt lại.

Sống một mình đã bao lâu nay, là con gái xa nhà, xa người yêu, phải trải qua nhiều buồn tủi lắm. Lẽ ra tôi nên làm quen để ” dĩ hòa vi quý” với nỗi buồn đau đơn độc ấy, thay vì gồng mình gắt gỏng chiến đấu với nó những lúc chạnh lòng như thế này.

Tôi mở laptop, bật một bản nhạc quen thuộc mà tôi yêu thích lên. Mân mê với giai điệu nhẹ nhàng ấy và xuyết xoa tự cười với vết thương ngổ ngảng do trượt chân của mình.

Tôi, lúc đó, nhớ anh, người yêu của tôi ghê gớm. Nhìn vào đồng hồ hiện lên trên laptop. Bây giờ ở Việt Nam đã là gần một giờ sáng. Vậy thì ở nơi anh ở sẽ là sáu giờ chiều. Anh đã tan học rồi, tôi nhắn tin nhưng không thấy anh trả lời.

Tôi gọi, để nghe giọng anh một chút. Một chút thôi, để vơi đi nỗi nhớ trong lòng...Chắc anh sẽ không giận đâu nhỉ?

- Alo, anh yêu à? Anh tan học chưa?

- Ừ anh vừa mới tan học.

- Ôi, em vừa bị ngã cầu thang xong. Ngã bon bon mấy bậc liền, đứng dậy còn ngất xỉu nữa kìa.

- Ừ.

“Ừ” - Câu trả lời ấy của anh làm tôi chưng hửng. Anh như đẩy tôi xuống một cái vực mới còn tối hơn cái vực mà tôi đang đứng. Tôi rụt rè:

- Thôi, chắc mới học xong, anh đói rồi, anh đi ăn đi nha, Muahzz. Em yêu anh nhiều lắm. Bye bye anh yêu.

- Ừ ,bye.

Nói rồi, người yêu tôi cúp máy. Khuôn mặt tôi đờ đẫn và đơ cứng lại. Nước mắt chảy thành hai dòng dài. Mọi thứ để ngừng lại, không một phản xạ nào tồn tại ngay lúc đó. Thậm chí tôi còn cứ ngỡ trái tim tôi đã ngừng đập mất rồi.

Tôi không buồn ư? Nói dối ! Tôi hụt hẫng còn hơn cả buồn nữa. Tôi đã kỳ vọng gì ở cuộc điện thoại ngắn ngủi đó? Không gì cả. Chỉ là giọng nói thiết tha mà tôi ngày đêm yêu thương nhưng nhớ. Anh đã từng yêu tôi chứ? Thế có còn yêu tôi không? Giọng điệu lạnh lùng là điều tôi không trông mòn, sao anh lại còn “ban tặng?” Vết thương ngày hôm nay, đâu phải là trò đùa? Sao anh không một lần xuyết xoa lên nó? Để tiếng khóc tôi ngày một rõ...Yếu đuối và nhiều nỗi khổ nằm trong. Tôi lòng vòng chạy quanh những suy nghĩ của chính mình. Tôi khóc. Chỉ biết khóc mà thôi...

Tôi sẽ không gọi cho anh nữa.

Sẽ không gọi nữa.

Tôi đã từng đọc một câu chuyện về tình yêu trong một chiếc hộp đựng giấy:

” Hai ông bà cụ nọ, đã sống với nhau hơn 60 năm. Họ chia sẻ ngọt bùi, đủ mọi thứ. Duy chỉ có cái hộp đựng giấy mà bà cụ để ở dưới gầm tủ là ông cụ không hề biết trong đó đựng cái gì. Và cũng tôn trọng riêng tư của bà, ông chẳng bao giờ hỏi tới cái hộp đó.

Năm này qua năm nọ, một ngày kia cụ bà bỗng bệnh nặng. Biết vợ mình không qua khỏi, cụ ông chợt nhớ tới cái hộp giấy bí mật. Cụ ông đem đến bên giường cụ bà, cụ bà cũng đồng ý cho ông mở cái hộp ra.

Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong chỉ vồn vện có hai con búp bê bằng len nhỏ và một số tiền là 95.500 đô-la. Ông cụ ngạc nhiên hỏi vợ : “Thế này là sao?”

” Khi chúng ta mới lấy nhau” cụ bà nói.“Bà nội của em có dặn em rằng : Bí quyết để giữ hạnh phúc gia đình là đừng bao giờ cãi nhau. Nếu lỡ chồng con có làm điều gì khiến con bực mình, tức giận, con nên im lặng và bình tĩnh, đi ra chỗ khác lấy len đan một con búp bê nha con”. Và anh thấy đó...”

Cụ ông không cầm được nước mắt. Suốt cuộc đời sống chung với nhau, người vợ thân yêu của mình chỉ giận mình chỉ có hai lần thôi ư? Ông cảm thấy hạnh phúc vô cùng .

“Và còn món tiền lớn này là sao?”, ông cụ hỏi.

Cụ bà mắt đỏ hoe trả lời : “Và đó là...số tiền em đã bán những con búp bê mà em đã đan...”

Tôi sẽ lặng im như bà cụ ấy, đem nỗi buồn của tôi vì anh ấy để vào trong đáy tim tôi như đựng những con búp bê trong một chiếc hộp đựng giấy. Năm tháng trôi qua, nếu tình yêu này còn nguyên vẹn vậy, nỗi buồn của tôi chất đầy thì tôi sẽ trút nó đi, không để cho anh phải biết gì về nó. Tôi luôn muốn giữ cho tình yêu của mình nguyên vẹn. Những giọt nước mắt tủi thân này, tôi sẽ đem bán hết nó đi.

Tôi sẽ ở đây chờ anh, yêu anh và ngừng gọi cho anh ..Chỉ vậy...

Từ đó, tôi bắt đầu viết những câu chuyện, bắt đầu từ đó, tôi có một khoảng không gian riêng, cô đơn hơn bất cứ ai...Nhiều ngày liền sau buổi tối hôm đó, ngoài giờ đi làm ở công sở, tôi giam mình ở nhà. Cứ về đến nhà là tôi tắt điện thoại, cũng chẳng đến lớp tập Yoga và càng không quan tâm đến chuyện riêng tư của người khác. An Nhiên và Cali có ghé qua nơi tôi ở vài lần, mua đồ ăn và ngồi tâm sự. Họ thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra với tôi, nhưng Cali nói, tôi không nên ủ rũ. Chị cho rằng tôi cần chút thời gian riêng tư để bình tâm lại, nên sau vài lần, Cali và An Nhiên cũng không lui tới nữa.

Suốt thời gian đó, những buổi tối đi làm về tôi đều lang thang trên mạng, lướt lơ facebook nói những câu vu vơ. Tôi nghe đi nghe lại bài My Love Will Get You Home của Chritine Glass. Thấm đẫm từng giai điệu và thuộc từng câu từ...Lúc nào nghe, lòng tôi cũng rưng rưng không dứt.

If you want off too far

My love will get you home

If you follow the wrong star

My love will get you home

If you ever find yourself,lost and all alone

Get back on your feet and think of me

My love will get you home

Boy,my love will get you home

If the bright lights blinds your eyes

My love will get home

If your troubles break your atride

My love will get you home

If you ever find yourself ,lost and all alone

Get back on your feet and think of me

My love will get you home

Boy,my love will get you home

If you ever feel ashamed

My love will get you home

When there's only you to blame

My love will get you home

If you ever find yourself ,lost and all alone

Get back on your feet and think of me

My love will get you home

Boy,my love will get you home

If you ever find yourself ,lost and all alone

Get back on your feet and think of me

My love will get you home

Boy,my love will get you home

Boy ,my love will get you home

Nếu anh đi đến một nơi xa, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu anh đi theo một vì sao lạc lối, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu có bao giờ anh thấy mình lạc lối và cơ đơn

Hãy dừng chân lại và nghĩ về em, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu anh sáng chói chang làm lóa mắt anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu những khó khăn làm ngăn trở bước chân anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu có bao giờ anh thấy mình lạc lối và cô đơn

Hãy dừng chân lại và nghĩ về em, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà

Nếu có bao giờ anh cảm thấy xấu hổ, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu có bao giờ anh thấy mình lạc lối và cô đơn.

Hãy dừng chân lại và nghĩ về em, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Nếu có bao giờ anh thấy mình lạc lối và cô đơn.

Hãy dừng chân lại và nghĩ về em, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Anh, tình yêu của em sẽ mang anh trở về nhà.

Mỗi lần nghe xong bài này, tôi đều tự hỏi : Tình yêu của tôi sẽ mang anh ấy trở về nhà được chứ? Ngôi nhà...mà chúng tôi đã từng chung sống cùng nhau...

Tôi rơi vào tâm trạng dường như hững hờ với mọi thứ. Người yêu cũ nhắn cho tôi những tin nhắn nhỏ. Anh động viên hy vọng tôi có thể thoát ra khỏi tình trạng bây giờ. Đôi lần, anh ngỏ ý muốn hai đứa đi chơi, để cho tôi thoải mái. Song, tôi đều từ chối. Tin nhắn của anh cứ như thể đã trôi tuột vào trong bóng tối, chẳng mấy khi tôi trả lời.

Tôi đoán rằng, tôi cần có một thứ gì mới. Một thứ mà tôi chắc rằng, cú ngã trượt chân đã sắp đặt sẵn để nó đến với tôi. Cú ngã khiến tôi thu mình với cuộc đời, ắt hẳn để mở bung ra một ngày mới?

12

Câu chuyện thứ chín : Vén Màn

Ngày đầu tiên tôi bước chân ra khỏi nhà, hòa mình vào những cuộc vui hóa ra lại là một ngày tệ.

Hơn một tuần trôi qua kể từ cú ngã. Đã đến lúc Cali thấy rằng tôi phải hòa nhập lại với thế giới bên ngoài. Chị gọi điện thoại cho tôi vào 6 giờ tối, nói sẽ tới đón tôi lúc 8 giờ, chúng tôi sẽ đi ăn và sau đó lên club nào đó để chơi cùng Elis. Chị nói sẽ không rủ An Nhiên, vì sợ nhìn thấy Elis, An Nhiên sẽ cảm thấy buồn. Tôi từ chối vì vẫn chưa muốn đi chơi vào thời điểm này cho lắm. Cái thời điểm mà tôi vẫn đắm đuối với cú ngã làm cho tôi shock tới nỗi ở nhà suốt bao ngày nay. Song, tôi không thể nào ngăn nỗi bàn tay của Cali, kéo tôi ra khỏi thế giới nhỏ nhỏ mà tôi đang ẩn náu.

Tối thứ sáu, Lush nhộn nhịp hơn bao giờ hết với những lượt người ra vô tấp nập. Elis ngồi với một đám bạn ở bàn gần quầy bar. Tất cả đều rạng rỡ khiến cho tôi không thấy hứng thú với cuộc vui toàn người xa lạ và xinh đẹp hơn mình này. Cũng đúng thôi, con gái thường hay ghen tị, tôi cũng là con gái, ít nhiều cũng cảm thấy khó chịu trước những đứa con gái "phát sáng" hơn mình. Tôi kiên cường ngồi xuống bàn. Cali huých nhẹ vai tôi : " Em phải ngoác miệng ra cười to lên, rõ chưa? Nhảy sung vào ! Sexy điên đảo! Không biết tự mua vui ỉn sao?"

Điện thoại của Elis rung, cô ấy ra ngoài nghe một lúc sau trở vào với khuôn mặt rạng rỡ:

- Lát nữa, bạn trai em sẽ tới đó. Thích quá !

- Ôi, em chưa gặp bạn trai Elis phải không? - Cali quay sang tôi nói liếc xéo đầy ám chỉ, rồi chị ngược lên nhìn Elis đang đứng đầy hồi hộp - Chị cũng không biết là hôm nay có bạn trai em đấy bé, sao không nói trước để chị make up xinh tươi hơn ? - Cali cười lớn.

- Em rủ mãi mà anh ấy không chịu đi, bây giờ lại gọi điện thoại, kêu sẽ tới. Đàn ông lạ thiệt. Xoay như chong chóng, thật không biết đường nào mà lần nữa. Hihi.

Tôi thở dài. Thật may mắn là An Nhiên không tới đây hôm nay, nếu nhìn thấy cảnh tượng sắp diễn ra thì chuyện này sẽ nực cười lắm. Một mối tình tay ba ngoắt ngoéo và phức tạp quá chừng. Tôi cúi xuống nhìn ly rượu của mình, tiếng nhạc vẫn xoay lắt điên người trong ánh đèn nhấp nhóa. Tôi cầm ly, uống một hơi cạn sạch. Khi ngược mắt lên, thấy dáng một người đàn ông cao cao đang bước vào. Cali huých tôi:

- Thằng đó đấy, bạn trai Elis “và” An Nhiên đó.

Tôi lúi cúi định đứng dậy chào. Anh ta tiến vào, ánh đèn lấp lóa làm cho tôi chói mắt.

- Đây là chị gái em, Cali, em kể với anh rồi đó. Còn đây là bạn của chị Cali, chị ấy tên là...

- Thôi, không phải giới thiệu dài dòng đâu, uống chúc mừng người mới cái nào - Cali lên tiếng rồi đưa ly về phía chàng trai nọ.

- Em cảm ơn - Anh ta nói.

Giọng nói ấy làm tôi bất chợt giật mình, tôi tiến sát gần hơn một chút để nhìn anh ta cho rõ. Anh ta cũng ngược lên nhìn về phía tôi. Khi ánh mắt của hai chúng tôi gặp nhau, chiếc ly trong tay tôi đã không còn chắc nữa. Nó rớt xuống. Một tiếng kêu chát chúa. Xoảng!

Tiếng nhạc át tiếng cốc rơi, chẳng ai chú ý tâm trạng bất ngờ đang hiện rõ trên khuôn mặt tôi... Mọi người chỉ chú tâm vào... cái cốc. Họ vội vã gọi nhân viên lau dọn sàn nhà và thay cho tôi ly mới. Elis, Cali và người đàn ông đó ngồi xuống ghế. Cali kéo tôi ngồi xuống phía chị:

- Em bị làm sao thế hả? Có chuyện gì không?

- Không, em không sao.

- Lại nghĩ lung tung hả? Nghĩ lung tung làm gì để chân tay bủn rủn không cầm nổi cái ly?

- Không, em trượt tay thôi mà.

- Có lần em nói với chị, người yêu em là cả thế giới đối với em. Nhưng em à, đó là về phía em, thế trong mắt người yêu em, thế giới hình gì? Có em ở đó không? Em bây giờ không rõ nữa. Em hãy sống vì mình một chút đi. Chị xin em đấy!

Những lời nói ấy của Cali tôi chỉ nghe được tạm tịt. Sau đó, chị ấy còn nói gì cứ rít kẹt vào tai tôi mà tôi không rõ nữa. Tôi và anh ta, chúng tôi nhìn nhau chăm chăm và ngồi yên lặng như hai hòn đá. Tôi vừa mới phải biết thêm một việc, một chuyện mà lẽ ra tôi không nên biết thì hơn.

Chuyện này thật nực cười. Nó là thứ chứng minh cho sự bé nhỏ của trái đất này, khi mà ta đi đâu cũng có thể đụng độ người quen biết. Tôi không ngờ anh ta lại xuất hiện ở đây, trước mắt tôi, ở chính nơi này, để chứng minh ột điều rằng anh ta rất khổ nạn. Anh ta là người yêu của bạn tôi và là bạn trai của em gái bạn của tôi. Vậy anh ta là gì của tôi? Ừ, đơn giản thôi, là : NGƯỜI YÊU CŨ .

Người yêu cũ của tôi, người mà cách đây ba năm đã bỏ tôi lại Hà Nội để lên đường đi tìm cái mới ở tận phương trời xa lắc, ở nước Pháp mà nơi đó có người đàn bà khác khiến anh mãi mãi rời xa đời tôi. Người yêu cũ của tôi, người mà mới gần đây thôi, đã say xỉn tại căn phòng cho thuê chật chội của tôi và lăn ra ngủ vội vã. Người yêu cũ của tôi, khuôn mặt đáng tội với những lời nói thiết tha đầy níu kéo và lời cầu hôn như nhéo vào tim tôi những ký ức của cuộc tình mình. Người yêu cũ của tôi, một người đàn ông suốt bao năm không đổi thay với vô vàn mối tình đắm đuối...

Người yêu cũ của tôi - người yêu của bạn tôi bây giờ - người phản bội bạn tôi ngay lúc này - người lừa gạt Elis - đang ở đây!

Tôi đã từng kể cho anh ta nghe, câu chuyện về những người bạn ở phòng tập Yoga, đã từng kể cho anh ta câu chuyện về mối tình tay ba lắt léo giữa An Nhiên, Elis và một người đàn ông “lạ”. Ấy vậy mà, cả tôi và anh ta, hay tất cả những người đang là nạn nhân của vở kịch này, đều không hề hay biết rằng “anh ta chính là anh ta”.

Chúng tôi im lặng. Tôi nhìn băng quơ nơi những con người đang phồn hoa cùng điệu nhảy. Uống và uống. Nụ cười nhạt nhòa mờ dần trên khóe môi thơm mùi rượu. Anh ta nhìn tôi và nhìn tôi. Cái nhìn trắng trối như muốn nuốt chửng tôi vào câu chuyện lạc lối của mình.

Elis quanh quẩn bên anh ta như một chú cún con thực sự. Một chút lại hỏi anh muốn uống gì? Thích ăn gì hay không? Có muốn nhảy không? Anh mệt à? Anh say hả?...v.v... và v.v ..

Cali đôi lúc nhìn anh ta rồi thở dài. Có thể chị ấy nghĩ tới An Nhiên và thấy thương cho Elis có thể...

Rắc rối !

Tôi quyết định về sớm vì cảm thấy không còn chịu nổi tâm trạng tệ hại này. Tôi nói với Cali rằng mình cần phải về trước. Cali không đồng ý và nói sẽ đưa tôi về. Tôi cố gắng thuyết phục chị ở lại nếu không Elis sẽ buồn. Rồi vội vã chạy ra ngoài. Lúc đó đã gần 12 giờ đêm.

Tôi cảm thấy choáng váng với những gì mình vừa chứng kiến. Tôi rối loạn giữa những mối bồng bong của thứ quan hệ phức tạp đó. Tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra với mình...

Tôi quyết định đi bộ một đoạn trên đường Lý Tự Trọng, chứ không bắt taxi về nhà. Tôi thở dài...Những tiếng thở dài mệt mỏi. Tôi còn chưa đủ cảm thấy phiền nhiễu với cuộc sống quá lắm điều phải nghĩ hay sao? Bây giờ, lại trút thêm vào một cửa nợ. Chuyện của An Nhiên và Elis vốn dĩ chẳng phải chuyện của tôi, mà mỗi khi nhìn họ tôi đã đủ thấy buồn rầu và ảm đạm rồi. Nay, thì tôi không thể nói rằng, nó không liên quan tí nào đến tôi được nữa...

Người đàn ông này đã từng yêu tôi, chúng tôi đã từng có với nhau nhiều thứ. Dù ba năm trôi qua, anh ta đã trở thành người cũ. Và tình cảm của tôi giờ đây cũng đã đủ để héo khô. Không còn tình cảm nào nữa, cũng chẳng còn dư âm tình cũ với anh ta. Nhưng ai mà tin cơ chứ? Khi anh ta vẫn là người mà tôi tìm đến tâm sự khi buồn, anh ta vẫn là người nhiều tháng ngày nay vẫn luôn luôn “chăm sóc” tôi bằng rất nhiều tin nhắn, tán tỉnh và lời động viên an ủi...An Nhiên sẽ nghĩ gì về tôi ? Liệu cô ấy khi phát hiện ra chuyện này, có nghĩ rằng tôi cố tình giấu giếm? Như vậy, chẳng phải rất phiền sao? Nếu giấu giếm thì khác nào bất chính? Làm sao tôi nói rằng tôi không liên can, ai sẽ tin rằng tôi hoàn toàn vô tội?

Mà buồn cười, tôi chẳng cần ai tin tôi cả. Nhưng ít ra, An Nhiên sẽ tin tôi chứ? Rồi! Rồi quá! Tôi không biết nữa.

Đêm xuống, Sài Gòn bỗng trở nên lạnh lẽo. Những cơn gió khua khoáng vào mặt tôi, lá tấp bên đường và bắt vương lên tóc. Tôi bắt đầu ho...Cứ đi một bước, tôi lại ho một cái. Tôi cảm thấy mệt mà không biết rằng mình đã đi được cả một quãng đường dài. Tôi ngồi sụp xuống bên một gốc cây ven đường.

Quầy bán thuốc lá dạo buổi đêm trưng một chiếc bóng đèn đỏ chói. Những vệt đèn đường sáng rõ trên khuôn mặt tôi. Một vài chiếc xe chạy ngang qua rồi dừng lại nhìn tôi tò mò khiến tôi co mình lại. Một hai gã thanh niên tới hỏi: “Em ơi, đi chơi không?” khiến tôi bực mình...nhưng tôi không đi nổi nữa, chân đã quá đau. Tôi cố gắng ngồi chờ một chiếc taxi đi ngang qua, vì điện thoại mãi chẳng tổng đài nào nghe cả.

Sự sốt ruột làm tôi phát khóc, nước mắt bắt đầu vòng vòng. Tôi lúc đó cảm thấy ghét chính mình ghê gớm. Tôi muốn quát tháo cho con bé yếu đuối trong tôi phát sợ luôn và ngậm miệng lại, thôi ngay cái kiểu hơi tí là nước mắt ào ào đi. Nhưng ...tôi không sao làm được.

Có bàn tay đặt lên vai tôi.

Tôi sợ hãi quay ngoắt người phản xạ lại bằng một cái tát. Bàn tay đó nắm chặt lấy cánh tay đang giơ lên của tôi rồi kéo mạnh về phía mình:

- Anh đây, đừng sợ, anh đây mà ! Anh đây!

Giọng nói của người yêu cũ như làm tôi phát rồ lên.

- Anh buông tôi ra, buông ra! Buông!!!!

Nước mắt tôi trở nên dần dụa. Đôi bàn tay liên tiếp đập những nhịp yếu ớt lên ngực người yêu cũ.

- Tại sao anh lại làm như thế? Tại sao hả? Tại sao chứ?

- Anh xin lỗi - Người yêu cũ vẫn ôm chặt tôi như thế!
 - Sao anh lại xin lỗi tôi, anh phải xin lỗi Elis, xin lỗi An Nhiên kia kìa. Tại sao anh lại làm thế với bạn tôi?? Tại sao cứ phải là bạn của tôi chứ???? Hả???????? - Tôi nói như thét lên - Rồi tôi sẽ phải nói với họ như thế nào đây? Nói như thế nào?
 - Em điên à? - Anh ta quát.
 - Tôi điên sao? Ừ, tôi điên đấy! Tôi thực sự phát điên rồi đây!
 - Em có liên quan gì đến chuyện này? Sao em cứ tự lòi mình vào cuộc thế? Sao em cứ thích nhảy vào chuyện của người khác mà lo thế? Chuyện anh là thằng đểu với mấy người kia và chuyện anh quen em. Thì có liên quan gì đến em chứ? Chúng ta thực sự là gì của nhau? Đã làm gì sai với ai đâu? Sao em phải suy nghĩ quá lên rồi tức giận? Hay em đang tức giận người yêu của em? Nhưng em lại sợ cái cảm giác là em đang giận nó? Em không dám giận nó? Vì em sợ em sẽ buông tay nó ra? Nên em vơ em vào chuyện của người khác vậy? Em bị điên đấy à? Em dở hơi phải không? - Im đi, cút đi, cút ngay đi!!!!!!
- Người yêu cũ kéo tôi đi xềnh xệch, anh mặc kệ cho việc tôi dùng dằng tay anh với những lời lẽ tệ hại. Tâm trạng tôi lúc đó hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại những tiếng khóc lóc ỉ ôi. Anh nắm chặt tay tôi, còn tôi thì dằng ra và kéo lại.
- Bực mình anh bế tôi lên, đi ngược chiều lại tới nơi anh đậu xe, cách đó một đoạn, rồi ném tôi vào trong, đập cửa thật mạnh.
- Tôi bắt đầu ngừng khóc lóc, thay vào đó là sự im lặng, tôi co mình thu lu trên xe, ánh mắt vẫn còn ướt nước lặng lẽ nhìn mọi thứ trôi qua mắt trong yên lặng. Người yêu cũ cũng lặng im. Rồi, tôi nói:
- Khi em buồn, em gọi cho anh. Khi em nhớ người yêu em mà không dám gọi, em cũng gọi cho anh. Trong trí nhớ của em, thì anh trước đây rất tệ. Thời gian này, khi anh trở về, dù vẫn luôn nhắc mình là anh vẫn tệ và chẳng thể khá hơn, em vẫn có chút gì đó hy vọng anh đã khác. Chúng ta có thể là bạn. Em cảm giác mình rất cần có anh ở bên em. Khi em sợ, em sẽ gọi cho anh. Vì anh ở đây, gần em, nên em biết, anh sẽ đến...
 - Anh hiểu.
 - Nhưng đó không phải em yêu anh
 - Anh hiểu
 - Mà chỉ là bởi vì em thấy thiếu...
 - Anh biết
 - Thiếu một cái gì đó mà em cũng không rõ nữa. Nên em cần anh
 - Anh rất rõ điều đó
 - Nhưng vì em cần anh, luôn gọi cho anh khi em chán nản, luôn than thở với anh khi em tuyệt vọng, luôn ỉ ôi với anh trong khi anh chấp nhận mọi thứ về em như thế...
 - Nên em, khi biết anh chẳng hề thay đổi, vẫn lặng nhặng như xưa thì em thất vọng. Em buồn vì anh không khác, và không tốt hơn như thâm tâm em vẫn muốn nghĩ thế
 - Đúng ! Và hơn tất cả những điều anh vừa nói, em cảm thấy mình đang đồng lõa với anh trong việc phản bội bạn bè mình. Anh không phải là người yêu của em. Nhưng, anh là người yêu của bạn em. Người bạn thân thiết của em. Anh đã lừa dối cô ấy. Trong khi, em ở bên cạnh anh mà em không biết điều này. Em cảm thấy mình là một người bạn tồi. Em xấu hổ vì em.
 - Anh luôn cảm thấy anh nợ em. Anh không biết giữa em và anh còn tồn tại bao nhiêu ràng buộc? Có thể đối với em đã hết, nhưng với anh thì...anh không rõ nữa.
 - Em đang nói về An Nhiên và Elis, em không nói về chúng ta.

- Còn anh thì đang nói về chúng ta! Anh mệt mỗi khi thấy em mệt mỏi. Anh buồn khi thấy em buồn. Anh là một thằng tồi và anh đã luôn tồi như thế. Em không có lỗi khi anh không tốt. Em càng không có lỗi khi anh đối xử tệ bạc với người yêu của anh.

- Người yêu của anh? An Nhiên hay Elis?

- An Nhiên. Anh chưa từng nói là anh yêu Elis

- Tại sao Elis lại nói anh là người yêu?

- Cô ấy ngộ nhận thế! Elis còn quá trẻ con

- Anh phải làm gì thì Elis mới như vậy chứ?

- Anh ngủ với Elis

- Và rồi?

- Cô ấy muốn nghiêm túc, còn anh thì không!

- Thế là!

- Nhưng Elis luôn nhầm lẫn với những điều mà anh đem lại cho cô ấy. Đó chỉ là xã giao sau khi quan hệ với nhau. Người ta cứ phải yêu nhau sau khi ngủ với nhau à?

- Tại sao nó kéo dài đến vậy?

- Có thằng đàn ông nào từ chối một cô gái cứ đăm đuổi mình mãi không?

- Nếu anh dứt khoát hơn.

- An Nhiên biết chuyện anh và Elis?

- Thế anh nghĩ chị ấy không biết?

- Cô ấy biết từ bao giờ?

- Hai tháng nay rồi

- Vậy hả?

- Ủ thế đấy! Anh thật tiểu tinh tế hơn anh tưởng đó.

- Nếu em không muốn khó xử cho em, thì em đừng nói gì về quan hệ giữa anh và em với họ. Anh không muốn em bị lôi kéo vào chuyện này.

- Anh có yêu An Nhiên không?

- Anh không biết

- Nhưng...chị ấy yêu anh nhiều lắm!

Tại sao chúng ta cứ phải nói rằng chúng ta yêu nhau? Rất yêu nhau? Đặt tên ột mối quan hệ. Rồi trở nên mệt mỏi với nó? Tại sao?

Người yêu cũ đưa tôi về nhà, quãng đường ngắn ngủi bỗng trở nên xa lắc. Môi tôi cảm thấy đắng và tưởng như mất đang cay xè. Tôi liên tục thở dài, những tiếng thở nặng nề của tôi đôi lúc kéo ánh mắt anh nhìn về phía tôi buồn bã.

Khi xuống xe, tôi quay lại nói với anh rất khẽ:

- Anh chẳng nợ gì em cả.

Rồi lặng lẽ mở cửa bước vào nhà. Leo lên từng bậc thang nặng trĩu, vào phòng, tôi mở cửa sổ, nhào người ra ban công, thấy xe anh vẫn ở đó. Lại thở dài, tôi đóng cửa, quay trở vào phòng, uể oải nằm lên nệm.

Đêm hôm đó là một đêm rất dài đối với tôi.

Không tài nào ngủ được.

Tôi mò lên mạng, vào facebook. Lại vu vơ ...
Người ta hận vì yêu nhau nhiều quá.
Làm nhau đau cũng bởi vì yêu nhau.
Ngày hôm nay, ngày mai và ngày sau...
Kẻ đón đau là kẻ yêu nhiều nhất
Kẻ có tất cả là kẻ mất rất nhiều...
Năm tháng xoay vòng, người sống được bao nhiêu?
Sao cứ tranh nhau ném vị đau tình ái?
Sao cứ mê mải tìm kiếm kẻ yêu mình?
Sao biết không yêu mà vẫn yêu nhiều như thế?
Tôi đã post lên facebook của mình như vậy.

7. Chương 13 - 14

13

Câu Chuyện thứ mười : Ngập Trong Rượu

Những ngày sau đó không thể tệ hơn, tôi bỗng dưng bị yêu cầu chuyển sang bộ phận khác ở mãi tít tận Hà Nội vì một lý do rất lố bịch. Hãy chỉ cần biết đó là một lý do lố bịch, thực sự nhầm nhứ ở một môi trường làm việc tự kỷ đầy châm chích và nanh nọc. Còn về sâu xa hơn, hãy để khi tôi có thời gian nhiều hơn để hồi tưởng về công việc, tôi sẽ kể cho bạn nghe ở những cuốn sách sau này.

Nếu khi bắt đầu viết câu chuyện này, tôi chỉ có ý định ghi chép những gì mình thấy trong quá trình vượt lên đây một mỗi. Và tôi nghiêm nhiên tưởng rằng mình đã đi được quá nửa chặng đường để vượt qua khủng hoảng tuổi hai mươi. Thì đến bây giờ, tôi phải thành thật nhìn nhận vào một sự thật đáng buồn rằng, tôi thậm chí vẫn chưa thể nhắc mông ra khỏi cái mồm mồm khổng khổng cứ ngày một lớn dần. Hay, tôi đã đi qua, rồi lại bị giật lại một cách nhanh chóng? Khủng hoảng gối đầu khủng hoảng? Và câu chuyện này, đã chẳng còn đơn giản là một câu chuyện tình?

Mới đi làm được một thời gian rất ngắn, chưa kịp chứng minh bất cứ một thứ gì, mới từ chối hàng chục lời mời thiết tha cùng những đề nghị hấp dẫn, với quyết tâm gấn bó xương máu với công việc mới mẻ này, bỗng dưng, tôi bị dội một gáo nước lạnh. Lạnh buốt!

Tất nhiên, tôi đã không chấp nhận việc phải chuyển công tác ra ngoài Hà Nội. Mặc cho những lời giải thích dài dòng rằng, Hà Nội gần gia đình tôi, hẳn hợp với tôi hơn. Rằng, tôi là người Hà Nội, tôi phải trở về với nơi tôi thuộc về.

Nhưng đối với tôi lúc này. Sài Gòn có một cái gì đó vẫn chưa thể buông tay. Ngày tôi khăn gói vào thành phố này, đó là ngày tôi hạ quyết tâm mình, không bao giờ về nếu vẫn còn đang tay trắng. Tôi có thể yêu Hà Nội nồng nàn, nhưng tôi không thể đành hoàng quay về Hà Nội sống ở cái thời điểm loạn trí và rối óc này được.

Vậy là, trong khi chờ quyết định chính thức từ công ty mình, tôi tạm thời nghỉ làm một thời gian...không biết đến bao giờ.

Cuộc đời đúng là không thể biết trước được chữ “ngờ”. Ai mà ngờ được tôi lại rơi thõm vào cái hố sâu ối là sâu thêm một lần nữa!

Không việc làm, hoang mang với những mối quan hệ, tôi trở nên dờ dẩn với mọi thứ. Gần như mù mịt với tương lai của mình, chao đảo với hiện tại mà tôi khó lòng kiểm soát nổi và thực sự sợ hãi với nó. Vòng luẩn quẩn lại bắt đầu. Những cô gái ở tuổi hai mươi, đắm đầu vào khủng hoảng, đắm đầu vào những hoang mang như tôi, liệu cần một người lôi ra hay là phải tự thân đứng dậy?

Tôi không liên lạc với người yêu cũ nữa. Dù anh ấy đã nhắn tin và gọi điện thoại rất nhiều, tôi đều lảng lảng xếp tất cả những cuộc gọi nhỡ và những tin nhắn ấy sang một bên, phía của những lãng quên và coi như không hề biết.

Trong suốt những ngày đó, tôi đã đi vũ trường rất nhiều. Bảy ngày, tôi say cả bảy đêm. Không đi với nhóm này thì lay lắt với nhóm khác. Tôi ngập chìm trong rượu và thuốc lá. May mắn là tôi vẫn tỉnh táo với cuộc đời mình để không nhúng sâu thêm vào thuốc lác, tài mà hay lao vào đập đá. Nhưng, chỉ mỗi rượu thôi đã quá đủ tàn phá tôi rồi.

Sức khỏe tôi vốn dĩ không được tốt. Cơ thể rất yếu để có thể chấp nhận quá nhiều độc được. Sau một tuần ngập trong rượu và đêm nào cũng say lướt khướt, bước không nổi, tôi bắt đầu thấy cơ thể mình không ổn. Các bộ phận trong người tôi bắt đầu biểu tình dữ dội. Mà khiếp đảm nhất phải kể đến dạ dày.

Những đêm đau quặn ruột mà không tài nào chịu nổi. Không hiểu mình đang ngất đi hay vẫn đang tỉnh táo. Khiến tôi điên đảo vô cùng.

Kéo theo sau đó là triệu chứng của bệnh biếng ăn, tôi không thể nào ăn nổi, cho dù cảm giác đói cứ ngày đêm dày vò. Mỗi khi ăn, chưa đủ no, nhưng tôi đã muốn ói. Cứ ăn một chút lại chạy vào toilet nôn ói hết ra.

Lúc đó, tôi mới thực sự cảm thấy mình đang sống trong tuyệt vọng, đứng bên vực thẳm. Bỗng dưng, tôi dừng lại.

Dừng lại là hành động của một người vẫn đang còn muốn sống. Vẫn đang nóng lòng chờ đợi một tín hiệu tích cực trong cuộc đời mình. Tôi còn quá trẻ để vùi dập bản thân. Nhưng bạn biết đấy, khi tuyệt vọng và buồn bã nhất là lại vào lúc đang cô đơn, người ta thường có rất nhiều suy nghĩ đại đột, muốn buông xuôi và tôi cũng vậy.

Bỗng một ngày, An Nhiên tìm đến tôi. Suốt một tuần vừa rồi, tôi đã cố gắng không nghĩ tới chuyện giữa An Nhiên, Elis và người yêu cũ của mình. Thậm chí, tôi lảng tránh cả Cali nữa. Khi An Nhiên tìm đến tôi như thế này, bản thân tôi cảm thấy tràn đầy lúng túng.

Cô ấy điện thoại cho tôi sau khi nhắn một tin đầy tha thiết, rằng cô ấy rất cần tôi lúc này. Có một chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy đến với cô ấy. Tôi nặng nề nhắc người ra khỏi căn phòng trọ bí bách, uể oải bước xuống đường mà thấy đôi chân mình choạng vạng.

Chúng tôi gặp nhau vào một buổi chiều Sài Gòn mưa đầu mùa. Mưa gió làm người ta buồn thêm. Cơn mưa to không chỉ khiến đường trơn mà mùi mưa còn nồng lên làm người đi đường bỗng dưng thấy lạnh.

Inn Café

An Nhiên đã đến đó tự khi nào.

Nhìn thấy tôi, cô ấy khóc ngay lập tức.

- Chuyện gì thế chị? Có gì từ từ nói, sao lại cứ khóc như thế?

An Nhiên vẫn cứ rưng rức, khóc không thành tiếng, chỉ thấy nước mắt cứ tuôn đều đều trên khóe mi rưng rưng rên rỉ. Tôi cảm thấy chán, thực sự chán ! Tôi đã nhìn thấy quá nhiều giọt nước mắt yếu đuối của An Nhiên. Bỗng dưng tôi muốn quát lên, rằng tại sao cô ấy lại trở nên vô dụng đến vậy. Chỉ biết khóc và dùng nước mắt để giải quyết bằng nước mắt.

- Chuyện gì nào? Người yêu chị lại làm chị buồn sao?

Tôi nói chữ “người yêu chị” mà sao cảm thấy nặng nề đến thế! Từng chữ từng chữ như tạc đá vào tim tôi. “Người yêu chị” hay là “người yêu cũ của em” thì cũng vậy thôi. Hai từ đó chỉ chung một con người, chỉ vậy thôi đã đủ làm tôi thấy rối.

- Không, không phải ... - An Nhiên bắt đầu thều thào.

- Thế chuyện gì nào? - Tôi chau mày nhìn An Nhiên.

- Chị ...có thai rồi.

- Cái gì ? - Theo phản xạ ,tôi hét lên.

- Được 5 tháng rồi

- 5 tháng ?

- Chị vốn tròn trĩnh, nên cứ nghĩ mình chỉ béo lên chút thôi, không nhận ra.

- 5 tháng không có kinh mà chị không để ý sao?

Ngụ xuẩn ! Điên rồ ! Và cực kỳ vô trách nhiệm! Những từ ngữ đó liên tiếp xuất hiện trong đầu tôi, chỉ trực chờ được phun ra và đột xuống đầu cô gái mập mạp là An Nhiên đang ngồi đối diện. An Nhiên im lặng. Theo phản xạ, tôi đưa mắt nhìn xuống bụng cô ấy. Đúng là chẳng có gì khác mấy, vẫn vậy mà...

- Chị có chắc không?

- Chị đi siêu âm rồi? - An Nhiên vừa nói vừa khóc.

Vậy là chắc rồi sao? Cũng phải, cũng chẳng lạ lắm, đây không phải lần đầu tiên tôi gặp những người phụ nữ vô tâm đến ngu ngốc, có thai mà bỗng chốc lại chỉ nghĩ mình...bé ra như thế này.

Cuối cùng thì người yêu của tôi đã làm cho An Nhiên có thai, trong khi vẫn chưa giải quyết chuyện lăng nhăng với Elis và vẫn cứ dai dẳng bám theo tôi sao? Nhưng xét cho cùng, anh ta phải chịu trách nhiệm với An Nhiên là chính. Trong một mớ bòng bong, cuối cùng, cũng phải có đoạn kết, An Nhiên đã có thai, 5 tháng phải giữ lại, phải giữ lại. Cái thai sẽ là lời giải ối quan hệ bùng nổ giữa bọn họ. Anh ta phải trở về với An Nhiên và con của họ. Vậy cũng tốt!

- Người yêu chị biết chưa? - Tôi hỏi.

- Chưa!

- 5 tháng rồi, phải sinh chứ, chị định không cho anh ta biết à?

- Nhưng ...đó không phải là con của anh ấy!

- Cái gì ?????????????????????????????????

Câu nói của An Nhiên khiến cho tôi thực sự shock. Điều này quả thực không logic. Là một sự dối trá lộ liễu đến khó tin. An Nhiên yêu người yêu mình như vậy, làm sao cô ấy có thể có con với người khác đây? Khó lòng mà diễn tả được cảm giác của tôi lúc đó ! shock kinh khủng ! kinh kinh kinh khủng! Cực cực cực kỳ kinh khủng !!!!!!!!!!!!!!!!

Trong tâm trí của tôi. An Nhiên không thể nào làm việc động trời như thế? Cái thai đã tồn tại được 5 tháng rồi, tức là cô ấy đã phản bội người yêu của tôi - người yêu hiện tại của cô ấy, trước cả khi anh ta lăng nhăng và có mối quan hệ bất chính với Elis ? An Nhiên đã cấm sừng người chị ấy nói rằng chị ấy có thể chết vì anh ta. Trước khi anh ta cấm sừng lên chị ấy sao? Không! Hay cô ấy đã bị hiếp dâm???Nhưng sợ hãi mà không dám nói ???Trong đầu tôi rối loạn một mớ những suy nghĩ lẫn lộn ...Tôi trở nên loạn..

- Em không thể nào tin được? Chuyện này là thế nào hả??? ????? Hả ? An Nhiên !!!!! Chị đùa với em à????????????

An Nhiên bật khóc nức nở. Đường như câu nói của tôi đã làm chị ấy hoảng sợ. Bám lấy tôi như cầu xin sự tha thứ của bất kỳ ai...An Nhiên nói trong tiếng nấc đứt quãng.

- Chị biết chị sai rồi ! Chị xin em, đừng nói thêm gì nữa, chỉ nghe thôi. Em phải giúp chị. Bây giờ ...chị đang rất rất sợ.

- Cái thai đó ...là của ai?

- Người yêu chị, về Việt Nam trước chị 2 tháng, trong 2 tháng đó ...chị ...chị thực sự rất nhớ anh ấy ...Chị thể có cháu...chị không hề muốn như vậy ...chị ...chị....

- Và chị đã có người khác ư?

- Không...không phải như thế.

- Thế cái thai này là của ai?
- Của một anh chàng trên facebook.
- Hả??? Một người quen qua mạng sao?
- Một người Việt Nam ở Pháp mà chị quen qua mạng.
- Rồi sao?
- Sau khi người yêu chị về nước, chị có gặp anh ta vài lần...
- Vài lần rồi sao?
- Bọn chị có tán tỉnh cho vui.
- Cho vui mà như thế này à?
- Chỉ là...
- Thôi em hiểu rồi!

An Nhiên khóc khi nhìn vẻ mặt thất vọng của tôi. Dù không nói gì nhiều nhưng ánh mắt tôi đã hằn rõ hai chữ “trách móc” to tướng. Con gái xa người yêu đôi khi không kiềm chế được mình, dễ dãi buông xuôi với vài lần đón đưa qua quýt. Tôi hiểu cái cảm giác muốn buông xuôi và chỉ muốn đùa vui ấy...Bởi vì khi xa người yêu mình, đôi khi tôi cũng muốn vậy. Nhưng may mắn thay tôi đã không làm như thế!

Thế mới biết, việc giữ gìn đối với đàn bà - thứ giới tính mà chúng ta tưởng như có sức chịu đựng bền bỉ và dai dẳng nhất, đôi khi cũng thật khó khăn. Vậy làm sao có thể khiển trách, khi đàn ông đôi lúc lảng nhăng hay lằm đường lạc lối??

An Nhiên từ nạn nhân trong mối quan hệ với người mình yêu. Nay bỗng dưng trở thành tội đồ. Đến bản thân tôi cũng thấy lỗi lầm này của chị ấy không thể tha thứ, thì liệu ” người yêu cũ của tôi có thể chấp nhận nỗi điều đó không?

Có thể, tôi là một người phụ nữ quá khắt khe, với quan niệm truyền thống vô cùng cổ hủ. Nên đối với tôi, dù đàn ông có ” đi mây về gió” thì đàn bà cũng vẫn phải đứng đó, đừng có ngó nghiêng ngoại tình, vẫn phải giữ mình chung thủy, chung tình và luôn luôn đoan chính .

- Thế thằng cha trên facebook mà chị nói, chị đã cho nó biết chưa?
- Chị chưa....
- Bây giờ, có nói gì cũng vô ích. Đứa bé đã thành hình rồi. Mọi việc cần được giải quyết thật rõ ràng thôi. Chị cần nói cho tất cả biết. Chị muốn thế nào?
- Chị...chị không có chút tình cảm nào với người đó. Chị chỉ yêu mình người yêu chị thôi
- Nhưng ?
- Nhưng liệu người đàn ông nào tha thứ nỗi cho lỗi lầm này của chị?
- Chị hiểu vấn đề rồi đó !
- Chị sẽ giữ lại đứa bé và nuôi nó một mình ...
- Còn người yêu chị thì sao?
- Chị...nhường anh ấy ...cho người ta.

Sài Gòn đổ mưa tầm tã, hay đang đổ lệ dần dề ối tình qua đi hay vẫn còn đang dang dở? Tôi chẳng thể khuyên gì để An Nhiên có thể đứng dậy và đi tiếp trong ngàn ấy những rắc rối mà chị ấy đang sở hữu...Tôi chỉ lo cho đứa bé trong bụng cô ấy...Rồi đây...sẽ ra sao? Gia đình An Nhiên sẽ chấp nhận cho chị ấy sinh nó ra ...trong đơn độc để hứng chịu gièm pha dành ột gia đình quý tộc và đẳng cấp ?Hay chị ấy sẽ lén lút nấp đi để biến mất với đứa con của mình ?

Đêm...một mình tôi trong căn phòng trọ tồi tàn trống trải...Miệt mài bên ly rượu cứ vui mãi lại đầy...tôi cảm thấy chơi vui ...với tràn đầy suy nghĩ.

14

Câu chuyện thứ mười một : Kể khóc người cười

Tôi cầm điện thoại nhiều giờ liền, sau khi uống vài ly và không thể ngủ. Câu chuyện của An Nhiên cứ mãi lớn vồn trong đầu. Thực ra đó đâu phải là chuyện của tôi. Tôi càng không có trách nhiệm phải suy nghĩ về nó. Nhưng xâu chuỗi mọi việc lại một cách kỹ càng, thì tôi có quá nhiều lý do để phải để tâm đến việc này. Vì An Nhiên là bạn tôi, vì người yêu cũ của tôi là bạn trai của An Nhiên ...Vì những sợi dây tình cảm duyên thuyên vô hình đã kéo xích xích cuộc đời của chúng tôi lại gần nhau một cách vô lý.

Sau một hồi suy nghĩ, tôi nhắn tin cho người yêu cũ “Em qua nhà anh nhé!”

Ba giây sau, tôi nhận được tin nhắn trả lời rất ngắn gọn : “Ừ”

Tôi nhắn lại : “Địa chỉ?”

Tôi nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại. Đã hơn 4 giờ sáng. Anh vẫn chưa ngủ sao? Tôi chẳng có lý do nào để đến nhà anh ấy lúc này. Càng không phải đến để ngồi giải bày câu chuyện về An Nhiên mà hôm nay tôi được biết. Nhưng nhất thiết, có cái gì đó xui khiến,...tôi làm như thế

Khó khăn lắm tôi mới bắt được taxi đến nhà anh vào tờ mờ sáng như thế này. Tôi không hiểu mình cần đến đó với mục đích gì? Ý nghĩ “muốn đi” là điều duy nhất thúc đẩy tôi chạy ra khỏi nhà khi trời còn đang nhập nhèm. Anh ấy sống một mình trong một căn biệt thự trông có vẻ rộng ở quận 2. Toàn căn nhà được sơn một màu trắng lẫn trong bóng đêm là một sự nhá nhem ảm đạm. Những tấm kính trong suốt, nhìn từ bên ngoài, được che chắn bằng một lớp rèm bằng voan rất mỏng...Tôi bấm chuông. Cửa tự động mở.

Tiếng nhạc đập vào tai chát chúa ngay khi tôi bước vào trong nhà. Mọi thứ vẫn sáng lóa như chưa từng có dấu hiệu của đêm tối. Đường như căn nhà này và chủ nhân của nó không hề ngủ suốt đêm qua.

Tôi thấy anh nằm dài trên ghế sofa, khuôn mặt mệt mỏi và đôi mắt nhắm hờ hững. Trên bàn gỗ ngang những mảnh vỡ thủy tinh của chai rượu còn đang chảy lênh láng. Khi tôi còn đang mãi chăm chú quan sát thì anh bỗng lên tiếng :

- Em đừng nhìn nữa, ngồi đi.

Tôi ngó quanh tìm chỗ ngồi ịch. Anh nhòe dậy, đưa tay về phía tôi, tôi nắm lấy tay anh và ngay lập tức anh kéo tôi về phía mình. Tôi vấp lên ghế sofa và ngã vào lòng anh. Trong cái ôm rất chặt ấy, tôi bắt đầu nhận thấy có nước mắt. Tôi bỗng chốc cảm thấy thương anh vô hạn. Anh ở trong một căn nhà rộng, và có những thứ tình cảm rất rộng ruột. Có thể ngay lúc này đây, anh đang cảm thấy cô đơn và khóc vì sự trống trải trong lòng. Nhưng nếu anh biết thêm cả chuyện về An Nhiên nữa, thì anh sẽ có trạng thái nào? Thất vọng, ngỡ ngàng hay đau lòng khó tả?

Đàn ông hay đàn bà, đều đơn giản chỉ là những cá thể kết cấu nên bởi thịt da và trái tim dạt dào cảm xúc. Ai chẳng có lúc cảm thấy đau đến ruột đứt từng khúc bởi những sự việc mà họ không thể nào tưởng tượng được. Cho dù trong ký ức mờ nhạt của tôi thời xa xưa ấy, anh có tội tệ và bạc nhược như thế nào ...thì đó cũng chỉ là ký ức của một cô bé về một cậu bé mà thôi. Con người ta vẫn lớn lên từng ngày. Sau ba năm, sự gặp gỡ và định mệnh này giữa chúng tôi đã khiến cuộc đời hai người chạm tay nhau thêm một lần nữa. Anh ấy có thể xấu xa, nhưng giờ phút này đây, gạt bỏ sự xấu xa ấy, trong tôi chỉ còn là hình ảnh đáng thương mà thôi.

- Có lẽ trước đây anh đã đối xử với em quá tệ. Nên bây giờ, anh chịu quả báo rồi...Anh nói một cách ngập ngừng, dứt quãng ...

- Chuyện gì thế?

Tôi vẫn ôm lấy anh, hỏi lại một câu hỏi đầy phản xạ. Tiếng nói của tôi rơi thõm vào tiếng nhạc, thứ nhạc quái gở, ồn ào mà tôi khó mà có thể nào định nghĩa và đặt tên được.

- Bạn gái anh - An Nhiên, có thai, và đứa bé ấy, không phải là con anh.

Tôi chết lặng. Anh ấy đã biết. An Nhiên nói rằng chưa nói với anh ấy mà. Vậy là chị ấy đã nói, mới nói, hay anh ấy tự biết đây? Dù bằng cách nào, đây cũng là một cái tát quá lớn đối với một thằng đàn ông. Cho dù, thằng đàn ông ấy có tốt, tồi, xấu, tệ đến thế nào đi chăng nữa. Tôi lặng người. Chỉ biết lặng người. Hít một hơi thật sâu, xiết vòng tay ôm anh thật chặt trong vài giây, tôi lấy hết sức bình sinh để nói :

- Anh biết rồi sao?

Anh đột nhiên buông tay ra, sững sờ hơn cả cái cách mà tôi chết lặng. Nhìn vào tôi chăm chăm như đang đặt câu hỏi cho tôi bằng chính đôi mắt của anh : “Hóa ra em cũng biết hết rồi sao? Tại sao em không nói với anh?”

Chúng tôi nhìn nhau im lặng. Phảng phất trong sự im lặng đó là sự đồng cảm đầy tuyệt vọng không nói nổi lên lời. Trong cuộc đời mỗi con người, có những giới hạn nhất định cho sự “chịu đựng”. Tôi không biết sự việc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh chưa?

- Anh sẽ làm gì?

Tôi biết mình hỏi như thế là cực kỳ ngu si, một câu hỏi chẳng đúng thời điểm chút gì khi người ta đang quá là rối trí. Nhưng chẳng lẽ cứ mãi im lặng như thế? Để không gian này tĩnh mịch đến đáng sợ như vậy.

Ánh đèn bỗng bừng ngày càng thêm lóa, bởi ánh sáng đã lọt được vào nhà. Trời bắt đầu dần sáng. Cả phòng khách như đang bị tấn công bởi thứ ánh sáng mặt trời chói chang, tràn vào từ lớp cửa kính nhìn ra vườn rất lớn. Tôi đứng dậy, bước ra kéo rèm cửa lại. Tôi rất sợ ánh sáng quá mạnh của ban ngày. Tôi cảm giác nó đang tọc mạch vào trái tim tôi có quá nhiều góc tối. Khi bước ra đến cửa kính đó, đang gỡ rèm xuống thì tôi nhìn thấy bóng dáng ai đó đang ngồi sụp và co mình trước cửa. Bất giác giật mình nhìn chăm chú, tôi nhận ra một thứ gì đó rất thân quen.

Đó là An Nhiên ! Cô ấy đã ngồi đó từ khi nào !

Việc nhìn thấy An Nhiên vào khi ấy thực sự làm tôi lúng túng và có đôi chút run rẩy. Quay qua nhìn người yêu cũ vẫn nằm dài trên ghế sofa, hai mắt hướng lên trần nhà với ánh nhìn mệt mỏi, tôi vội vã tới gần anh và nói :

- Anh ơi, An Nhiên ở bên ngoài kia...

Anh bật dậy, đi nhanh về phía cửa kính, nhìn ra bên ngoài. An Nhiên vẫn ở đó, gục mặt yếu đuối trước cửa. Anh vội vã mở cửa như phản xạ. Tiếng cửa mở khiến An Nhiên giật mình. Ánh mắt trong veo, to tròn ngược lên đầm nước, bỗng dừng khựng lại khi thấy tôi đang đứng cạnh anh. An Nhiên biểu hiện sự ngạc nhiên ...À không, phải nói là shock, shock cực độ. Loạng choạng đứng dậy đầy thoáng thốt, cô ấy tiến gần lại phía tôi và anh. Hướng ánh nhìn soi mói đầy tức giận về phía tôi. Còn tôi thì đứng chết trân nhìn cô ấy.

- Em ở đây từ bao giờ? - anh lên tiếng nhìn về phía An Nhiên, ánh mắt không giấu nổi sự lo lắng.

- Từ lúc mặt trời mọc. - An Nhiên trả lời.

- Tại sao không vào nhà?

- Bởi vì em sợ anh đuổi em đi...

- Em ngốc quá!

Nhìn họ nói chuyện với nhau, bỗng nhiên tôi nhận ra sự hiện diện của mình ở đây là vô cùng thừa thãi. Những suy nghĩ miên man miệt mài của tôi dành cho câu chuyện của họ là một sự bao đồng rất đối vô duyên .

- Thôi, hai người cứ nói chuyện, em về trước đây! - Tôi lên tiếng.

Cảnh tượng khi đó thật quá đối tức cười. Vì nó tự nhiên thái quá như chẳng có chuyện gì đáng ngạc nhiên xảy ra.

- Tại sao em lại ở đây ? - An Nhiên hỏi tôi với thái độ rụt rè yếu đuối. Cô ấy vẫn vậy, cho dù tức giận đến mấy cũng chẳng bao giờ dám thể hiện điều ấy ra bên ngoài.

- Cô ấy là bạn gái cũ của anh !

Tôi không nói gì khi nghe anh nói câu đó, chỉ gật đầu chào hai người họ rồi lặng lẽ bước ra cửa. An Nhiên mím chặt môi câm lặng, hai bàn tay nắm chặt lấy anh. Hai người họ nhìn theo tôi, không nói thêm điều gì, cho dù tôi biết hẳn lúc đó, đầu óc An Nhiên có khá nhiều câu hỏi và xáo trộn. Có lẽ, chị ấy đang rất sợ ...sợ nhiều điều.

Bất giác tôi quay đầu lại nói :

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chị yên tâm. Em xin lỗi đã không nói cho chị biết rằng em quen anh ấy. Nhưng bọn em là bạn, đã từng như thế, luôn luôn như thế và mãi mãi chỉ như vậy. Là bạn !

Tôi quay đi thở dài và mỉm cười.

8. Chương 15 - End

15

Câu chuyện thứ mười hai : Đổ vỡ

Tất cả mọi người đều phải tự giải quyết vấn đề của mình, trước khi quá quan tâm hay nhúng sâu vào những phiền muộn và nỗi đau của người khác. Những ngày dài tan tác, tôi đã bệ rạc quan sát cuộc sống quanh mình, để lún sâu vào những chuyện chẳng dành riêng cho tôi bao giờ cả.

Lũn thui cô đơn bước trên con đường Sài Gòn một ngày nắng rất ... giá. Tôi chợt nhận ra mình đang mệt mỏi biết nhường nào. Tôi nhớ anh vô hạn, nỗi nhớ này dày xéo tôi mỗi ngày. Để quên đi nó, tôi đã lao mình vào những mối quan tâm gò bó khác.

Tôi bắt đầu viết câu chuyện này cách đây năm tháng. Mỗi ngày, tôi viết thêm một chút. Khi viết những chương đầu tiên, tôi đã nghĩ sẽ có một kết thúc có hậu ỉn. Bởi lúc viết tôi đã mang trong mình quá nhiều hy vọng về tình yêu của tôi. Những gì mà tôi và người yêu tôi đã có với nhau sau bao năm, tôi tin rằng sẽ không có lý do gì khiến chúng tôi có ngày tan vỡ. Và đôi theo những đợi chờ, ngay cả khi chúng tôi không còn liên lạc, tôi vẫn nghĩ rằng sẽ có một ngày, anh ấy quay trở lại về bên tôi.

Nhưng giờ đây mọi thứ đã khác, ba tháng sau khi bắt đầu bằng một hy vọng, giờ đây, tôi viết cái kết trong thất vọng của chính mình.

Tôi và người yêu cũ, An Nhiên, hay Cali và Phương Đông đều đã không còn liên lạc với nhau nữa. Dù không chủ định nhưng dường như đã có quá nhiều thứ kéo chúng tôi rời xa nhau.

Tôi được biết tin An Nhiên sẽ làm đám cưới với người yêu cũ của mình. Vậy là anh ấy đã chấp nhận đứa con của An Nhiên mặc dù nó không phải là giọt máu của anh ta. Ôi cái thời buổi rối ren này, chúng ta có thể làm đau lẫn nhau quá nhiều, nhưng không điều gì ngăn nổi những sự phi lý của tình yêu. Đôi khi chúng ta phải đánh đổi một vài mối quan hệ để sống vì chính mình. Giống như cái cách An Nhiên biệt lập với chúng tôi để yên ổn sống với khát vọng hạnh phúc yên ả của cô ấy.

Tôi hoàn toàn tán đồng, chấp nhận và không thắc mắc. Cho dù tôi biết ... mình đã mất đi ít nhất hai người bạn ... Nhưng bạn bè là gì? Không cần họ phải ở bên cạnh bạn, ngay trước mặt bạn, chỉ cần bạn cảm thấy hạnh phúc khi biết họ hạnh phúc, chẳng phải thế là quá đủ rồi sao?

Người yêu cũ và An Nhiên, tôi không hiểu họ có yêu nhau nhiều không? Trong sự phản bội lừa dối, chồng chéo lắt léo trong mối quan hệ của họ, đã được kết thúc bằng một đám cưới với quá nhiều ẩn số. Tôi không nằm trong danh sách khách mời, hiển nhiên là Phương Đông và Cali cũng thế. Nhưng tôi vẫn chúc mừng cho họ, với hy vọng hạnh phúc sẽ gỡ cửa những trái tim đã mang nhiều rạn nứt.

Tôi bắt đầu một công việc mới, quay trở lại với showbiz sau nhiều thời gian im hơi lặng tiếng với công việc này. Bận rộn với nhiều dự án và hàng loạt những việc không tên. Tôi chuyển nhà về quận 7. Lại một tháng yên ắng nữa trôi qua, tôi không nhận được bất cứ một cuộc gọi nào từ người yêu của mình ở phương xa.

Một buổi sáng thức dậy, giật mình khi thấy relationship status của mình thay đổi trạng thái từ đang đính hôn với người yêu sang còn trống rỗng.

Tôi vội vàng, hốt hoảng tìm facebook của người yêu thì phát hiện ra rằng anh đã xóa tôi ra khỏi friend list. Ảnh chúng tôi hôn nhau được làm hình đại diện của anh gần hai năm nay cũng đã được thay đổi thành hình khác. Cảm giác tan nát và băng giá chạy dần từ chân lên tới tận đỉnh đầu tôi. Người tôi cứng đờ bất động.

Tôi cứ ngồi như vậy, trong tư thế ấy suốt nhiều giờ. Không khóc, không cười, không suy nghĩ, không cử động.

Facebook cũng chỉ là một thứ ảo thôi, nhưng kể cả nó là ảo thì nó cũng đang gắn kết mối quan hệ của những người thật đang ở xa nhau.

Vì lý do gì đó anh xóa tôi đi không một lời giải thích như vậy?

Lấy hết sức bình sinh của một người đang trở nên trợ trọng với mọi giác quan. Tôi cầm điện thoại ,run rẩy gọi cho anh

- Alo anh à?
- Ủ anh đây.
- Anh ơi, sao anh xóa facebook của em khỏi friend list?
- À ừmmmm.
- Sao, có chuyện gì thế anh?
- À ừmmmm anh đang học nhé, mai anh thi rồi.
- Nhưng chuyện gì vậy, sao anh làm thế, em chỉ muốn biết lý do thôi...
- Mai anh thi rồi, thế nhé!

Và rồi anh dập máy. Cổ họng tôi đắng ngắt. Tôi cảm giác như thân xác tôi đã trôi đi nơi nào, xa xôi lắm. Khi bạn quá yêu ai đó, những linh cảm xấu về mối quan hệ đó sẽ khiến bạn rạn nứt vô cùng.

Bình thường, tôi sẽ phải hỏi cho ra lẽ bởi tôi rất hiểu tính cách người yêu mình, nếu không có chuyện gì, không bao giờ anh cư xử tầm bậy như vậy. Mối quan hệ của chúng tôi được quá nhiều người biết đến, từ bạn bè cho tới gia đình anh chị em. Chỉ cần một động thái nhỏ bé tẹo trên facebook như vậy thôi, cũng đủ khiến biết bao người thắc mắc.

Khi chúng ta sống trong thời đại số, mọi thứ được chứng minh bởi công nghệ. Đôi khi, tình cảm cũng không ngoại lệ.

Nhưng lần này, tôi dờ dẫm tới nỗi không thể nhắc máy gọi lại anh thêm một lần nào nữa. Tôi biết có một chuyện rất xấu sắp xảy ra với chúng tôi, với mối quan hệ của chúng tôi.

Lặng lẽ hít một hơi thật dài, tôi nhắn tin cho anh : “Em biết anh đang thi, em sẽ không làm phiền gì anh nữa. Trong tháng tới, em sẽ không gọi để anh tập trung. Em không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng dù thế nào đi nữa em vẫn chờ anh ở nhà.”

Từ hôm đó, tôi không còn liên lạc với anh nữa. Mặc dù tôi rất đau lòng, lo lắng cho số phận mối tình lâu năm đã cùng nhau trải qua bao nhiêu nỗi đau, niềm vui, nước mắt, tiếng cười. Song tôi biết, hiện thời, tôi đã mất kiểm soát với mọi thứ. Chỉ còn có thể chờ đợi câu trả lời của thời gian mà thôi.

Những ngày tiếp sau đó là những tháng ngày địa ngục nhất trong tâm hồn tôi, tôi bị giày xéo bởi quá nhiều câu hỏi. Không hiểu vì sao quá nhiều người hỏi tôi về anh, hỏi về mối quan hệ của chúng tôi đang tiếp diễn như thế nào. Tôi chỉ biết cắn môi, ậm ừ cho qua chuyện. Để rồi tự dày vò mình bằng những câu hỏi không liên quan. Bạn thân của tôi tỏ ra shock khi thấy anh xóa tôi khỏi facebook, cô ấy băn khoăn rằng liệu anh ấy có người khác ở bên đó không. Tôi nhất quyết khẳng định chuyện đó là không thể. Anh ấy chỉ tập trung học thôi, anh ấy là người chung thủy, không thể có chuyện lăng nhăng. Với lại lịch học thi dày đặc, thời gian đâu lo tới gái gú nhưc đầu.

Một tháng trôi qua, tôi cắn răng với nỗi nhớ của mình, vật lộn với công việc và chao đảo với nhiều câu hỏi. Giờ này anh đã thi xong, tháng 7 ủa về như một cơn mưa ào ạt. Sài Gòn bỗng trở nên hiếm khi khô ráo. Đầu tháng 7 là sinh nhật tôi, anh đã thi xong rồi, tôi chờ đợi mãi một câu trả lời, hay một cú phone thôi mà không thấy.

Vào cái ngày, tôi quyết định gọi cho anh, bất ngờ bạn tôi gửi cho tôi xem một tấm hình mới chụp cách đây không lâu, anh đang ôm hôn một cô gái người ngoại quốc. Rồi hàng loạt những tấm hình âu yếm khác của anh và người đó được gửi cho tôi qua mạng, khiến tôi choáng váng tới nỗi không nói nổi lên lời.

Anh đã phản bội tôi từ bao giờ? Những lời nói bận học, mãi ôn thi hóa ra chỉ là nói dối. Phỉ nhổ lên sự đợi chờ của tôi bằng những lần câu gắt khó chịu và cả sự thờ ơ. Anh trả cho tôi những nỗi đau vô bờ khi tôi yêu anh vô tận.

Giờ thì tôi chỉ biết cười.

Một câu thôi, anh cũng không nói với tôi. Dường như những tấm ảnh đó, tôi là người cuối cùng được biết.

Đột nhiên, tôi cảm thấy tình yêu như một thứ thật rẻ tiền ...Dù người ta đã từng phát điên vì yêu nhưng người ta vẫn nghiêm nhiên phản bội.

Tôi đã rất tin anh, rất rất tin anh ...

Tôi đã đợi chờ anh, chăm chỉ đợi chờ anh ...

Để rồi, không một lời trăng trối, anh thấp nhang lên cuộc tình tôi ...

Không một lời !

Tôi gọi điện thoại sang cho anh khi đã hai giờ sáng, sau một tháng không liên lạc. Tôi hỏi anh khỏe không, thi xong chưa, anh vẫn chỉ ậm ừ. Tôi cần nói chuyện nhưng anh nói khi nào anh muốn nói chuyện với tôi anh sẽ gọi. Bây giờ, anh bận “ăn” chưa muốn nói.

Tôi cúp máy. Cuối cùng, anh cũng vẫn không nói cho tôi một lời, khi chúng tôi đã yêu nhau hai năm và thề nguyện bên nhau trọn đời như thế. Anh có người khác, mọi người đều biết, chỉ riêng tôi mù tịt. Khi tôi tìm đến, anh vẫn cứ lặng thinh. Người đàn ông mà tôi từng yêu đắm đuối không phải người như vậy. Người đàn ông trong điện thoại ấy là ai?

Không một lời .

Không một lời

Không một lời

Không một lời

Kể cả lời để kết thúc.

Một tháng trôi qua nữa

Tôi không gọi cho anh

Anh cũng không gọi cho tôi

Tôi thèm nghe một lời

Anh không nói một lời

Anh thảnh thơi một đời

Bỏ rơi tôi - không lời

Cứ im lặng như thế

Cứ hạnh phúc đâu đó

Không có tôi nơi ấy!

... Bạn thấy đấy, khi bắt đầu câu chuyện này, tôi mệt mỏi nhưng tràn đầy niềm tin. Tình yêu là tín ngưỡng của tôi.

Đến giờ đây, khi tôi ngồi đây để kết thúc những chương cuối cùng, kết thúc cho An Nhiên, Cali....v.v. thì tôi cũng phải nhìn nhận một cái kết quá đau với mình. Nếu như trước đây, tôi bình thản chấp nhận người yêu cũ của mình lãng nhăng dần điếm khi chỉ mới mười mấy tuổi thì giờ đây, khi là một cô gái đã trưởng thành tôi lại quá bối rối trước “sự phản bội” của người yêu mình thời điểm này.

Cuối cùng tôi cũng đã tự trả lời rằng vì hai người đàn ông đó khác nhau. Sự mặc định về họ trong tôi cũng không giống nhau. Việc bạn biết một người lãng nhăng sẽ đi ngoại tình khác hoàn toàn với việc bạn thấy một người mà bạn chắc chắn rằng họ sẽ chung thủy thì họ lại ngoại tình, khi niềm tin ở mức độ cao nhất, thì thất vọng sẽ kéo bạn xuống thấp hơn cả cái đáy thấp nhất.

Rốt cuộc những hành động của anh liệu còn xứng đáng với tôi nữa không? Người ta không đem tình yêu ra cân đo, rằng ai đã yêu nhau nhiều, còn ai yêu nhau ít. Nhưng người ta đem tình yêu đến để tôn trọng nhau. Anh phản bội tôi không nói một câu, chẳng buồn kết thúc ột cuộc tình đã chết, anh thiếu tôn trọng quá khứ, hay anh đã tự coi khinh chính mình?

Xa mặt cách lòng ư? Tôi không rõ nữa...Điều đó việc anh làm, là phản bội à? Có chắc không? Tôi cũng không biết được. Có những điều không có lý do, có những lý do chẳng phải là lý do.

Nhiều đêm nay tôi vật vã với những giấc mơ dài. Mồ hôi rơi vội vã trong từng giấc ngủ...Cổ mở nhạc buồn và nghĩ về quá khứ để có thể vắt được nước mắt ra cho nhẹ lòng...

Song, dù có cố gắng biết bao nhiêu ...Nhiều ngày qua tôi đã không thể khóc...Không thể khóc là một cảm giác nặng nhọc hơn mọi cảm giác.

Đã rồi ngày hôm nay, khi đọc mess của một người bạn, tôi đã vỡ tan cái giới hạn của mình. Như một cái tát trời giáng vào hy vọng mong manh đang được giấu diếm rất kỹ của tôi...Tôi vỡ òa ...Và tôi xóa sổ hy vọng đó!

Tôi không thể quên, tôi sẽ mãi nhớ...Tôi không thể tha thứ, tôi sẽ mãi nặng lòng...Tôi không thể hết đau...Nhưng sẽ đau đủ nhiều để không còn thấy đau trước bất cứ điều gì nữa.

Giờ đây tôi mới hiểu tại sao...người ta yêu nhau biết bao mà vẫn phải xa cách. Giờ đây tôi mới hiểu thế nào...người ta lại buông tay ra ngay cả khi người ta còn muốn giữ...

Nhưng tôi không chấp nhận dừng lại ở đây với nỗi đau chảy mủ này đâu. Tôi muốn bước tiếp! Và tôi đã bước tiếp.

Lướt đi trên phố những ngày không thể khóc. Tôi gặp An Nhiên với cái bụng bầu nặng nhọc đang bước ra từ siêu thị. Cô quay sang nhìn tôi ánh mắt bối rối, tôi mỉm cười gật đầu chào. Chồng An Nhiên đẩy xe hàng đi theo phía sau, thấy vợ gượng gạo đứng lại, anh cũng quay sang. Thoáng thấy tôi anh bất giác giật mình, khuôn mặt biểu cảm một sự lúng túng khó nói.

Tôi cúi chào họ rồi nhanh nhẹn bắt taxi, leo lên xe, trôi đi không ngoái lại. Hôm nay, tôi có hẹn với Cali.

Con người ta không thể hạnh phúc nếu cứ bước đi mà vẫn áy náy với quá khứ của mình. Tôi cảm thấy buồn cho vợ chồng An Nhiên, họ vẫn còn vương nhiều thứ cho dù đã chấp nhận quá khứ từng làm nhau tổn thương. Nhưng dường như những ám ảnh vẫn vẫn vương trên từng quãng đường mà họ bước...với ánh mắt đắm nước nhìn tôi không nói nổi lên lời...p> Kết thúc

Tôi gặp Cali ở Terrace, tóc chị dài ra nhiều sau vài tháng, vẫn đẹp mặn mà như vậy, vẫn nụ cười tươi rói mà tôi không ngừng ngưỡng mộ ấy. Vừa thấy tôi, Cali đã nheo mắt buông lời :

- Nhìn em đủ biết em đang đau quá đấy.

- Em xấu xí và tàn tạ lắm sao?

- Không, em đẹp lên nhiều, cái đẹp lên theo kiểu chỉ có những người phụ nữ hận tình mới có.

Tôi phì cười :

- Kiểu đẹp đó em chưa từng nghe qua...

- Nó có tồn tại và chỉ có thể nhận ra khi người ta đã từng trải qua nó.

Mắt Cali bỗng trở nên long lanh làm tôi muốn khóc biết chừng nào. Nước mắt dường như đang chực trào từ đôi mi của chị.

- Chị thương em quá - Cali nói - Chị biết em đang buồn tới nỗi mất cảm giác rồi.

Tôi im lặng. Có lẽ chỉ Cali, duy nhất mình Cali có thể nhìn thấu tâm can tôi, nhìn thấy những giọt nước mắt lặng lẽ rơi phía sau nụ cười trên đôi môi tôi luôn thường trực.

Thực sự tôi đã không thể khóc cho dù rất muốn. Chỉ biết cười và cứ thế lao đi, tôi tổn thương ghê gớm với những gì tôi trải qua. Thất vọng cực độ đối với tình yêu và đàn ông. Người đàn ông tốt nhất trong mắt tôi trên cuộc đời này đã đổi thay. Bàn tay tôi đã không thể níu kéo quá khứ quay trở lại trái tim này.

- Nếu chị nhìn thấy bố em, chị sẽ còn xót xa hơn thế.

- Bố em chắc buồn lắm, vì chị nghe em nói, ông rất yêu quý người yêu em.

- Bố em thất vọng tới nỗi không nói lên lời. Ông không cho phép ai nhắc tới tên anh ta thêm một lần nào nữa. Ông đã từng rất tin yêu con người đó. Người ta càng hy vọng thì lúc thất vọng càng trở nên tuyệt vọng.

- Cậu ta không xứng đáng với em đâu.

- Xứng đáng? Từ đó quá xa xỉ, em thấy nó vô nghĩa quá chừng. Em chỉ biết là em sẽ tiếp tục lao đi không ngừng. Em cảm thấy anh ấy quá ác với em. Giờ đây, em mất cảm giác với mọi mối quan hệ.

- Chỉ cặp kè cho vui?

- Hết người này tới người nọ.

- Chị không muốn em như chị. Vì tan vỡ mà tự đẩy mình xuống bùn.

- Giờ thì em đã hiểu tại sao, chị không muốn kết hôn, không muốn có một mối quan hệ được đặt tên yêu đương nghiêm túc. Bởi vì giờ em cũng như chị, em cảm thấy ghê sợ khi ai đó nói yêu mình. Em thấy điều đó thật giả dối và tức cười. Em nói với họ rằng đừng bắt em phải đặt mình trong sự nghiêm túc của yêu đương, hãy cứ chỉ vui thôi, và đừng nghĩ nhiều nữa.

- Chị đã lún quá sâu. Nhìn em thực sự cảm thấy rất đau, em còn quá trẻ để phải trở nên chai sạn như chị. Đừng lấy dao tự đâm mình như thế. Hãy để thời gian xoa dịu em đi, chứ không nên lao mình vội vã.

Cali nói không sai. Tôi đang hận, sự căm hận trong tôi quá lớn. Tôi hận chính mình khi đã quá tin tưởng, ngu ngốc, đần độn. Tôi chỉ muốn hủy hoại cái sự ngu dốt đó của tôi, bằng cách tàn phá chính tôi. Vứt bỏ mọi quy chuẩn và luân lý, niềm tin vào tình yêu cần phải bị giết chết hẳn đi. Hình ảnh cô gái ôm hôn người tôi yêu vẫn cứ quanh quẩn mãi trong đầu. Tôi khinh anh ta, coi thường anh ta, và căm ghét tôi.

- Tất cả những cảm giác của em hiện tại, chỉ là cách em đối trá để tự làm đau chính mình thôi... - Cali nhìn tôi buồn bã.

- Anh ấy đã làm một việc nhẫn tâm, là giết chết em. Thực sự đã giết chết em. Giờ đây em sống rất khác với em ngày yêu anh ấy. Giết chết một con người, chẳng phải rất độc ác hay sao? Nhưng điều đó có quan trọng chút nào không. Khi người đó không còn quan tâm tới nó?

- Phải em đã chết, giống như chị đã chết. Vậy thì sống lại đi, tâm hồn chết, thể xác còn, sống lại còn kịp!

Câu chuyện của chúng tôi trải dài trong những miền man. Bất giác tôi nhận ra rằng Cali nói đúng. Tôi vẫn không thể khinh, ghét hay coi thường người mà tôi yêu. Điều đó làm tôi giận chính mình. Tôi đã yêu người đó quá nhiều, quá lâu hay quá sâu đủ để tình yêu ấy không thể bị lay chuyển bởi mọi lý do. Khi người đó vì một nguyên nhân nào đó, dù tàn nhẫn như thế nào, rồi bỏ tôi không một lời như thế này, ngoài việc trách mình. Tôi nhớ tới An Nhiên, nhớ tới ánh mắt hồn nhiên của cô ấy, tròn vo và ướt át..Buột miệng tôi hỏi Cali:

- Đạo này Elis thế nào hả chị?

- À nó đang nằm trong bệnh viện.

Thái độ thờnhiên của Cali khi nói điều đó làm tôi rùng mình.

- Elis bị làm sao?

- Nó tự tử may mà không chết !

- Trời ơi, sao ra nông nỗi ấy!

- Không chết là may rồi, chị không cảm thấy xót cho dù nó là em gái chị. Làm những việc ngu ngốc, thiếu lý trí, chỉ chứng tỏ nó đáng trách chứ chẳng hề đáng thương.

- Chẳng lẽ vì chuyện của An Nhiên mà...

- Nó phát điên khi nghe tin thằng kia cưới.

- Chắc Elis đau lòng lắm.

- Thật tức cười, nỗi đau đó của nó có thể đặt cạnh nỗi đau của em, của An Nhiên hay nỗi nhục của thằng đó không? Một tình yêu tính bằng ngày, sao có thể đánh đổi bằng mạng sống? Có chẳng là nó đang yêu sự ích kỷ của nó quá thôi. Nếu thực sự yêu ai đó, chị em ta sẵn sàng buông tay họ. Sống để họ không cảm thấy có lỗi với mình. Chỉ có những kẻ yêu bản thân một cách rất nửa vời mới đâm đầu vào chết chóc...

Tôi thở dài, nhìn ánh hoàng hôn đỏ về đỏ lửa... Chúng ta không thể so sánh ...Không thể!

Tôi thấy thoáng buồn...

Cảm giác thoáng buồn thật dễ chịu..Bởi vì lâu nay, tôi đã không còn cảm giác này, không còn cảm giác nào.

Cali đã giúp tôi vỡ òa ra một chân lý...Rằng tôi yêu người đó không vì lý do gì, rằng người đó làm tôi đau một cách phi lý...Nhưng cuối cùng thì tim tôi vẫn găm chặt một hình ảnh không thể dùng hận thù để nó trôi qua nhanh. Thời gian sẽ ngấm dần lên những vết xước. Vết thương sẽ như những cơn mưa thấm vào trong đất mà thôi. Giữ ỉnh những hình ảnh đẹp để cuối cùng nơi đáy tim hoen ỉ, tôi nghĩ mình nên ngừng suy nghĩ quá nhiều. Chẳng ai muốn có một kết thúc buồn. Khi cuộc đời vô tình reo rắc lên mình vô số những tai ương, thì hãy chấp nhận nó. Giống như việc tôi đã đứng dậy khi bị cuộc đời vật ngã như thế nào, thì giờ đây, tôi đứng dậy khi bị tình yêu dồn đổ ra sao...

- Em còn trẻ, em sẽ không như chị đâu? Đúng không - Cali nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi quay sang chị mỉm cười gật đầu.

- Nếu người đó quay lại, em sẽ không đồng ý chứ? Đừng để người ta từng làm mình tổn thương có cơ hội khiến mình tổn thương thêm lần nữa.

- Vâng !

- Thề đi.

- Em thề!

- Tháng sau chị và Elis sẽ sang Mỹ định cư. Chị đã suy nghĩ rất nhiều. Chị có nhiều thứ ở đây, găm nhấm nó quá lâu và chơi với mình quá kỹ. Đã đến lúc chị dừng đùa nghịch với cuộc đời chị rồi...

Chúng tôi ngồi trò chuyện với nhau rất lâu. Dưới những tán cây ô sồi ỉu rĩ, lá bắt đầu rụng theo gió khi đêm buông ngả màu. Đâu đó trong những trái tim mang đầy màu tuyệt vọng ...vẫn còn điểm sáng cuối đường hầm...Ánh sáng không quá lóa, nhưng đủ để ta tìm thấy đường ra.

Nhớ lại câu nói của Cali : Sống lại còn kịp!

Ngày thứ “n” sau tất cả mọi chuyện. Cali và Elis đã không còn ở Việt Nam. An Nhiên đã sinh em bé. Cô ấy rụt rè gọi điện thoại muốn tôi làm mẹ nuôi đứa trẻ. Một đứa bé gái rất xinh giống mẹ. Tôi gặp lại chồng An Nhiên trong bệnh viện, anh ấy đã cười một cách dễ chịu hơn. Tôi vẫn không hiểu hết đàn ông, đôi khi quá

xấu xa, lắm lúc rất vị tha. Song chỉ cần chúng ta sống sao cho hạnh phúc từng ngày qua...thì mọi chuyện chẳng phải là quá tuyệt rồi sao?

Một thời gian không dài sau. Cali gọi điện thoại về cho tôi từ Mỹ báo tin chị ấy sắp lấy chồng. Tôi bất ngờ đến nỗi không dám thở mùng chảy nước mắt. Elis đang theo học một "học viện chân dài" ở bên đó, có lẽ cô ấy sẽ có cơ hội tạo tiếng vang nơi xứ người. Với vẻ đẹp hút hồn ấy, tôi tin Elis sẽ thành công đem nét đẹp Phương Đông tỏa sáng...

Còn tôi.

Nhiều ngày trôi qua, tôi đã trưởng thành lên nhiều. Nỗi buồn đau đâu thể nào mau tan biến thế ! Nhất là khi ta yêu người đó quá thật lòng. Tôi không ghét anh nữa. Bởi vì tôi còn yêu anh. Cảm giác ghét - yêu nếu hòa chung lẫn lộn sẽ khiến ta trở nên hoảng loạn.

Tôi nhớ anh mỗi ngày, yêu anh từng phút từng giây. Nếu tình yêu tự nhiên sinh ra, thì hãy cứ cho nó tự nhiên tồn tại...tự nhiên sống...tự nhiên trôi...Mọi thứ hãy cứ cho nó diễn ra tự nhiên như vậy. Tôi để tình tự nhiên đau mỗi ngày...Lao đầu vào công việc ...để nước mắt không còn hành hạ tâm trí nữa.

Cuối cùng ... thì bạn thấy đó...tình yêu không biết sao là đủ, không biết thế nào là đúng là sai...Không biết phải làm sao mới phải. Chỉ biết một điều, tôi vẫn yêu, vẫn sống, vẫn sống, vẫn yêu.

Một ngày Sài Gòn rất gió, người đó - Người làm tôi đau - đã trở về...

Nhưng

Chạm tay lên vết thương ...đã không còn nhức nữa...

Tha thứ hay cứ vẫn giữ "lời thề"?

(Nhật ký son môi vẫn còn ...tiếp diễn..)

Em vẫn nhớ , vẫn yêu , vẫn thương anh ..nhiều lắm !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-son-moi>